

Džeimss
Peterson

První kniha z cyklu "Klíčové myšlenky"
Dělejte si poznámky a přemýšlejte nad nimi
a vaše myšlenky se budou rozvíjet

PRESDA

Knihy a audioknihy
Dělejte si poznámky a přemýšlejte nad nimi

**Džejs Paterson
i Maksin Pitro**

DEVETA PRESUDA

Naslov originala
James Patterson and Maxine Paetro
9th Judgement

S engleskog preveo
Nemanja Rabrenović

Za Suzi i Džona, Džeka i Brendana

Prolog
Lopov u noći

1.

Upravivši se na krovu garaže, Sara Vels je provukla ruku u rukavici kroz rupu koju je isekla u staklu. Puls joj je bubnjao u ušima dok je otključavala klizni prozor, spuštala ga i tiho se uvlačila u mračnu sobu. Kad se obrela unutra, priljubila se uza zid i oslušnula.

Iz prizemlja su dopirali glasovi i zveckanje pribora za jelo po porcelanskom posuđu. *Odličan tajming*, pomisli Sara. *U stvari, savršen.*

Ali tajming i egzekucija su dve potpuno različite stvari.

Upalila je rudarsku lampu na glavi i osvetlila spavaću sobu u luku od 180 stepeni. Sa svoje leve strane ugledala je stočić sa savijenim nožicama u rokoko stilu, koji je bio zatrpan koječime. Mora da pazi na taj stočić i stazice na klizavom parketu.

Gipka mlada žena brzo pređe preko sobe, zatvori vrata između spavaće sobe i hodnika, i zaputi se ka otvorenom plakaru u kojem se osećao slab miris parfema. Ostavivši vrata odškrinuta, Sara pređe snopom svetlosti preko polica s odećom. Razmakla je zavesu od dugih haljina s perlama i pronašla ga: sef u zidu plakara.

Sara je mogla da se kladi u to da ako je Kejsi Dauling poput većine drugih javnih ličnosti, onda se doteruje za večernje zabave i nosi nakit. Postojala je verovatnoća da je ostavila otključan sef kako bi kasnije mogla da odloži nakit, a da pritom ne mora ponovo da ukucava šifru. Sara povuče ručku sefa – i teška vrata se otvoriše.

Pun pogodak.

Ali morala je da bude brza. Tri minuta, ne duže od toga.

Sarina lampica osvetljavala je sadržaj sefa, ostavljajući joj slobodne ruke da mogu da preturaju po svežnju satenskih tašnica i

kutija presvućenih svilom. Skroz pozadi nalazila se kutija od brokata veličine male vekne hleba. Podigla je kvačicu a zatim i poklopac koji je skrivao najveće blago.

Sara oduševljeno uzdahnu.

Dva meseca je čitala članke o Kejsi Dauling i videla na desetine njenih fotografija s javnih skupova, na kojima je sijala od nakita. Ali nije očekivala tu količinu dijamanta i dragog kamenja, sjajne hrpe „baroknih“ bisera. ¹

To je luuudo. Kejsi Dauling poseduje sve ovo.

Pa, ne još zadugo.

Sara je vadila narukvice, minđuše i prstenje iz kutije i odlagala ih u jednu od dve male vreće čiji su joj se kaiševi ukrštali na grudima. Zastala je da pogleda jedan naročit prsten u vlastitoj kožnoj kutiji, da se divi njegovoj proklesoj lepoti – kad se svetlo u dnevnoj sobi upalilo na samo koji metar od mesta na kom je stajala u plakaru.

Sara ugasi svoju lampu i čučnu, a srce joj ubaci u petu brzinu dok je uživo slušala gromki glas Markusa Daulinga, čuvenog pozorišnog i filmskog glumca kako se prepire sa ženom dok je ulazio u sobu.

Sara se sa svojih metar i sedamdeset dva sklupčala u loptu iza haljina i kesa s garderobom.

Bože, baš sam glupa!

Dok je ona zverala u dragulje, večera Daulingovih se završila, i sad će je uhvatiti i baciti u zatvor zbog krađe. Nju. Profesorku engleskog koja predaje u srednjoj školi. Izbiće skandal – a to je još i najmanje važno.

Ispod Sarine pletene kape poče da izbija znoj. Graške znoja su joj se slivale iz pazušnih jama niz bokove crne rolke dok je čekala da Daulingovi upale svetlo u plakaru i pronađu je tu šćućurenu, lopova u noći.

2.

Kejsi Dauling je pokušavala da izvuče priznanje od svog muža, ali Markus se nije dao.

– Koji ti je đavo, Kejsi? – brecnu se on. – Nisam buljio u Šiline sise, zaboga. Svaki put kad se vidimo s ljudima ti se žališ da gledam druge žene, i iskreno, dušo, tvoja paranoja mi je vrlo odbojna.

– Oooo, ne, Markuse. Ti? Da gledaš druge žene? Mnooogo se stidim što mi je to uopšte palo na pamet. – Kejsi se divno smejala, čak i kad joj je smeh bio obojen sarkazmom.

– Kravo glupa – promrmlja Markus Dauling.

Sara je zamišljala njegovo lepo lice, gustu sedu kosu kako mu pada preko čela kad se mršti. Zamišljala je i Kejsi – njenu elegantnu figuru, platinastoplavu kosu koja joj u srebrnastim slapovima pada do lopatica.

Kejsi zaguguta: – Ajde, de. Povredila sam ti osećanja.

– Zaboravi, ljubavi. Trenutno nisam raspoložen.

– Oh. Izvini. Moja greška.

Sara je osetila to odbijanje kao da se njoj desilo. Markus zatim reče: – O, zaboga. Ne plači. Dođi ovamo.

Soba se utišala na nekoliko trenutaka, sve dok Sara nije čula zvuk tela koja padaju na debelu posteljinu, a zatim kako mrmljaju nešto – nije mogla da razabere reči. Zatim je daska kreveta počela da udara o zid, a Sara je pomislila: *O, dragi bože, vode ljubav.*

U glavi joj se javila slika Markusa Daulinga iz filma *Suzan i Džejms* iz ljubavne scene s Dženifer Lou i iz filma *Redboj* s Kimberli Keri. Zamišljala je Kejsi u njegovom naručju, dugih nogu obmotanih oko Markusovog tela. Lupkanje je postalo brže a stenjanje glasnije, posle čega se čuo dug Markusov uzdah i – srećom – bilo je gotovo.

Neko je posle toga otišao u kupatilo, i soba je *konačno* potonula u mrak.

Sara je čučala u tišini iza zavese od haljina najmanje dvadeset minuta, i kad se disanje u sobi utišalo i prešlo u pućkanje i hrkanje, otvorila je vrata i otpuzala do prozora.

Bila je nadomak slobode – tako blizu a tako daleko.

Sara se brzo i tiho vinula put simsa, ali kad joj je jedna noga poletela za drugom, zakačila je njome rub stočića – i sve je krenulo po zlu.

Začulo se zveckanje predmeta koji su počeli da klize sa stočića kad se ovaj nakrivio i zatim pao uz tresak, šaljući svoj tovar u vidu ramova sa slikama i bočica parfema na pod.

Sranje.

Sara se zaledila, telom i umom, kad je Kejsi Dauling skočila u sedeći položaj i razdrala se: – Ko je tamo?

Sara se toliko prepala da je izletela kroz prozor kao raketa. Držala se za krov garaže svom snagom, viseći na vrhovima prstiju, a zatim se pustila i propala tri metra do tla.

Sletela je na travu, pognutih kolena, bezbolno. I kad se svetlo u spavaćoj sobi Daulingovih iznad njene glave upalilo, Sara se dala u trk. Strgla je lampu s glave i nabila je u jednu od vreća dok je trčala kroz bogati deo San Franciska, Nob hil, koliko je noge nose.

Nekoliko minuta kasnije, Sara je pronašla svoj stari saturn tamo gde ga je ostavila, na parkingu ispred jednog dragstora. Ušla je u kola, zatvorila vrata i zaključala ih, kao da će time zadržati strah napolju. Upalila je motor i otpustila ručnu, još uvek zadihana, trudeći se da ne povрати dok se vozila kući.

Kad je izbila na ravnicu Ulice borova, Sara je svukla kapu i rukavice, obrisala čelo nadlanicom i dobro razmislila o bekstvu iz spavaće sobe Daulingovih.

Nije ostavila ništa: nikakav provalnički alat, otiske prstiju, DNK. Ništa.

Za sada je barem bila bezbedna.

Ozbiljno. Nije znala da li da se smeje ili da plače.

3.

Kejsine oči naglo se otvoriše u mraku. Čula je neku lomljivu. Stočić kraj prozora! Osetila je povetarac na licu. Prozor je bio otvoren. Oni nikad ne otvaraju taj prozor.

Neko je u kući.

Kejsi sede. – Ko je tamo? – Privukla je ćebe do brade i vrisnula: – Mark! Neko je u sobi.

Njen muž zastenja: – Sanjaš. Lezi spavaj.

– Probudi se! Neko je *ovde* – prosikta ona.

Kejsi poče da petlja oko lampe na noćnom stočiću, obori naočare na pod, pronađe prekidač i upali svetlo. Tamo. Stočić kraj prozora bio je prevrnut, sve izlomljeno, a zavese su vijorile na vetru.

– Učini nešto, Mark. *Učini* nešto.

Markus Dauling je vežbao svakog dana. Još uvek je dizao devedeset kila iz benča, i znao je da rukuje oružjem. Rekao je ženi da bude tiha, a potom otvorio fioku svog noćnog stočića i izvadio pištolj kalibra 11 mm koji je držao napunjen u vrećici od meke kože. Svukao je vrećicu i stegao pištolj.

Kejsi je zgrabila telefon koji je stajao pored kreveta i drhtavom rukom otkucala broj policije. Pogrešila je u biranju, pa je pokušala ponovo dok je Mark, još pod dejstvom alkohola, vikao: – *Ko je tamo?* – Zvučao je kao da izgovara napamet naučen tekst čak i kad je bio ozbiljan. – *Izađi da te vidim.*

Markus je zavirio u kupatilo i hodnik, i zatim rekao: – Ovde nema nikoga, Kejsi. Baš kao što sam rekao.

Kejsi je vratila telefon na kućište, zbacila ćebe i otišla do plakara da uzme kućni ogrtač – i vrisnula.

– Šta je sad?

Bela u licu, naga, Kejsi se okrenula ka svom mužu i rekla: – O, bože, Mark, nema mi *nakita*. Sef je skoro *prazan*.

Markovo lice je poprimilo neki izraz koji Kejsi nije znala kako da protumači. Kao da se u njemu rodila neka ideja, koja je zatim počela sve više da ga obuzima. Da li on zna ko ih je opljačkao?

– Mark? Šta ti je? O čemu razmišljaš?

– Ah, razmišljao sam: *Ne možeš to odneti sa sobom*.

– Kakvo je sad to sranje? Šta hoćeš time da kažeš?

Dauling ispruži desnu ruku i nacilja u mladež između ženinih grudi. Povuče obarač. *Buum*.

– *To hoću da kažem* – reče.

Kejsi Dauling otvori usta, uvuče vazduh i izdahnu gledajući dole u grudi, u krv koja se izlivala iz rane klokoćući. Ona poklopi ranu šakama. Pogleda u svog muža i procedi: – Pomozi mi.

On je ponovo upuca.

Kolena je zatim izdadoše i ona pade.

Prvi deo

Podmukli Pit

1.

Piter Gordon je pratio mladu mamu koja je izašla iz robne kuće *Mejsi*, a zatim i na ulicu ispred tržnog centra *Stounstaun galerija*. Mama je imala oko trideset godina, smeđa kosa joj je bila vezana u neuredan rep, i na sebi je imala dosta crvenog: ne samo da je nosila crveni šorts već i crvene patike i crvenu tašnu. Kесе s kupljenim stvarima visile su na drškama kolica njene bebe.

Pit je pratio ženu dok je prelazila *Vinston drajv*, i još uvek ju je sledio gotovo u stopu kad je ušla u garažu, pričajući s bebom kao da ova može da je razume, pitajući je da li se seća gde je mamica parkirala kola i šta tata sprema za večeru, ćaskajući veselo, što je delovalo poput fitilja koji su ženina usta zapalila, a koji se završavao eksplozivnim nabojem unutar Pitijevog mozga.

Ali Piti je ostao koncentrisan na svoju metu. Slušao je i gledao oborene glave, s rukama u džepovima, i video ženu kako otključava prtljažnik svoje *RAV4* tojote i trpa kese unutra. Bio je na samo koji metar od nje kad je izvadila bebu iz kolica, sklopila ih, pa i njih ubacila u prtljažnik.

Žena je vezivala sigurnosni pojas dečaku kad joj je Piti prišao.

– Gospoja? Možete li, molim vas, da mi pomognete?

Ženine veđe se skupiše. *Šta želiš?*, beše joj ispisano na licu kad ga je ugledala. Sela je za volan, s ključevima u ruci.

– Da? – reče ona.

Pit Gordon je znao da izgleda čisto i zdravo, kao nevoljnik kojem se može verovati. Njegov izgled dobrog američkog momka bio je prednost, ali Pit nije bio tašt. Ništa više od *venerine muholovke*.

– Guma mi se izduvala – reče Pit, dižući ruke u vazduh. – Mrsko mi je da pitam, ali da li bih mogao da se poslužim vašim mobil-

nim da pozovem „pomoć na putu“?

Osmehnuo joj se, otkrivajući rupice na obrazima, i ona se barem nasmešila u odgovor i rekla: – I meni se to dešava, da zaboravim da napumpam prokletinju.

Počela je da traži po tašni, a zatim podigla glavu s mobilnim u ruci. Osmeh joj je splasnuo kad je ugledala Pitov novi izraz lica, više ne predusretljiv već čvrst i odlučan.

Pogledala je u pištolj koji je držao – pomislivši kako je oči na neki način varaju – zatim ponovo u njegovo lice, i ugledala hladnoću u njegovim tamnim očima.

Ustuknula je od njega, ispustivši ključeve i telefon na otirač za noge. Popela se dopola na zadnje sedište.

– O, bože – reče. – Nemojte... učiniti ništa. Imam novca...

Pit opali iz pištolja s prigušivačem, metak zazuja i pogodi ženu u vrat. Ona poklopi ranu šakom, a krv joj šiknu između prstiju.

– *Moje dete* – uzdahnu.

– Ne brinite. Neće ništa osetiti, obećavam – reče Pit Gordon.

Ponovo je upucao ženu, *puf*, ovog puta u bočni deo grudnog koša, zatim je otvorio zadnja vrata i pogledao u malog drekavca koji je zadremao, usta lepljivih od šećerne vune, s mrežom plavih vena preko slepoočnice.

2.

Jedna kola se sjuriše niz rampu i smotaše iza ugla uz škripu guma, proletevši pored Pita dok je okretao glavu ka sredini garaže. Bio je siguran da ga niko nije video, a uostalom, sve je obavio kako treba. Striktno se pridržavajući pravila.

Ženina otvorena tašna ležala je u kolima. Sa šakom u džepu jakne, koristeći ga kao neku vrstu rukavice, počeo je da pretura po njenoj tašni, tražeći karmin.

Pronašao ga je i izvukao njegov jarkocrveni vrh.

Sačekao je da se dve brbljive žene u eskalejdu u potrazi za slobodnim parking-mestom popnu uz rampu, zatim je uhvatio karmin između palca i kažiprsta i razmislio o tome šta će napisati na vetrobranskom staklu.

Mislio je da napiše ZA KENIJA ali se predomislio. Nasmejao se samom sebi kad je pomislio, a zatim i odbacio ideju da napiše: PITI JE BIO OVDE.

Onda se uozbiljio.

Napisao je ŽDP debelim crvenim slovima visine deset centimetara i podvukao natpis razmrljanom crvenom linijom. Onda je zatvorio karmin i ubacio ga u džep, gde je kliknuo udarivši u pištolj.

Zadovoljan, odmakao se od kola, zatvorio vrata, obrisao ručke mekom flannelskom postavom svoje bejzbol jakne, i otišao do lifta. Sklonio se u stranu kad su se vrata otvorila a jedan stariji čovek izgurao svoju ženu u kolicima u prizemlje garaže. Držao je glavu pognutu, izbegavajući da pogleda u oči stariji par, i oni su ga ignorisali.

To je bilo dobro, ali želeo je da može da im kaže.

Uradio je to zbog Kenija. I to kako pravila nalažu.

Pit Gordon je ušao u lift i popeo se do trećeg sprata, razmišlja-

jući kako mu je taj dan zaista dobar, prvi takav za oko godinu dana. Dugo je čekao, ali konačno je počeo da sprovodi svoj veliki plan u delo.

Bio je ushićen, jer je bio potpuno siguran da će upaliti.
ŽDP, ljudi. ŽDP.

3.

Pit Gordon se spuštao zavojitim putem kroz garažu. Prošao je pored kola mrtve žene u prizemlju a da nije čak ni usporio, siguran da izvan njenih kola nema krvi, ničega što bi ukazalo da je bio tamo.

S obzirom na gužvu u garaži, mogli bi proći sati pre nego što neko pronade mamu i njenog drekavca na onom zgodnom mestu pri kraju reda.

Pit nije žurio, polako je izašao iz garaže i dao gas pošto se uključio na Vinston drajv, idući ka Devetnaestoj aveniji. Podsećao se pucnjave dok je čekao svetlo na semaforu, razmišljajući kako je lako to obavio – nije uzalud trošio metke, ništa nije zaboravio – i kako će policija poludeti zbog toga.

Nema ničeg goreg od zločina bez motiva, zar ne, Keni?

Policija ima da slomi zube radeći na ovom slučaju, i dok ga budu prokljuvili, on će živeti u drugoj zemlji i ovaj zločin će biti jedan od zastarelih slučajeva koje neki stari seronja iz Odeljenja za ubistva nikad neće rešiti.

Pit je odabrao duži put do kuće, preko Bulevara Slout, Portola drajva, gde je sačekao prolazak gradskog voza koji prevozi ljude na posao s kraja na kraj grada, i konačno preko Kliper strita do njegovog šugavog stana u Mišnu.

Bilo je skoro vreme večere, i njegovi vlastiti drekavci će naduti obraze, spremajući se da udare u plač. Izvadio je ključ kad je došao do stana. Otključao je vrata i šutnuo ih.

Mogao je da namiriše dečje pelene s vrata, malog smrdljivca koji je, stojeći u ogradici na sredini sobe, držeći se za ivicu, briznuo u plač čim je ugledao svog oca.

– Tatice! – doviknu Šeri. – Pelene treba da mu se promene.

– Sjajno – reče Piter Gordon. – Umukni, smrdo – reče dečaku. – Doći ću za minut. – Uzeo je daljinski upravljač iz ćerkine ruke, promenio kanal s crtaća na vesti.

Vrednost akcija na berzi je pala. Cena nafte je porasla. Odgledao je prilog o najnovijim dešavanjima u Holivudu. Nisu pominjali da su na parkingu tržnog centra *Stounstaun galerija* pronađena dva tela.

– Gladna sam – reče Šeri.

– Pa, šta ćemo prvo? Večera ili presvlačenje?

– Prvo presvlačenje – reče ona.

– Dobro onda.

Pit Gordon podiže bebu, koja mu beše draga koliko i džak cementa, ne znajući više zasigurno ni da li je to malo govno njegovo, mada, čak i da jeste bilo, on nije mario za njega. Položio je bebu poleđuške na sto za presvlačenje, i obavio ceo ritual, uhvativši malog za članke, obrisavši ga, posuvši mu zadnjicu puderom, umotavši ga u *pampers* pelene, i zatim ga vrativši u ogradicu.

– Pasulj s kobasicom? – upita ćerku.

– Moje omiljeno jelo – reče Šeri, stavljajući jednu kiku u usta.

– Prebaci neku majicu preko te smrdljive bombe – reče Pit Gordon – da ti se majka ne bi ugušila kad dođe kući.

Gordon je spremio neku formulu za bebe u mikrotalasnoj za Smrdu i otvorio konzervu pasulja sa kobasicom. Upalio je viseći TV u kuhinji i šporet, ono što bi ženica trebalo da uradi umesto njega, ta kučka, i sasuo sadržaj konzerve u šerpu.

Pasulj je zagorevao kad su se na ekranu pojavile vanredne vesti.

Aha. Vidi ti to, pomisli Pit.

Neki šmokljan sa ABC-ja je držao mikrofon stojeći ispred knjižare *Borders*. Srednjoškolci su se tiskali u kadru iza njega dok je govorio: – Dobili smo informaciju da je došlo do pucnjave u garaži *Stounstaun*. Izvori javljaju o jezivom dvostrukom ubistvu u koje nećete verovati. Javićemo se s novim izveštajem čim budemo sa-

znali više detalja. Vraćamo se u studio, Jolanda...

4.

Juki Kasteljano izađe iz svoje kancelarije i dozva Nikija Gejnsa, koji se nalazio nekoliko boksova dalje: – Jesi li spreman, Vonder Boj? Ili hoćeš da se nađemo dole?

– Dolazim – reče Gejns. – Ko je rekao da neću da idem?

– Kako izgledam? – upita ga ona, već se krećući ka liftu koji će ih iz Kancelarije javnog tužioca odvesti do sudnice.

– Izgledaš opasno, Betvumen. Mis opasno zgodna ženska.

– Umukni. – Juki se nasmeja svom štićeniku. – Samo budi spreman da me podsetiš ako mi mozak ne daj bože stane.

– Neće ti stati mozak. Poslaćeš Džo-Džoa u ćuzu.

– Misliš?

– *Znam*. Ti ne?

– Aha. Samo moram da se postaram da i porota sazna.

Niki pritisnu dugme za pozivanje lifta, a Juki se vrati svojim mišlima. Za dvadesetak minuta daće svoju završnu reč u slučaju države protiv Adama Džonsona, poznatog kao Džo-Džo.

Otkako je počela da radi za javno tužilaštvo dodelili su joj po veliki broj loših slučajeva koje je tužilac bio odlučan da dobije: radila je osamnaest sati dnevno, njen šef Leonard Parizi, poznatiji kao Riđi Pas, tapšao ju je po ramenu, i zarađivala je poene kod porote, zbog čega je uvek imala velika očekivanja.

A onda je gubila.

Juki je postajala poznata po tome što gubi slučajeve – i to ju je bolelo jer je bila borac i pobednik. I baš je mrzela da gubi. Ali nikada nije *mislila* da će izgubiti – a ni ovog puta nije bilo drugačije.

Slučaj joj je počivao na čvrstim nogama. Predočila ga je kao da otvara pasijans. Porota je imala lak posao. Optuženi nije bio kriv, nego *kriv kao greh*.

Niki je otvorio kožna tapacirana vrata sudnice i Juki se laka koraka spustila centralnim prolazom prostorije obložene hrastovim panelima. Primetila je da se galerija puni posmatračima, većinom novinarima i studentima prava. I dok se približavala stolu tužilaštva, videla je da Džo-Džo Džonson i njegov advokat, Džef Ašer, sede na svojim mestima.

Pozornica je bila postavljena.

Klimnula je glavom svom suparniku i osmotrila optuženog. Džo-Džoova kosa bila je počešljana i na sebi je imao lepo odelo, ali izgledao je pogubljeno kao što gubitnici koji su sebi spržili mozak drogom jedino i mogu da izgledaju. Nadala se da će uskoro izgledati još gore, kad ga budu osudili za prvostepeno ubistvo.

– Džo-Džo izgleda kao da je pušio travu – promrmlja Niki Juki dok joj je izvlačio stolicu.

– Ili veruje u baljezgarije svog advokata – reče Juki dovoljno glasno da je njen suparnik čuje. – Džo-Džo možda misli da će biti oslobođen, ali ima da završi u *Zalivu pelikana*.²

Ašer je pogleda i podrugljivo se osmehnu, pokazujući Juki govorom svog tela da misli da će je srediti na sudu.

Bila je to samo gluma.

Juki se ranije nije susretala s Ašerom, ali posle manje od godinu dana provedenih u javnom branilaštvu, Ašer je stekao reputaciju „bombe“ – opasnog advokata koji razara slučajeve tužilaštva i dobija oslobađajuće presude za svog klijenta. Ašer je bio težak protivnik jer je imao sve: harizmu, dečački dobar izgled i diplomu Pravnog fakulteta na Harvardu. A imao je i oca vrhunskog parničara, koji ga je savetovao s klupe.

Ali ništa od toga danas nije bilo bitno.

Dokazi, svedoci i priznanje bili su na njenoj strani. Imala je Džo-Džoa Džonsona u šaci.

5.

Sudija Stiven Rabinovic bacio je poslednji pogled na slike svog novog stana u Aspenu, ugasio ajfon, zapucketao zglavcima i rekao: – Je li narod spreman, gospođice Kasteljano?

– Jeste, časni sudijo – reče Juki.

Ona ustade, i njena sjajna crna kosa s novim srebrnim pramenom polete napred dok je ispravljala revere svog sakoa. Zatim brzo priđe govornici na sredini sudnice.

Pogledala je put klupe za porotu i osmehnula se porotnicima. Dvoje joj je uzvratilo osmehom, ali lica su im mahom bila bezizražajna. Uopšte nije mogla da im pronikne u misli.

Ali to je u redu.

Samo mora da održi najbolju završnu reč u životu, kao da je ona mrtva protuva od žrtve bila najbolji primerak ljudske vrste, i kao da je to njen poslednji slučaj u karijeri.

– Dame i gospodo – reče ona – Doktor Linkoln Heris je mrtav zato što ga je ovaj čovek, Adam Dž. Džonson, i pored toga što je znao da se doktor Heris nalazi u smrtnoj opasnosti, pustio da umre ne mareći za njegov život. U državi Kalifornija to se tretira kao ubistvo prvog stepena.

– Znamo šta se desilo u noći četrnaestog marta jer je, odrekavši se prava na ćutanje kao i prava na pravnog zastupnika, gospodin Džonson ispričao policiji kako je i zašto pustio doktora Herisa da umre, iako je lako mogao da mu spase život.

Juki je pustila da njene reči odjeknu sudnicom, mešajući kartice za govornicom pre nego što će nastaviti svoju završnu reč.

– Date večeri, optuženi, koga je doktor Heris unajmio kao potčrka, otišao je da nabavi kokain za doktora i sebe.

– Vratio se posle sat vremena, i optuženi i žrtva su taj kokain

uzeli. Ubrzo posle toga, doktor Heris se predozirao. Kako to znamo?

– Optuženi je ispričao policiji, što su medicinski stručnjaci potvrdili, da se stanje doktora Herisa očigledno pogoršalo. Izbijala mu je pena na usta i na kraju je izgubio svest. Ali umesto da pozove hitnu pomoć, optuženi je iskoristio tu priliku da izvadi hiljadu dolara i kreditnu karticu iz novčanika doktora Herisa.

– Gospodin Džonson je zatim upotrebio karticu doktora Herisa, podigao još hiljadu dolara s bankomata i kupio sebi novu kožnu jaknu i cipele kod *Ročestera*.

– Posle toga – reče im Juki – optuženi je kupio još kokaina i unajmio prostitutku, Elizabet Vu, koju je doveo nazad u kuću doktora Herisa.

– Tokom sledećih nekoliko sati, gospođica Vu i gospodin Džonson su šmrkali kokain, imali odnos nekoliko puta i u jednom trenutku, po rečima gospodina Džonsona, diskutovali o tome kako da se reše tela doktora Herisa nakon što on umre. To, dame i gospodo, ukazuje na to da je kod njih postojala „svest o krivici“.

– Adam Džonson je bez ikakve sumnje znao da doktor umire. Ali nije zvao pomoć petnaest sati – reče Juki, lupivši šakom o govornicu. – Petnaest sati. Konačno, na nagovor gospođice Vu, gospodin Džonson je pozvao službu hitne pomoći, ali bilo je prekasno. Doktor Heris je umro u ambulatnim kolima na putu ka bolnici.

– Sad svi znamo da odbrana nema argumente za odbranu.

– Kada činjenice govore protiv njih, advokati odbrane pribegavaju glumatanju i svaljivanju krivice na žrtvu.

– Gospodin Ašer vam je rekao da je doktor Heris izgubio svoju lekarsku dozvolu jer se drogirao. I da je varao suprugu. To je istina, *pa šta?* Žrtva nije bila svetac, ali čak i nesavršeni ljudi imaju pravo da se s njima postupa humano. I imaju pravo da traže izvršenje pravde.

– Odbrana je prikazala Adama Džonsona kao ubogog potrčka

koji ne razlikuje *predoziranje* od *fantaziranja*.

– To je fikcija. Adam Džonson je znao šta radi. Priznao je sve: da je iskazao svestan nemar prema životu drugog čoveka, kao i da se te večeri zabavljao, krađući i kupujući i šmrčući kokain i imajući seksualne odnose, dok je doktor Heris ležao na umoru.

– Iz tog razloga presuda može biti samo jedna. Narod traži od vas da proglasite Adama Džonsona krivim po tri osnova: za krađu, za nameru rasturanja droge i potpuni nemar prema životu drugog ljudskog bića – to jest za ubistvo prvog stepena.

6.

Juki se zagrlila s Gejnsom u hodniku ispred sudnice tokom desetominutne pauze.

– Oduvala si ih – reče joj Gejns.

Juki klimnu glavom. Pokušala je da se priseti da li je napravila neku grešku, i utvrdila je da nije. Nije se blokirala, nije zamuckivala niti govorila izveštačeno, nije zvučala kao da govori napamet naučen tekst. Ni za čim nije žalila. Jedino je želela da je njena mama bila tu da je vidi.

Ona reče svom zameniku: – Džo-Džo je kriv. Rekao je da je to učinio, i mi smo to dokazali. – Jukino srce je još uvek snažno tuklo, terajući telo da luči adrenalin, i stvarajući pozitivan osećaj u njoj. Skoro kao kad se napije šampanjca.

Niki je munu laktom, i ona diže glavu. Videla je da je izvršitelj otvorio tapacirana vrata. Njih dvoje uđoše u sudnicu i sedoše na svoja mesta. Jukina usta se iznenada osušiše dok je sud nastavljao s radom.

I strah poče da nagriza njeno samopouzdanje.

Ašer će imati poslednju reč. Može li da ubedi porotu da oslobodi Džonsona? Počela je da razmišlja šta će se desiti u slučaju najgoreg mogućeg ishoda – da porota presudi u korist optuženog. Posle toga, Ašerov tata će organizovati zabavu u čast svog sina u *Rubi skaju*, a ona će se postiđeno odšunjati kući, sama.

Biće ponižena.

Sedeći pored, Niki je nažvrljao karikaturu nje sa zvezdom na grudima i orelom iznad glave. Uspela je da se nasmeši, i u sudnici je potom zavladao tišina.

Sudija Rabinovic upita Ašera da li je odbrana spremna za završnu reč i on odgovori: – Da, časni sudijo, jesmo.

Poput čistokrvnog trkačkog grla u startnoj mašini, Ašer samo što nije odgalopirao ka klupi za porotu. Spustio je šaku na ogradu i – stojeći na manje od metar udaljenosti od porotnika u prvom redu, dovoljno blizu da predsednik porote može da vidi tragove češlja u njegovoj kosi i sjaj njegovih zubnih navlaka – otpočeo svoju završnu reč.

– Ljudi, ja nemam nikakve beleške jer su argumenti u odbranu Adama Džonsona prosti i jasni kao dan.

– On nije lekar. On ne zna ništa o bolesnicima niti o medicini. I nije znao da je doktor Heris u velikoj opasnosti.

– Adam Džonson je potrčko.

– Linkoln Heris je bio lekar.

– I kao što vam je patolog rekao, Linkoln Heris nije umro od prevelike doze kokaina. Umro je od kokaina i doze heroina koju je sâm sebi ubrizgao.

– Ove dve droge su stupile u interakciju, i to se pokazalo kao fatalno. Doktor Heris je znao kako one utiču na organizam, ali ih je i pored toga uzeo. Koliko mi znamo, možda je i hteo da umre.

– Mislim da se i gospodin Džonson slaže da bi, kad bi ponovo proživio isto, odmah pozvao hitnu pomoć kad bi video da doktoru Herisu nije dobro. Verovatno bi sve uradio drugačije, ali on jeste napravio neke greške.

– Da, kriv je zbog toga što je ukrao dve hiljade dolara od bogatog poslodavca koji mu je dao broj svoje kreditne kartice.

– Da, kriv je zbog toga što je dao tu drogu gospođici Vu, osvedočenoj narkomanki i prostitutki, i iako to jeste istina, u pitanju je tehnikalija. On nije zaista rasturao drogu. Uzimao je drogu radi sopstvenog užitka.

– Što se tiče svesti o krivici, ljudi, priznaću vam da su moj klijent i gospođica Vu samo pričali gluposti kad su diskutovali o tome kako da se „otarase tela“.

– Nisu to uradili, zar ne? – upita Ašer retorički. – Gospodin Džonson je pozvao hitnu pomoć. Činjenice su jasne. Moj klijent ni-

je znao da li doktor Heris umire ili će se probuditi s jakim glavoboljom. On nije genije, ali nije ni loš čovek.

– I zato od vas tražimo da ga proglasite nevinim za prvostepeno ubistvo jer on prosto *nije to učinio*.

7.

Te večeri sam izašla s Odeljenja za ubistva u žurbi, odlučna da se izgubim Džakobiju iz vida pre nego što me odredi da pomažem nekome u rešavanju slučaja. Taman sam ušla u lift kad mi je zazujao mobilni, što me je jako iznerviralo.

Bila je to Juki; ona je duhovita, strastvena i prolazila je kroz težak period, pa sam prislonila telefon na uvo i ona me je zasula svojom uobičajenom verbalnom paljbom.

– Lindzi, ne znam gde mi je glava. Možemo li da se nađemo kod *Makbejna*? Mislim, sada?

– Šta nije u redu?

– Zauzeta si?

– Imam planove – rekoh – ali mogu da popijem pivo na brza-ka...

– Vidimo se za pet minuta.

Pab *Makbejnova svetska piva* omiljeno je sastajalište policajaca i advokata, dva bloka udaljeno od glavne policijske stanice. Izvezla sam kola s parkinga i uputila se ka istoku ulicom Brajant, govoreći sebi da će mi ostati dovoljno vremena da pokupim škampe na putu do kuće.

Ušla sam u bar, pronašla maleni sto pored prozora i samo što sam naručila dve korone od konobarice, ugledala sam Juki kako se probija kroz gužvu, idući ka meni. Progovorila je pre nego što je sela.

– Naručila si? Odlično. Kako si? Dobro?

Konobarica je donela pivo i Juki je naručila dobro pečen hamburger i pomfrit sa sirom.

– Ti nećeš da jedeš? – reče.

– Spremaću kasnu večeru za Džoa.

– Ah.

Prinela je šaku obrvama kao da zaklanja oči od svetla koje se odbija o moj verenički prsten.

– Mora da je lep osećaj.

– Jeste – rekoh, široko se osmehujući.

Verenički status za mene je još bio novina posle mnogo meseci veze na daljinu punih uspona i padova. Sada smo Džo i ja živeli u istom stanu, ali još uvek smo večerali zajedno jednom u dve nedelje. Obećala sam mu da ću te večeri spremi pastu sa škampima i paradajzom, i radovala sam se svemu: kuvanju, jelu i seksu. – Dakle, šta se dešava? – upitah Juki.

Iskapila je pola čaše pre nego što je odgovorila. – Moja žrtva nije samo ološ, već i mrtav ološ, a Džo-Džo je glup i sladak. Porotnice su ga gledale kao da žele da ga podoje, Lindzi.

Bila sam svratila do sudnice da posmatram Jukinu završnu reč, i morala sam da se složim s njom. Doktor Linkoln Heris je bio pokojni ljigavac, i mada Džo-Džo Džonson nije bio ništa bolji – bio je živ. I delovao je potpuno pogubljeno.

– Ašer bi zapravo mogao da pobedi – zakuka Juki. – Prestala sam da se bavim advokaturom u privatnoj firmi zbog *ovoga*? Pomozite mi, Linds. Treba li da potražim posao u nekoj firmi koja dobro plaća?

Mobilni mi je ponovo zavibrirao na kuku. Pogledala sam u ekran. Džakobi. Moj bivši partner i sadašnji šef, čija je prva reakcija na sve da zove mene. Stare navike teško umiru. Pritisla sam dugme za javljanje i rekla: – Bokserova – u mikrofon.

– Imamo dvostruko ubistvo, Lindzi. Izgleda kao delo psihopate.

– Jesi li zvao Pola Čija? Vratio se s odmora. Kladam se da je sad kod kuće.

– Želim da ti radiš na ovom slučaju – zarezha Džakobi.

Posle više od deset godina zajedničkog rada, skoro da smo mogli da čitamo misli jedno drugom. Džakobi je zvučao preplašeno, sav je ufutiljio od straha.

- O čemu se radi, Vorene? – upitah ga, već znajući da su moji savršeni planovi za to veče pali u vodu.

- Jedna od žrtava je malo dete – reče Džakobi.

Dao mi je adresu – garaža blizu tržnog centra *Galerija*. – Konklin je upravo otišao. Biće tamo za dva minuta.

- Krećem – rekoh mu.

8.

Zaklopila sam telefon i obećala Juki da ćemo duže i detaljnije pričati o njenoj karijeri pošto se porota vrati. Rekla sam joj: – Završna reč ti je bila besprekorna, prijateljice. Nemoj da odustaješ. – Poljubila sam je u obraz i odjurila iz bara.

Pošla sam eksploreroom ka ulici Market i zaglavila se u saobraćaju. Izbacila sam magnetno rotaciono svetlo na krov i uključila sirenu. Vozila su se nevoljno razdvojila i napokon sam stigla do ulaza u garažu u blizini *Stounstaun galerije*.

Ulaz u garažu blokirala je nezadovoljna gomila vlasnika automobila. Podigla sam značku uvis, provukla se ispod policijske trake i potpisala zapisnik. Pozornik Džo Sorbero bio je siv u licu, kao da nikad ranije nije video leš.

– Ti si prvi policajac na mestu zločina?

– Da, gospojo.

– Jesi li dobro, Džo?

– Bivao sam i bolje, narednice – reče, slabašno se osmehujući.

– Imam decu, znate. – Pokaza put plavog RAV4 terenca parkiranog pri kraju reda. – Vaš sledeći košmar nalazi se tamo.

Bacila sam pogled ka mestu gde je Sorbero upirao prstom i ugledala Riča Konklinu kako stoji između dvoje kola na kraju reda, provirujući kroz prozor tojote RAV4 s vozačeve strane.

Kad je Džakobi unapređen u poručnika, Konklin je postao moj partner. Rič je pametan i uznemirujuće zgodan, i ima sve predispozicije da postane prvoklasan detektiv. Niko se neće šokirati ako jednog dana bude dogurao do čina kapetana, ali trenutno meni podnosi izveštaje.

Pošao mi je u susret pre nego što sam stigla do kola.

– Pripremi se, Linds.

- Pričaj.

- Belkinja, tridesetak godina stara, zove se Barbara En Benton. Druga žrtva je beba. Možda godinu dana stara. Oboje su upucani iz neposredne blizine. Patolog i forenzičari su krenuli ovamo.

- Ko je prijavio ubistva?

- Jedna gospođa koja je bila parkirana pored tojote. Ispitao sam je i poslao kući. Ništa nije videla. Za sada, niko nije. Pozornici pretražuju kante za smeće, a snimak iz sigurnosne kamere smo već uzeli.

- Misliš li da je beba bila kolateralna šteta?

- Nema šanse – reče Konklin. – Namerno je ubijen.

Prišla sam terencu i uvukla vazduh kad sam pogledala unutra. Barbara En Benton bila je iskrivljena pod čudnim uglom na prednjem sedištu, okrenuta pozadi, kao da je pokušala da se prebaci na zadnje sedišta.

Videla sam dve očigledne rane od metka: jednu na vratu i drugu na bočnom delu grudnog koša. Onda sam naterala sebe da skrenem pogled s majke na dete u sedištu za bebe.

Mali dečak je imao ostatke nekog ružičastog slatkiša na usnama i prstima desne šake. Zadnje staklo bilo je poprskano krvlju. Neko je pucao tom detetu u slepoočnicu iz blizine.

Konklin je bio u pravu.

Detinja smrt nije bila nikakav nesrećan slučaj. U stvari, pucanj je bio tako precizan da je dete moglo biti primarna meta.

Nadala sam se da dečaćić nije shvatio šta se dešava.

Nadala sam se da nije imao vremena da se uplaši.

9.

Šta misliš o ovome, Linds?

Konklin mi je skrenuo pažnju na jarkocrvena slova ispisa-
na na vetrobranu. Zurila sam, skamenjena tim prizorom. O ovome
je Džakobi pričao kada je rekao da ubistvo izgleda kao delo psiho-
pate.

Ali nije pominjao karmin.

Slova „ŽDP“ nisu mi značila ništa, osim da samo lude ubice na-
merno ostavljaju neki potpis. To me je podsetilo na slične slučaje-
ve na kojima sam radila, kao i na gadne stare dane kada je „Ubica
iz sokaka“, koji je usmrtio osmoro nevinih ljudi, terorisao San
Francisko devedesetih godina prošlog veka ostavljajući „potpis“ i
poruke policiji, i koji nikad nije bio uhvaćen. Dlačice na vratu su
mi se naježile.

– One kese za kupovinu pozadi – rekoh Konklinu. – Jesu li stva-
ri odnete? – ponadah se.

Moj partner odmahnu glavom i reče: – Izgleda da u žrtvinom
novčaniku ima sto dolara. Ovo nije bila pljačka. Ovo je bila egze-
kucija. Dve egzekucije.

Pitanja počеше da mi se roje u glavi. Zašto niko nije prijavio
pucnjavu? Zašto je ubica izabrao ove ljude za mete? Jesu li ubistva
bila nasumična ili lične prirode? Zašto je ubio dete?

Okrenula sam se ka zvuku grmljavine motora i ugledala kombi
patologa kako nam se približava, zaškripavši gumama kad je za-
kočio na petnaestak metara od nas.

Doktorica Kler Vošbern izašla je iz kombija u plavom hirur-
škom odelu i crnoj vetrovcu s natpisom PATOLOG ispisanim spreda
i pozadi belim slovima. Uprkos slabim šansama da jedna crnkinja
postane najbolja u toj profesiji kad je Kler započinjala karijeru,

ona je u tome uspela. Po mom mišljenju, ona je najbolji forenzički patolog zapadno od Stenovitih planina. Takođe je moja najbliskija prijateljica, i iako nas od naših radnih mesta u susednim zgradama deli dvadeset pet metara i tri niza stepenika, nisam je videla duže od nedelju dana.

– Gospode bože, šta je *ovo*? – upita dok me je grlila, gledajući prizor preko mog ramena.

Otpratila sam Kler do tojote i stala pored nje dok je zavirivala u kola i gledala skupljenu mrtvu ženu, napola okrenutu ka svojoj bebi.

Kler je ustuknula kad je ugledala prizor mrtvog deteta, i na licu joj se ogledao isti onaj užas koji je obuzeo i nas ostale, možda još i jači. – Ova beba je stara kao moja Rubi – reče ona. – Ko još ubija dete koje je previše mlado da bi ispričalo šta se desilo?

– Možda je u pitanju osveta za nešto. Prodaja droge. Kockarski dug. Ili je ubica možda suprug.

Razmišljala sam: *Molim te bože neka bude nešto od toga.*

Kler je izvadila svoj *minolta* aparat iz torbe s opremom i fotografisala Barbaru En Benton dva puta s mesta gde je stajala, zatim je otišla sa suprotne strane kola i uslikala još dve fotografije.

Kad je počela da slika bebu, videla sam joj suze u očima. Obrišala ih je nadlanicom. Nisam mogla da se setim kad sam poslednji put videla Kler da plače.

– Majka je pustila ubicu da im priđe ovako blizu – reče Kler. – Na obrazu i vratu joj se vide tragovi baruta. Pokušala je da zaštiti dete svojim telom, a to kopile je i pored toga pucalo detetu u glavu. A evo i nečeg novog: ne prepoznajem ovaj šablon rasprskavanja barutnih čestica.

– Šta to znači?

– Znači da ubica ima neku retku vrstu pištolja.

10.

Kuća Bentonovih bila je skromno zdanje s dve spavaće sobe na Četrnaestoj aveniji, plava s belim bordurama, centralnim isturenim prozorom na kojem su još stajali ukrasi od proslave Dana nezavisnosti, i igračkom s točkićima na stepeništu. Konklin je pozvonio na vrata i kada ih je Ričard Benton otvorio, znala sam da smo svedoci poslednjeg srećnog trenutka u životu tog čoveka.

Kad su u pitanju ubistva udatih žena, muževi su umešani u njihovu smrt u više od pedeset odsto slučajeva, ali Ričard Benton mi je delovao iskreno unesrećen kada smo mu saopštili šokantnu vest – i imao je alibi. Bio je kod kuće sa svojim petogodišnjim detetom u vreme pucnjave, pekao je pile za večeru, i za to vreme je konstantno slao imejlove na posao.

Benton je isprva bio u neverici, a zatim se slomio, ali Konklin i ja smo ipak razgovarali s njim, o njihovom braku, o Barbarinim prijateljima i kolegama, i o tome da li joj je neko pretio. Rekao je: – Barbaru su svi voleli. Ne znam šta ćemo bez nje... – A onda se ponovo slomio.

Podnela sam izveštaj Džakobiju u devet. Rekla sam mu da Ričard Benton nije pod sumnjom sve dok ne proverim nacionalnu bazu podataka o kriminalnim prestupnicima, i da ne zna šta znače inicijali „ŽDP“.

– Barbara je bila negovateljica – reče nam Džakobi. – Radila je u jednom staračkom domu. Razgovaraćemo s ostalima iz njene smene sutra ujutru.

– Taj zadatak ću dodeliti Samjuelsu i Lemkeu – reče Džakobi. Glas mu je zvučao stegnuto drugi put za isto toliko sati.

– Dodeliš? Molim? O čemu se radi?

– Upravo nam je stiglo nešto novo, Bokserova.

Iskreno, bila sam na izmaku snage, započinjući trideseti sat rada bez prestanka. Iza mene, u sobi koja je treperila od bola, Konklin je govorio Ričardu Bentonu da dođe do gradske mrtvačnice da identifikuje žrtvu.

– Nešto novo u slučaju Benton? – upitah Džakobija. Možda je muž ranije bio prijavljivan zbog nasilja u porodici. Možda se pojavio neki svedok, ili su forenzičari pronašli nešto u tojoti.

Džakobi reče: – Ne, ovo se upravo desilo. Ako želiš da taj slučaj dam Čiju i Maknilu, hoću. Ali ti i Konklin ćete ga želeti za sebe.

– Ne budi tako siguran, Džakobi.

– Čula si za Markusa Daulinga?

– Onog glumca?

– Neki provalnik je upravo ubio njegovu ženu – reče mi Džakobi. – Krećem do kuće Daulingovih odmah.

11.

Kuća Daulingovih nalazi se na Nob hilu, ogromna vila koja zauzima najveći deo bloka, s bršljanom koji raste po zidovima i šimširovom u saksijama s obe strane masivnih hrastovih vrata. Ta kuća nije mogla više da se razlikuje od skromnog doma Bentonovih.

Pre nego što je Konklin stigao da pritisne zvono, Džakobi je otvorio vrata. Lice mu se potpuno obesilo od stresa. Očni kapci su mu se otegli, i te večeri skoro da je izgledao starije nego onda kad smo oboje bili upucani u ulici Larkin. ³

– Ubistvo se desilo u spavaćoj sobi – reče mi moj partner. – Na drugom spratu. Pošto baciš pogled, pridruži nam se dole. Ja ću biti u biblioteci s Daulingom.

Spavaća soba Markusa i Kejsi Dauling izgledala je kao preslikana sa stranica kataloga *Niman Markusa*.

Krevet, smešten na sredini zida koji gleda ka zapadu, bio je veličine pontijak kataline, s daskom iznad uzglavlja presvučenom svilom bronzane boje i proštepanom krupnom dugmadi, ukrasnim svilenim jastucima i nagužvanom satenskom posteljinom boje zlata i bronzne. Ova soba je bila kitnjastija od bekstejdža na koncertu grupe *Mičel braders*.

Na podu se nalazio elegantan stočić u stilu rokokoja, okružen mnoštvom slomljenih predmeta. Zavese od tafta su se nadimale ispred otvorenog prozora, ali još uvek sam mogla da namirišem barut u vazduhu.

Čarli Klaper, šef naše Jedinice za mesto zločina, slikao je telo Kejsi Dauling. Mahnuo je meni i Konklinu u znak pozdrava i rekao: – Baš šteta, ovako lepa žena. – Povukao se nazad kako bismo mogli da osmotrimo.

Kejsi Dauling je bila naga, ležala je na leđima na podu, platina-
ste kose rasute oko glave, krvavih dlanova. Pomislila sam da je ša-
kama poklopila ranu na grudima pre nego što je pala.

– Njen suprug kaže da je bio u prizemlju i prao sudove od ve-
čere kad je čuo dva pucnja – reče mi Klaper. – Kad je ušao u sobu,
njegova supruga je ležala tu. Taj stočić i izlomljeni predmeti ležali
su na podu, a prozor je bio otvoren.

– Je li išta odneto? – upita Konklin.

– Iz sefa u plakaru je nestala određena količina nakita. Dauling
kaže da je sadržaj sefa bio osiguran na pola miliona.

Klaper je prišao prozoru i povukao zavesu u stranu, otkrivajući
rupu prosečenu u staklu.

– Uljez je upotrebio sekač za staklo, a zatim otključao bravicu.
Fioke izgledaju netaknuto. Sef nije bio raznesen eksplozivom, što
znači da je provalnik ili znao kombinaciju, ili je, što je izglednije,
sef već bio otvoren. Meci se nalaze u telu. Čaura nema. Ovo je bilo
uredno obavljeno, sve dok nije oboren stočić pri izlasku. Tek smo
počeli. Možda će nam se posrećiti pa ćemo pronaći otiske ili trago-
ve dokaza.

Klaper je bio profesionalac s nekih dvadeset pet godina staža u
policiji, i dobar deo tog vremena je proveo u Odeljenju za ubistva
pre nego što je prešao u Jedinicu za mesto zločina. Oštrouman je i
zapravo koristan, a da pritom nikoga ne ometa.

Rekoh mu: – Znači, ovo je provalna krađa koja je otišla dođa-
vola?

Klaper slegnu ramenima. – Kao i svi profesionalni provalnici, i
ovaj je bio organizovan, čak i previše pedantan. Možda nosi pištolj
za slučaj nužde, ali ovaj tip provalnika inače ne koristi oružje.

– Šta se onda desilo? – zapitah se naglas. – Muž nije bio u sobi.
Žrtva nije bila naoružana – nije bila čak ni *obučena*. Zašto je pro-
valnik pucao na голу ženu?

12.

Konklin i ja smo se spustili zavojitim stepeništem do prizemlja. Pronašla sam biblioteku prateći poznat, rezonantan glas Markusa Daulinga s engleskim naglaskom.

Gledala sam sve njegove starije filmove, one špijunske i romantične u kojima je igrao glavnu mušku ulogu, pa čak i neke od njegovih novijih filmova, gde je glumio zlikovce. Uvek sam ga volela.

Ušla sam u biblioteku kroz otvorena vrata, i Dauling je stajao tamo bosonog, u plavim pantalonama i otkopčanoj beloj košulji. Priznajem da je malo ostavio utisak na mene. Markus Dauling, glumac kojeg zasenjuje jedino Šon Koneri. Pričao je Džakobiju o bezumnom ubistvu svoje supruge kad smo Konklin i ja ušli na vrata.

Džakobi nas je predstavio, rekavši Daulingu da ćemo nas troje zajedno raditi na slučaju.

Rukovala sam se s filmskom legendom, a zatim sela na ivicu kožnog kauča. Dauling je bio očigledno uzrujan. A primetila sam još nešto. Kosa mu je bila vlažna.

Dauling nije seo. Ponovio je svoju priču dok je šetkao po sobi ispunjenoj knjigama.

– Deverovi su nam bili na večeri. Fransoa i njegova žena, Šila – on režira moj novi film.

– Trebaće nam njihovi brojevi telefona – reko.

– Daću vam sve brojeve koje želite – reče on – ali oni su već bili otišli kad se ovo desilo. Kejsi je otišla gore da se presvuče za spavanje. Ja sam pospremao ovde. Čuo sam glasan prasak odozgo. – Čelo mu se nabralo. – Nije mi čak ni palo na pamet da je to pucanj iz pištolja. Pozvao sam Kejsi. Nije mi odgovorila.

– Šta se onda desilo, gospodine Dauling?

- Ponovo sam je viknuo, a onda, dok sam se peo na sprat, čuo sam još jedan prasak. Ovog puta sam pomislio da se radi o pucnju, i odmah posle toga čuo sam lomljivu stakla.

- Do tog trenutka su me savladale emocije, inspektori. Ne znam šta se desilo pošto... pošto sam video moju malu na podu. Zgrabio sam je u naručje – reče, glasom koji je počeo da ga izdaje.

- Glava joj se obesila i nije disala. Mora da sam pozvao policiju. Ugledao sam krvavi otisak svoje šake na slušalici. Posle toga, shvatio sam da je sef skoro prazan.

- Ko god da je to učinio mora da je poznavao Kejsi – nastavio je Dauling, sada plačući. – Mora da je znao da ona ne zaključava uvek sef, jer je ukucavanje kombinacije prosto... previše prokleta dosadno.

- Ubiti Kejsi, pa to je suludo – nastavi Dauling. Trljao je grudi kad je rekao Džakobiju: – Samo mi recite kako mogu da vam pomognem da uhvatite životinju koja je to učinila.

Taman sam htela da pitam Markusa Daulinga zašto se istuširao dok je čekao da policija stigne kad me je Konklin pretekao, upitavši: – Gospodine Dauling, posedujete li pištolj?

Dauling se okrenu ka Konklinu, divlje razrogačivši očima. Lice mu se ukočilo od bola. Uhvatio se za levu ruku i rekao: – Nije mi dobro.

Onda se presamitio i pao na pod.

13.

I suse Hriste! Markus Dauling umire.

Konklin je pronašao aspirin, Džakobi je podmetnuo jastuk Daulingu pod glavu, a ja sam pozvala dispečera. Ponovila sam adresu i povikala: – Pedesetogodišnji muškarac! Infarkt!

Dauling se još uvek grčio kad je hitna pomoć stigla, i krupnog čoveka prebaciše na kolica i izguraše na vrata. Džakobi je pošao s Daulingom do bolnice, ostavivši mene i Konklinu da prečešljamo komšiluk.

Svetla iz fantastičnih komšijskih kuća presecala su tamu duž ulice omeđene drvoredima. Brinula sam zbog ovog novog slučaja. Pošto je Kejsi Dauling bila bogata i slavna, javnost će izvršiti pritisak na političare da se ubica pronađe, koji će dalje pritisnuti nas. Policija San Franciska već je kuburila s manjkom u budžetu i nedovoljno ljudstva. Ako se tome doda činjenica da javnost očekuje da se ubistva mogu rešiti između dva bloka reklama, znala sam da nas očekuje neviđen medijski košmar.

Nadala sam se da će Klaper doći do nekog dobrog otkrića u laboratoriji, jer je trenutno, naročito jer nismo imali skoro nikakve tragove, počeo da me obuzima loš osećaj da nije istina sve što nam je Markus ispričao.

– Zašto bi provalnik upucao Kejsi Dauling? – upitah Konklinu dok smo hodali ulicom.

– Kao što je Klaper rekao, provalnik je nosio pištolj za slučaj nužde.

– Na primer, ako naleti na iznenađenog kućevlasnika?

– Baš tako.

– Kejsi Dauling nije bila naoružana.

– Istina. Možda je prepoznala uljeza – reče Konklin. – Znaš za

one Sindine priče o Cicamaci?

Sindi je Sindi Tomas, novinarka koja piše crnu hroniku *San Francisko kronikla* i moja dobra prijateljica koja ima dara za rešavanje zločina.

Sindi je nedavno počela da piše o jednom provalniku koji ulazi u kuće na drugom spratu, i to uvek dok vlasnici večeraju na prvom a kućni alarm im je isključen. Taj provalnik je krao samo nakit – koji se nigde posle toga nije pojavio. Sindi ga je nazvala Cicamaca, i taj nadimak je ostao.

Evo šta je bilo poznato o Cicamaci: bio je okretan, vešt i brz, i imao je petlju.

– Razmisli o tome – reče Konklin. – Izgleda da Cicamaca zna kada bogati ljudi organizuju večere. Šta ako je deo istog društvenog kruga? Ako ga je Kejsi Dauling prepoznala, možda mu je jedino rešenje bilo da je ubije.

– Nije ti to loša teorija – rekoh Konklinu dok smo hodali stazom ka ulazu u susednu vilu. – Ali čekaj malo. Šta misliš, zašto je Daulingu bila mokra kosa?

– Sprao je ženinu krv.

– Uskočio je pod tuš posle Kejsinog ubistva – rekoh. – Meni to deluje čudno.

– Kako onda glasi tvoja teorija? Muž ju je ubio?

– Zašto da ne? Zato što je Dauling filmska zvezda? Nešto mi je kod njega sumnjivo. Klaperu je rekao da je čuo dva pucnja. Nama je rekao da je čuo buku, i da je posle nekog vremena opet čuo neki prasak, ali da je tog puta bio siguran da je u pitanju pucanj.

Moj partner reče: – Možda je samo sumirao, ispričao priču ukratko.

– Možda – rekoh. – Ili samo izmišlja priču u hodu i ne može da se usaglasi sam sa sobom.

14.

Kuća pored vile Daulingovih bila je udaljena od ulice, s baštovanskom kućicom u bočnom delu dvorišta i dva luksuzna automobila na prilazu.

Pritisla sam dugme i zvono se oglasilo. Ulazna vrata se otvoriše i jedan smeđokosi dečak od desetak godina u ragbi dresu preko donjeg dela pidžame podiže pogled ka nama i upita ko smo.

– Ja sam narednica Bokser. Ovo je inspektor Konklin. Jesu li ti roditelji kod kuće?

– Keeliiii!

Ispostavilo se da je taj dečak Evan Ričards, a Keli njegova bebisiterka, žena u srednjim dvadesetim, koja je gledala rijaliti šou *Projekat „Modna pista“* u sali za zabavu kad je čula policijske sirene kako zavijaju ulicom.

– Kejsi Dauling je ubijena? – upita ona. – To je suludo. Taj provalnik je mogao da dođe ovamo! Evane, možeš li da dohvatiš telefon? Moram da pozovem tvoje roditelje.

– Mislim da sam video nešto – reče dečak. – Gledao sam kroz prozor spavaće sobe i neko je protrčao pored kuće. U senkama ispod drveća.

– Možeš li da ga opišeš? – upita Konklin dečaka.

Evan odmahnu glavom. – Samo sam video nekog kako trči. U crnom. Čuo sam ga kako dahće dok trči.

Upitala sam ga da li je ta osoba bila visoka ili niska, je li trčala na neki karakterističan način.

– Mislio sam da je samo neko ko džogira, znate? Nosio je kapu, mislim. Video sam mu teme.

Konklin je ostavio svoju vizitkartu dečakovoj bebisiterki i zamolio Evana da se javi ako se seti još nečega. Onda smo krenuli

dalje niz komšiluk, ka sledećoj kući.

Rekoh Konklinu: – Znači, možda imamo svedoka Macinog bekstva. – A onda mi je zazvonio mobilni.

Bila je to poruka od Juki: *Zovi me.*

Okrenula sam je, i Juki se javila.

– Bože! Znam je! – reče Juki.

– Znaš koga?

– Kejsi Dauling.

Prokletstvo. Kako je moguće da je već čula?

– Studirale smo zajedno prava, Lindzi. Dođavola. Kejsi je bila prava duša. Lutkica. Kad budeš uhvatila ubicu, boriću se da dobi-
jem taj slučaj, a onda ima da ga pošaljem pravo u pakao.

15.

Sara Vels je zatvorila vrata svoje spavaće sobe i zaključala ih. Još je bila zadihana od bežanja, šake su joj se još tresle. Stala je ispred ogledala, rastresla kosu i osmotrila svoj odraz – dobro ga osmotrila.

Da li se vidi?

Koža joj je bila toliko bela da se skoro providela, i smeđe oči su joj bile ogromne. Setila se da joj je muž govorio da bi mogla da izgleda dobro kad bi se samo potrudila, ali kad god bi joj to rekao, samo je postajala još odlučnija da izgleda kao ono što jeste: dvadesetosmogodišnja učiteljica koja vodi dvostruki život. A pod tim ne misli na svoje provalničke aktivnosti.

Sara spusti dve vreće s plenom na pod i otvori poslednju fioku velike, stare komode u art deko stilu. Poput nje, i ta komoda je kri-la tajne.

Sara izvadi gomile majica i trenerki iz poslednje fioke i otvori njeno lažno dno. Zadržala je dah, nadajući se, kao i uvek, da je nakit još uvek tu.

Jeste bio.

Svaki njen plen nalazio se u sopstvenoj mekoj platnenoj vrećici, pet kolekcija zadivljujućeg nakita, i sada je plen iz kuće Daulingovih zaokružio to na pola tuceta.

Sara je rašnirala vrećicu s najnovijim ulovom i zagledala se u predivno klupko nakita koji je donedavno pripadao ženi jedne filmske zvezde. Bili su to dragulji neverovatne lepote: potpuno ludi i predivni safiri i dijamanti, prstenje i ogrlice i narukvice, nakit koji bi mogao vredeti na stotine hiljada dolara, možda i više.

Tu provalu je jedva uspela da izvede – izvukla se za dlaku, za-boga. Za sada je bila bezbedna, ali još uvek je imala veliki pro-

blem: kako da se otarasi plena.

Mori Grin, njen mentor i preprodavac dragulja, bio je mrtav; poginuo je na aerodromu od metka jednog policajca koji je bio namenjen njegovom klijentu, kradljivcu nakita koji je bežao od policije. Mori je bio dobar učitelj i prijatelj. Bilo je zaista depresivno što nije poživeo dovoljno dugo da proslavi njen uspeh i pokupi svoj deo.

Mori je, poput drugih dobrih preprodavaca, plaćao otprilike deset posto od prodajne cene nakita. To ne deluje mnogo, s obzirom na pakao koji bi se obrušio na nju u slučaju da je uhvate, ali ipak je bilo bogatstvo u poređenju s njenom učiteljskom platom. Ali Morija više nije bilo.

Što duže bude zadržavala nakit kod sebe, to je veća verovatnoća da će biti uhvaćena s njim. Sara zahvati pune ruke blaga Kejsi Dauling i poče da ga njiše ispod stone lampe tako da se svetlost odbijala o njegove brušene površine.

Iza zaključanih vrata svoje spavaće sobe, Sara Vels je pala u trans, omađijana prelepim prelamanjem svetlosti.

16.

Sara Vels nije bila prvi provalnik koji je operisao u vreme večere. Proučavala je rad velikana, Večernjeg Razbojnika i Porculanske Bande. Oni su zajedno odneli nakit vredan nekoliko desetina miliona dolara, koristeći se jednostavnim, netehničkim alatima dok su njihove žrtve uživale u kafi i desertu sprat ispod njih. Poput svojih idola, Sara je detaljno analizirala svoje mete i proučavala njihovo kretanje. Ali uza sve izveštavanje o Cicamaci, čudila se činjenici da se njene žrtve osećaju toliko sigurno pored upaljenih svetala da čak ne uključuju ni kućne alarme.

Njihovo čarobno razmišljanje bilo je prosto *zadivljujuće*. Bila im je zahvalna na tome.

Dok se Sara divila bivšem bogatstvu Daulingovih, pažnju joj je privukao jedan poseban predmet. Bio je to prsten s jednim zaista krupnim, bledožutim kamenom od možda dvadeset karata, pravougaonog oblika sa zaobljenim ivicama, umetnutog u veoma gizdav okvir.

Ugrubo je izbrojala male dijamante fasovane oko centralnog kamena i došla do broja od sto dvadeset.

Kakav prsten!

Ostavio ju je bez daha. Prosto je odisao romantikom. Markus Dauling je bez sumnje poklonio taj prsten svojoj ženi nekom posebnom prilikom, i Sara se sad zapitala koliko bi mogao da vredi.

Dosta je naučila o dragom kamenju otkako je počela da se bavi provalničkim poslom, ali nije bila pravi gemolog, a žarko je želela da sazna šta poseduje.

Sakrila je ostatak nakita Daulingovih i vrećicu s obijačkim alatom u poslednju fioku komode, vratila lažno dno na mesto i naslagala odeću preko njega. Onda je zatvorila fioku i izvadila slikovni

vodič za drago kamenje ispod ormara, odnoseći ga sa sobom u bračni krevet.

Prelistavajući knjigu, pronašla je dva kamena koja su ličila na onaj u prstenu. Bio je to ili topaz ili žuti turmalin. Ne – veliki žuti kamen Kejsi Dauling je u sebi imao nijansu zelene. Što verovatno znači da je u pitanju citrin, lep ali ne previše vredan kamen. To je bio razlog više da Sara poželi taj kamen da zadrži.

Iako je znala da zadržavanje ukradene robe može da bude užasna greška, morala je da pronade način da zadrži ovu jednu stvar. Želela je nešto više od suvenira. Želela je trofej. Nagradu. I sada je razmišljala da bi bilo dobro da taj žuti kamen izvadi i ugradi ga u privezak.

Setila se nečega što je njena baba rekla njenoj majci, koja je to prenela njoj: – Na nekim ljudima cirkoni izgledaju kao dijamanti. Na drugima dijamanti izgledaju kao cirkoni.

Sara je pomislila da bi na njoj – koja izgleda obično i skromno se oblači – citrin izgledao kao staklo. Stala je ispred ogledala i pri-nela žuti kamen uz svoju crnu rolku, tik ispod ključne kosti.

Izgledao bi mnogo manji da nije u prstenu.

Bila je sigurna da će, kada se umetne u drugi komad nakita, taj kamen sačuvati njenu tajnu. Dok je Sara zurila u svoj odraz u ogledalu, začulo se glasno kucanje na vratima. Bio je to njen muž, Trevor.

– Zašto su vrata zaključana, gospojice? Šta to radiš? Zabavljaš se sama sa sobom?

– Moglo bi se tako reći – reče Sara.

– Pusti me da uđem.

– Neću.

– Pusti me da uđem!

Sara stavi prsten ispod šupljeg podnožja lampe na svom noćnom stočiću.

– Nosi se! – dreknu ona.

Tresao je vrata, šutirajući ih. Sara priđe vratima i otključa ih.

Još jedan običan dan, pomisli dok je puštala Trevora u spavaću sobu. Još jedan običan dan u tajnom životu Sare Vels.

17.

Sara je zalupila ulazna vrata svog stana i odmarširala napolje do kola razmišljajući o prokletom Trevoru, koji ju je molio: – Sačekaj još minut. – Samo što se to pretvorilo u nepodnošljivih dvadeset minuta koje je provela pritisnuta njegovom debelom, gadnom telesinom, i sada je kasnila na posao – ponovo.

Ušla je svojim saturnom u ulicu Dolores i uključila se na autoput, nadoknađujući izgubljeno vreme. Upalila je radio i pronašla emisiju *Dobro jutro s Lisom Kerc i Rozmari Van Bjuren, pravo mesto za informacije o saobraćaju, vremenu i lokalnim dešavanjima.*

Lisa Krec je govorila: – Rozmari, ovo su najnovije vesti o Kejsi Dauling, za koju smo upravo saznali da je ubijena prošle večeri.

Ubijena. Molim? Sara jače stegnu volan.

– Da li policija zna koju ju je ubio? – upita Van Bjurenova.

Ubio?

Sarino srce zabubnja u grudima. Kakva je to laž? Kejsi Dauling je bila živa i vrištala je kad je ona pobegla iz kuće Daulingovih.

Kejsi je bila živa.

– Ne, ovo se tiče Markusa Daulinga – reče Kercova. – Najnovija vest. Advokat gospodina Daulinga, Toni Pejser, dao je izjavu za javnost pre deset minuta...

Sara je zurila u radio kao da je u pitanju živa osoba, slušajući Lisu Kerc kako govori da se advokat gospodina Daulinga pojavio na *KQED* televiziji tražeći pomoć od građana San Franciska. – Pogledala je nazad na put taman na vreme da izbegne sudar sa zaštitnom ogradom.

– Dobro, evo izjave koju smo upravo dobili – dodade Van Bjurenova. – Ovde piše, citiram gospodina Pejsera: 'Gospodin Dauling nudi nagradu od pedeset hiljada dolara za informacije koje bi do-

vele do hapšenja ubice Kejsi Dauling.'

Sara je videla kako joj željeno isključenje hita u susret, trгла je volan ne davši žmigavac, i pri skretanju ostavila trag guma na asfaltu. Kada se isključila s auto-puta, vozila je ne videći ništa, na kraju se obrevši na parkingu srednje škole *Buker T. Vošington*.

Sara je ugasila kola, zgrabila ranac i zaputila se kroz crvenu gvozdenu kapiju do glavne školske zgrade, ušavši u zbornicu da kao i obično popije kafu i dođe k sebi pre nego što se suoči s danom koji je pred njom.

Zvono se već bilo oglasilo. U zbornici nije bilo nikoga osim jedne osobe: Hajdi Majer, koja je stajala pored aparata za kafu mešajući napitak. Sara doviknu: – Zdravo, Hajdi.

– Zdravo i tebi. Uh. Jesi li dobro, Saro?

– Bah. Trevor je skot. Je l' to dovoljno?

Hajdi spusti svoju šolju i raširi ruke da zagrli Saru. Sara joj pade u zagrljaj, i preplavi je miris jorgovana. Zarila je lice u meki oblak Hajdine crvene kose i ostala tu.

Može li Hajdi da čuje ludačke otkucaje njenog srca? Bože. Značenje onoga što je upravo čula bilo je nepobitno. Policija će se ozbiljno koncentrisati na pronalaženje Sare, i optužiće je za ubistvo Kejsi Dauling. To je suludo.

– Kasnimo na čas – reče Hajdi, trljajući Sarina leđa – i čudovišta će se buniti.

– Kao i uvek – nasmeja se Sara.

Hajdi poljubi Saru ovlaš u usta – i Sara joj uzvрати poljubac, ali jače i strastvenije, i Hajdine slatke usne se razdvojiše pred njenim dok ju je Sara ljubila svim srcem.

Kada bi samo mogla sve da ispriča Hajdi.

18.

Jutro nakon što su ubijeni, tela Barbare En Benton, Darena Bentona i Kejsi Dauling hladila su se u mrtvačnici dok smo Konklin i ja zurili jedno u drugo preko svojih pretovarenih stolova, ne znajući kud ćemo pre.

Radili smo na slučaju Dauling jer je Džakobi bio potpuno jasan kad je rekao: – Slučaj Dauling ima prioritet nad slučajem Benton. Slučaj Dauling ima prioritet nad svim ostalim slučajevima. – Zato što je Kejsi Dauling bila poznata ličnost, a Bentonovi nisu.

Rekla sam Džakobiju da sam se zbog ludog ubice koji je ostavio poruku na tojoti Bentonovih osetila kao da sam gurnula prst u šteker. Da sam sigurna da poruka njihovog ubice znači da će nastaviti da ubija u istom stilu. Da Konklin i ja treba sasvim da se usredsredimo na slučaj Benton.

Džakobi mi je pokazao dlanove. *Šta želiš od mene? Nemam ljudi. Nemam para. Želim da sačuvam svoj posao. Radi šta ti kažem.*

Konklin je izgledao sveže – sjajna kosa mu je padala preko čela, a smeđe oči se caklile u tami odeljenja dok smo proučavali beleške o Cicamaci koje smo dobili od Odeljenja za suzbijanje imovinskih delikata, i slike spavaće sobe Daulingovih.

Prebacivala sam Klaperove slike s mesta zločina na kompjuter kad je Sindi Tomas uletela na odeljenje kao uragan i zaputila se ka Konklinu i meni.

– Pogledaj ovo! – viknu ona, dok su joj plave lokne poskakivale poput federa a plave munje sevale iz očiju.

Mahala je *Ouklend tribjunom*, manjim, sočnijim tabloidom koji je konkurencija *Kroniklu*. Naslov je glasio: „Cicamaca ubija“. Pošto je Sindi dala nadimak ovom provalniku i izveštavala o njegovim krađama, smatrala ga je *svojim*.

– Sad mi svi otimaju priču – reče ona, skrećući svoj oštar pogled s mene na Konklina, pa ponovo na mene. – Dajte mi nešto, molim vas. Treba mi nešto što *Trib* nema.

– Nemamo ništa – rekoš. – Kamo sreće da imamo.

– Riče? – reče ona mom partneru.

Sindi je četiri godine mlađa od mene, i više mi je mlađa sestra od moje rođene mlađe sestre. Volim je i, mada mi se suprotstavlja, koristi svoju snažnu intuiciju i upornost buldoga kako bi mi pomogla u rešavanju ubistava. To joj ide u prilog.

Sindi privuče stolicu, formiravši trougao sa mnom i Konklinom. Bila je to fina vizuelna metafora, i nije mi se svidela.

– Zašto bi Cicamaca ubio Kejsi Dauling? – upita ona. – Maca nikad nije bio nasilan. Zašto bi ikada nosio pištolj ako bi zbog oružane pljačke bio osuđen na doživotnu robiju?

– Radimo na slučaju, Sindi – rekoš. – Čoveče. Nismo ni prestajali. Prošle noći sam spavala dva sata...

– Riče? – Sindi nakrivi glavu poput male žute ptice.

– Baš kao što je Lindzi rekla. Nemamo ništa. Ni otiske. Ni pištolj. Ni svedoke.

– Kao i obično – reče Sindi. Zaigra trepavicama u Konklinovom pravcu i uputi mu svoj najzavodljiviji pogled. – Nezvanično.

Konklin sačeka jedan otkucaj srca, pa reče: – Šta ako je Kejsi poznavala napadača?

Sindi skoči i zagrlji Konklina oko vrata, poljubi ga u usta, pa izlete s odeljenja.

– ZDRAVO, SINDI – doviknuh za njom.

Konklin se nasmeja.

19.

I dem da vidim Kler – rekoah svom partneru.
– Bićemo u kontaktu – reče on.

Strćala sam se niz tri reda stepenika i probila se kroz gužvu u holu glavne policijske stanice, izašla na zadnja vrata i natkrivenim prolazom stigla do prostorija gradskog patologa.

Pronašla sam Kler u sali za autopsije. Nosila je kapu za tuširanje s cvetnim motivom i kecelju preko hirurškog odela veličine XXL – još uvek s viškom kilograma od trudnoće. Doviknuh je i ona podiže pogled s tela Barbare En Benton, koje je ležalo otvoreno na stolu.

– Upravo si se mimoišla sa Sindi – reče Kler, stavljajući jetru Barbare En na vagu.

– Ne, nisam. Uletela je na odeljenje. Uхватила Konkлина i na prepad ga izljubila. Obećala mu usluge u zamenu za naslov, i on je popustio. Šta je iz tebe izvukla?

– Najnovije vesti. Kejsi Dauling je ubijena iz vatrenog oružja. Sindi ima najbolji posao, zar ne? Može da se koncentriše na jednu jedinu priću koju piše i da pritom nađe vremena da spava s inspektorom Zgodnim.

– Ima li ićeg zanimljivog kod Barbare En Benton? – upitah, zureći u trbušnu šupljinu mrtve žene, nadajući se da ću izbeći bolnu temu. Da budem precizna, bilo je teško držati Sindi podalje od poverljivih službenih informacija – a nisam *ja* bila ta koja spava s njom.

– Autopsija nije otkrila nikakva iznenađenja – reče Kler. – Gospođa Benton je upucana s dva metka. Bilo koji od njih mogao ju je ubiti, ali uzrok smrti je rana na grudnom košu.

– A beba?

– Uzrok smrti, metak kalibra 9 mm u slepoočnicu. Proglašavam njenu smrt ubistvom. To je potpisano, pečatirano i zvanično. Zrna su u laboratoriji.

Kler je zamolila svoju asistentkinju da zašije Barbaru En, pa je skinula rukavice i masku i otpratila me iz sale za autopsije do svoje kancelarije. Sela je u rotirajuću stolicu, a ja sam se zavalila u fotelju preko puta njenog stola. Izvadila je dve flašice vode iz frižidera i dala meni jednu.

Kler drži jednu sliku na svom stolu, koju sam okrenula kako bih osmotrila nas četiri na stepeništu ispred glavne policijske stanice. Na njoj je bila Juki, u poslovnom kostimu, crne sjajne, po sredini razdeljene kose koja joj u slapovima pada do brade; Sindi se široko osmehivala, blago razdvojenih prednjih zuba, koji su samo skretali pažnju na to koliko je zaista lepa; tu je bila i Kler, punačka i prelepa u srednjim četrdesetim.

I na kraju ja, nadvisujući ih sve sa svojim metar sedamdeset osam, plave kose vezane u rep, smrtno ozbiljnog lica. A sebe inače smatram veselom. Pitam se odakle mi ta ideja.

– Šta nije u redu, Lindzi?

– Čovek ne dobije uvek ono što želi – rekoh, s kiselim osmehom.

– Misliš na slučaj Benton? Ili na ono drugo?

– I jedno i drugo. Čuj, ja nadgledam Čija na slučaju Benton, ali on je glavni istražitelj.

– Znam. A ti znaš da će Pol Či dati sve od sebe da reši taj slučaj. Klimnuh glavom. – Reci mi šta si saznala o Kejsi Dauling.

– Njen ubica je koristio kalibar 11 mm.

– Šališ se.

– Znam. Šta će provalniku top kad bi i slatka mala devetka odradila posao? U laboratoriji nisu pronašli poklapanje u bazi podataka.

– To je bilo brzo – rekoh.

– Zamolila sam Klapera da ubrza analizu, i sad moram da nazo-

vem svoje sledeće dete po njemu.

- Klaper Vošbern. Druga deca bi mu zagorčala život. - Kler se nasmeja, pa se uozbilji. - Možda imam nešto.

- Ne teraj me da te molim.

- Dok sam pregledala Kejsi, pronašla sam tragove seksualnog odnosa. Punoglavci su još plivali.

20.

Kad sam se vratila do svog stola, Konklin reče: – Dok si bila odsutna, sedamdeset dvoje ljudi je zvalo s dojavama o ubistvu Kejsi Dauling. Vidi. – Brenda dođe i baci nekoliko ružičastih papirića s porukama na njegov sto. – Još deset.

– Šta sam propustila?

– Daulingov advokat se pojavio na televiziji, rekao je da njegov klijent nudi nagradu od pedeset hiljada za informacije koje bi dovele do hapšenja ubice Kejsi Dauling.

– Evo glavnog pitanja, Riče: da li je Dauling u pravu što nudi nagradu? Ili nas koči s ludim dojavljivačima da ne bismo mogli da radimo na slučaju?

Pozvala sam Juki da prodiskutujemo o mogućnosti dobijanja sudskog naloga za pribavljanje Daulingovog telefonskog listinga i podataka s njegovog kompjutera, kada je Džakobi odvuкао stolicu do sredine odeljenja, opkoračio je i zatražio našu pažnju.

Ponovo me je porazio njegov loš izgled. Džakobi je policijski veteran: proveo je nekih dvadeset godina u Ubistvima, preživeo je i fizičke napade i životne uspone i padove. Šta je onda toliko posebno da se on zabrinuo do ludila?

Džakobi mi je klimnuo glavom, pa se okrenuo i obuhvatio pogledom ostatak prve smene: inspektora Čija, Maknila, Lemkea, Samjuelsa i Konklina, i dvojicu momaka iz druge smene koji su bili regrutovani da nam pomognu. Pretpostavljam da je Džakobi razmišljao o tome koliko malo nas ima, na koliko slučajeva radimo i koliko mali broj tih slučajeva ćemo ikad rešiti.

Džakobi zatraži od Čija da podnese izveštaj o slučaju Benton.

Či ustade, pametni dugajlija od metar osamdeset. Izvestio nas je da su on i njegov partner obavili razgovor s Ričardom Bento-

nom, da se Bentonov alibi pokazao ispravnim, i da životno osiguranje Barbare En Benton neće biti dovoljno ni da pokrije troškove njene sahrane.

Či reče: – Snimak sigurnosne kamere iz garaže je zrnast. Napadač je nosio kapu. Nije dizao glavu, ali na osnovu ono malo vrata što možemo da vidimo, mislimo da je belac. Izgleda da se obratio žrtvi pre nego što je upucao nju i bebu. Nije odneo ništa, ali možda se uspaničio. Ovo još uvek izgleda kao pljačka koja je pošla po zlu.

Džakobi ga upita ono što nas je sve mučilo: – Zašto je napadač ubio dete? I zaboga, Pole, šta je ŽDP?

– Nemamo takve inicijale u bazi podataka, poručniče. Ne radi se o bandi niti o poznatoj terorističkoj organizaciji. Pronašli smo četrdesetak telefonskih listinga ljudi čija imena počinju na Ž, prezimena na P, i njih šestoro s drugim imenom koje počinje na D. Proveravamo ih.

Sledeća u mašini za mlevenje mesa bila sam ja.

Detaljno sam izvestila odeljenje o tome kako još ne znamo ništa o smrti Kejsi Dauling, i rekla da istražujemo pet nedavnih provala s istim načinom rada.

– U svih šest incidenata, vlasnici su bili kod kuće i niko ni u jednom trenutku nije video provalnika. Ovog puta imamo žrtvu – rekoh – i možda jednog svedoka. Desetogodišnji komšija je video nekoga u crnom kako beži iz pravca kuće. Trenutno, izgleda da je žrtva iznenadila provalnika i da ju je on ubio.

Džakobi je klimnuo glavom, a onda je bacio „bombu“.

– Šef me je jutros zvao i rekao da bi bilo efikasnije da naše odeljenje udruži snage s Odeljenjem za ubistva iz severne divizije.

– Kako to „da udruži snage“? – upitah, zgranuta pomišlju da će dvostruko više ljudi raditi u našem radnom prostoru dimezija šest sa devet metara.

– Ideja nadređenih je da više ljudi radi na slučajevima, da se bolje saraduje na rešavanju problema, što znači da će se verovatno uspostaviti i novi lanac komande.

Znači, zato Džakobi izgleda kao da su ga vukli iza kamiona. Bio je u opasnosti da izgubi posao, a to bi uticalo na sve nas.

– Još ništa nije izvesno – reče Džakobi. – Hajde da rešimo ove slučajeve. Ne mogu da se borim ako gubimo.

Sastanak se završio kolektivnim uzdahom, posle čega je Džakobi pozvao mene i Konklina da mu se pridružimo u prostoriji koju smo u šali nazivali njegovom kancelarijom u uglu – sobičku sa staklenim zidovima i prozorom koji gleda na auto-put.

Konklin sede u stolicu sa strane, a ja se naslonih na ragastov od vrata, proučavajući horizontalne brazde koje su se preko noći usekle u Džakobijevo čelo.

– Dauling nije doživeo infarkt – reče nam Džakobi. – Bol u grudima. Ubrzano disanje. Lekari su to proglasili napadom stresa. Moglo bi da bude. Uklapa se. Ili je možda odglumio. Možda će ovog puta dobiti tog Oskara. U međuvremenu, upravo je otpušten iz bolnice.

Rekoh Džakobiju da u izveštaju patologa stoji da je Kejsi Dauling imala polne odnose pre smrti. – Idemo da se vidimo s Daulingom.

– Čekaću pored telefona – reče Džakobi.

21.

Markus Dauling je otvorio vrata i uveo nas u dnevnu sobu opremljenu kaučima s ovalnim naslonima u engleskom stilu, belim keramičkim poslužavnicima s plavom glazurom na zidovima, i figurinama *fu* pasa na polici od kamina. Mejfer u srcu San Franciska.

Žena u crnoj haljini, kojoj nismo saznali ime, ponudila nas je pićem i tiho izašla iz sobe, vrativši se s flaširanom vodom za mene i Konklina, i čivasom za našeg domaćina.

Rekoh: – Gospodine Daulinže, ispričajte nam ponovo šta se desilo prošle večeri.

On reče: – Gospode bože, pa sve sam vam ispričao, zar ne? Mislio sam da dolazite ovamo da biste vi *meni* rekli nešto.

Konklin, koji moju ulogu opasne kučke nadopunjuje senzacionalno dobrim izigravanjem dobrog policajca, reče: – Izvinjavamo se, gospodine. Radi se o tome da biste, ako nam ponovo ispričate šta se desilo, mogli da se prisetite nečega, ili možda dobijete novu ideju o tome ko je to učinio.

Dauling klimnu glavom, zavalio se u svoju kožnu fotelju i otpi dobar gutljaj viskija. – Deverovi su bili otišli – reče on. – Kao što sam rekao onom drugom policajcu, ubacivao sam sudove u sudoperu...

– Dama koja je donela piće – prekidoh ga. – Ona nije bila tu da pomogne?

– Vendži radi samo tokom dana. Ima dete.

Dauling je ponovio kako je njegova žena otišla u sobu pre njega, kako je čuo pucnje, zatekao ženu na podu, ona nije disala, i kako je pozvao policiju.

Rekoh: – Gospodine Daulinže, sinoć sam primetila da vam je

kosa bila mokra. Istuširali ste se pre nego što je policija došla?

On zastenja i stegnu čašu. Čekala sam da vidim hoće li se odati govorom tela – da li će izgledati kao krivac – i mislim da jeste. – Bio sam slomljen. Stajao sam pod tušem plačući jer nisam znao šta drugo da radim.

– A vaša odeća, gospodine? – upita Konklin.

– Moja odeća?

– Gospodine Daulinže, dozvolite da budem iskren s vama – reče Konklin. – Znamo da ste vi ovde žrtva, ali postoji određeni protokol. Ako odnesemo vašu odeću u laboratoriju, ona će dati odgovor na sva pitanja koja bi kasnije mogla da iskrсну.

Dauling besno pogleda Konklina i doviknu: – Veeendži! Odvedi inspektora Konklina na sprat i daj mu sve što želi.

Kada su Konklin i kućepaziteljka izašli iz sobe, upitah: – Gospodine Daulinže, kad ste poslednji put imali intimne odnose sa svojom suprugom?

– Bože moj. Na šta ciljate?

– Neko je spavao s vašom suprugom – rekoh, nastavivši s pritiskom. – Ako je u pitanju njen ubica, ostavio je dokaze koji bi mogli da nam pomognu...

– Kejsi je spavala *sa mnom!* – povika Dauling. – Vodili smo ljubav pre večere. Šta vam to tačno govori?

Petnaest minuta kasnije, Konklin i ja smo otišli iz kuće Daulingovih s odštampanom listom brojeva iz njegovog telefonskog imenika, uzorkom DNK uzetog putem brisa usne duplje i svom neopranom garderobom koju je posedovao. Pretpostavljali smo da se među njom nalazila i odeća koju je nosio kad mu je žena ubijena.

– Uzeo sam svu odeću iz korpe za veš i onu okačenu iza vrata u kupatilu – reče Konklin dok smo išli do kola. – Ako ju je on upucao, pronaći ćemo barut. Pronaći ćemo tragove krvi. *I biće naš.*

22.

Bio je kraj veoma dugog radnog dana kada smo Kler i ja s mračne ulice ušle u kafe *Kod Suzi* sa šarenim zidovima, pikantnim aromama i veselom muzikom rege orkestra.

Sindi i Juki su bile zauzele naš omiljeni sto u zadnjem delu kafea, Juki u svom najboljem poslovnom odelu, dok je Sindi zamenila farmerke zavodljivom suknjicom od bebiplavog šifona preko koje je imala kratku jaknu krem boje. Grickale su čips od banane i pile pivo, duboko zadubljene u razgovor o slučaju Dauling.

Kler i ja smo se uvukle u separe dok je Sindi govorila: – Kejsi Dauling je posedovala žuti dijamantski prsten od dvadeset karata vredan milion dolara, poznat kao *Sunce Cejlona*. Možda se borila da ga zadrži. Šta ti misliš, Linds? Je li to moglo da natera Cicamacu da ubije?

– Kejsi nije zadobila nikakve povrede braneći se – reče Kler.

– I nije dozivala muža – dodadoh.

Nasula sam pivo iz bokala sebi i Kler, i upitala Sindi: – Kako si saznala za taj dijamant?

– Imam svoje izvore. Ali ne bih se previše uzbuđivala, Linds. Taj kamen je do sada isečen na kamičke.

– Možda – rekoh Sindi. – Čuj, imam ideju. Pošto znaš ko je ko, možda bi mogla da pregledaš društveni registar ⁴ i obeležiš svakoga ko je dovoljno mlad i fizički spreman da provaljuje u kuće na drugom spratu.

Juki upita: – Misliš da je Cicamaca iz visokog društva?

– Rič tako misli – rekosmo Sindi i ja u isti glas.

Juki zadenu kosu iza ušiju. – Ako se Maca kreće u takvom društvu, znao bi da Kejsi poseduje taj ogromni žuti dijamant, i ako ga prepozna...

- Da, priznajem, to ima smisla - rekoh. - Lopov je ušao u spavaću sobu Daulingovih tako što je provalio kroz prozor, kao i u slučaju preostalih pet provala. Postoji svedok koji je video nekoga kako beži pešice. Klaper kaže da na Daulingovoj odeći nema tragova baruta i krvi. Znači, ako je Kejsi poznavala Cicamacu...

Kler je utom lupila pesnicom o sto. Pivo se izlilo iz čaša. Pridobila je potpunu pažnju svih.

- Izvinite, ali ježim se od ubistva Bentonovih. *ŽDP*. Šta je to? To je suludo. Zlokobno suludo. Nepoznat šablon rasprskivanja barutnih čestica. Nepoznat motiv. Mrtva beba, ubijena kao da je u pitanju egzekucija.

- I zato, dozvolite da budem jasna: ne zanima me čiji je slučaj u pitanju, i znam da nije ispravno mariti više za jednu žrtvu ubistva nego za drugu. Izvinila sam se, i stvarno mi jeste žao, ali duša me boli zbog smrti ove bebe. Mnogo. A sad idem kući svome mužu i svojoj maloj devojčici.

23.

Juki je platila račun i rekla Lorejn da zadrži kusur. Odjednom je shvatila da nije saopštila ostalima svoje novosti. Izlazak s devojkama kod *Suzi* obično je podrazumevao smejanje, oslobađanje od stresa i večeru. Ali večeras su sve bile napete – a onda su se razišle.

Juki ustade, zakopča sako, prođe pored kuhinje do glavnog dela kafea. Šaka joj je bila na kvaki ulaznih vrata kad se impulsivno okrenula i vratila do bara.

Barmen je imao crnu kovrdžavu kosu i širok osmeh, i ime mu je bilo našiveno na košulji napadnih boja.

– Majls?

– Tako se zovem – reče joj. – Čekaj. Viđao sam te ranije. Ti i tvoje prijateljice – pivo i margarite, je l' tako?

– Ja sam Juki Kasteljano – reče ona, rukujući se s njim. – Šta ti piješ kad hoćeš da proslaviš dobar dan na sudu?

– Oprostili su ti kaznu za parkiranje?

Juki se nasmeja.

– Uradi to ponovo – reče Majls. – Mislim da je sunce upravo izašlo.

– Ja sam advokat tužilaštva – reče ona. – Dobri momci su danas pobedili. Dakle, šta misliš? Šta da popijem?

– Nešto klasično. Tradicionalno. Nešto što je uvek u modi.

– Savršeno – reče Juki dok joj je Majls sipao šampanjac. – Znaš, danas je bio izvrstan dan, osim jednog kamička koji mi je upao u cipelu.

– Pričaj mi o tome.

Juki je naručila pikantnu salatu s račićima, i ispričala Majlsu o slučaju protiv Džo-Džo Džonsona i o tome kako je žrtva, pokojni

doktor Heris, bio veoma loša osoba, ali da je Džo-Džo bio još gori. Pustio je čoveka da umire u sopstvenoj bljuvotini petnaest sati.

– Porota je trebalo da ga proglasi krivim u roku od pet minuta – reče Majls.

– Trebalo je, ali većali su dan i po. Džo-Džoov advokat je veoma namazan, a Džo-Džo je razoružavajuće jednostavan. Mogao bi da poveruješ da nije zaista znao da Heris umire ako začkiljiš na oba oka i potpuno ignorišeš zdrav razum.

– Sjajno je što si pobedila.

– Da. Bavim se ovim dve godine. Izgubila sam dosta slučajeva.

– Ma ne pričaj. A kakav ti je to kamičak upao u cipelu?

– Zove se Džef Ašer. Advokat odbrane. Prišao mi je pošto su njegovog klijenta izveli vezanog lisicama i rekao mi: 'Čestitam na pobedi, Juki. Koja je to beše? Prva u nizu?'

– Taj tip ne ume da gubi – reče barmen. – Bilo mu je krivo, Juki. Definitivno. Znaš šta? Kuća časti šampanjac.

– Hvala ti, Majlse. U pravu si. Ne ume da gubi.

– Barmeni nikad ne lažu – reče Majls.

Juki se nasmeja.

– Evo ga sunce – reče on.

24.

Sindina bluza je ličila na oblak šifona na zadnjoj podnici pod sedištem kola Riča Konklina. Suknja joj je bila zadignuta do struka a hulahopke su joj visile s jednog stopala. Bilo joj je veoma neudobno, ali ništa ne bi menjala.

Spustila je šaku na Ričove grudi, vlažna od seksa, i osetila kako mu srce snažno lupa. Snažno ju je zagrlio i poljubio.

– Kakav koncert – reče on.

– Udarači su razvalili – reče ona, i oboje prasnuše u smeh.

Bili su parkirani u jednoj uličici blizu Embarkadera, gde je Rič zaustavio kola u senci jer više nije mogao da čeka budući da mu je Sindina šaka počivala na nozi.

Sada je rekao: – Skoro da mogu da čujem policajca koji nam kuca na pozor i kaže: 'Hej, šta se dešava unutra?'

– I tebe koji stavljaš značku na prozor i govoriš: 'Policajac je oboren.'

Konklin se nasmeja. – Nemam pojma gde mi je značka. Prava si opasnica, Sin, i mislim to na najbolji mogući način.

Prepredeno se osmehnula, prešla šakom preko njegovih golih grudi i spustila je dole, poljubila ga, ubrzavajući mu disanje, i evo ga, ponovo je tvrd, ljubi je, namešta je na sebe.

– Drži glavu dole – on će dahćući. – Farovi.

Sindi se nagnu i začepi mu usta poljupcem, odvoji se, stade da se spušta i diže, radeći kukovima otvorenih očiju, posmatrajući kako mu se izraz lica menja, puštajući ga da je vidi, da je zaista vidi. Odigla se od njega, a on ju je uhvatio oko struka i snažno je spustio na sebe.

– Izluđuješ me, Sin.

Položila je obraz na njegovu ključnu kost, prepuštajući njemu

da vodi igru, osećajući se bezbedno ali i kao da rizikuje sve vreme, moćna i eksplozivna kombinacija. Onda je počela da uzvikuje njegovo ime i on se ispraznio u nju.

– O bože – ona će zadihano, klonuvši zatim, poželevši da zaspi u Ričovom naručju. Ali nešto ju je mučilo, nešto za šta nikad nije osetila da je u redu da ga pita, sve do sada.

– Riče?

– Hoćeš i treći put? – upita on.

– Čik ako možeš – reče ona, i oboje se nasmejaše, a onda je prosto izbrbljala. – Riče, jesi li ikada...

– Možda, jednom ili dvaput, ranije.

– Ne, slušaj. Jesi li ikad spavao s Lindzi?

– Ne. Ne. Ma daj, Sindi. Ona mi je *partnerka*.

– To je, šta – protivzakonito?

– Mislim da mi je ruka utrnula – reče joj on.

Sindi se pomeri, i onda je nastupilo sveopšte traženje odeće i odlučivanje gde će ko provesti noć.

Pokvarila sam raspoloženje, pomisli Sindi, zakopčavajući bluzu. A nije bila čak ni sigurna da joj je rekao istinu.

25.

Pit Gordon je stajao u kuhinji, spremajući pire iz kesice na šporetu, istovremeno gledajući bejzbol utakmicu na malom TV-u, kad mu je žena ušla na vrata.

– Šta ti to gori? – upita ona.

– Slušaj, princezo, ne trebaju mi tvoji prokleti saveti o kuvanju, a sad sam zbog tebe propustio i ovo bacanje.

– Zašto onda ne premotaš snimak, dragi?

– Vidiš li ti ovde neki digitalni video-rikorder?

– Izvinjavam se, gospodine Džangizavi. Samo kažem da možeš da spaseš to ako dospeš malo mleka unutra i smanjiš vatru.

– Pobogu – reče Pit, gaseći šporet, prebacujući krompir u činiju. – Jednostavno mi ne dozvoljavaš da uživam u malim stvarima, zar ne?

– Pa, imam jedno iznenađenje.

– Da čujem. – Pojačao je zvuk i uzeo zalogaj krompira stojeći ispred televizora. Pljunuo je u sudoperu kad mu je hrana opekla usta, podigavši glavu taman na vreme da vidi kako suparnički tim postiže poen. – NE! – vrisnu on. – Prokleti *Džajantsi*. Kako mogu da izgube ovu utakmicu?

– Moja tetka je rekla da bi volela da nas sutra sve izvede na večeru. Posebnim povodom – ona časti.

– Jupi. Zvuči zabavno. Tvoja debeloguza tetka i svi mi za stolom u *Oliv gardenu*.

– Pite.

Odgovora nije bilo.

– Pite – reče ona, dižući ruku i gaseći televizor. On okrenu glavu i prostrela je pogledom.

– Ne radi se o tebi, lepi. Radi se o tome da deca izađu na večeru

sa svojim rođacima.

– Možete i bez mene. Improvizuj, princezo – reče Piti, ne verujući potpuno svojim očima kad je uzela daljinski s radne površine, nabila ga u odvod od sudopere i pritisnula dugme za seckanje.

– Idi dođavola, Pit – reče ona dok je mašina glodala plastiku. – I stvarno to mislim.

Pit je isključio seckalicu i posmatrao svoju jebenu ženu kako besno odlazi iz kuhinje. Ponovo je u glavi odmotao tu poslednju scenu, samo što je ovoga puta u seckalicu stavio šaku svoje ženice. Da. Metalni zubi melju mišiće i kosti dok ona vrišti iz sveg glasa.

Srediće je on.

Srediće nju i Šeri i malog Smrdu jednog dana u vrlo bliskoj budućnosti.

ŽDP, ljudi. Samo čekajte i videćete.

26.

Naglo sam otvorila oči tačno u 5.52 ujutru. Znam da je bilo toliko jer Džo ima jedan sat, visokotehnološku spravicu, koji projektuje vreme i temperaturu na plafonu u vidu crvenih cifara.

Volim da saznam te informacije tako što prosto otvorim oči. Ali ovoga jutra, ugledala sam crvene brojeve i pomislila: *ŽDP*.

Taj prokleti psihopata koji ubija decu uvukao mi se u glavu, i nisam nimalo zamerala Kler što je bila toliko besna i uznemirena, i što je i sama bila raspoložena praktično da ubije nekoga. Ta zlokovna slova ispisana karminom – trag koji nije odveo nikuda – bila su poput teretnog voza koji juri ka kući čiji stanovnici ne mogu nigde da pobegnu.

Pitala sam se kako Či i Maknil napreduju s imenima iz telefonskog imenika čiji se inicijali poklapaju s tim slovima. Čoveče, bilo bi sjajno kad bi nas ona odvela do napadača, ali da jedan ubica „potpiše“ ubistvo sopstvenim inicijalima? Nema šanse.

Sklopila sam oči, ali Marta me je prozrela. Položila je njušku na dušek, fiksirala me svojim prelepim smeđim očima i počela da maše repom. Džo se utom okrenuo. Uhvatio me je u medveđi zagrljaj, i rekao: – Linds. Pokušaj da spavaš. – Bilo je 6.14.

– Dobro – rekoš, okrećući mu leđa, kako bi mogao da se svije oko mene. Disao mi je tiho preko ramena, pa sam se u mislima vratila u dane kad sam živela u sopstvenom stanu na Potrero hilu. Život mi je tada bio dosta drugačiji, većinu jutara išla sam na trčanje s Martom, vodila odeljenje, uveče se vraćala kući Marti. Setila sam se da sam jela spremala u mikrotalasnoj i malo preterivala s vinom, pitajući se kad će mi se Džo javiti. Pitajući se kada ću ga videti.

A onda mi je stan izgoreo u požaru.

I Džo sada živi ovde, a ja nosim prsten kojim me je verio. U ovom trenutku, imala sam utisak da mi skoro čita misli. Privukao me je bliže sebi i uhvatio me za grudi. Osetila sam kako postaje tvrd, a onda je spustio šaku do mog stomaka i pritisnuo me uza se.

Disanje nam se ubrzalo, a onda me je okrenuo kao da nemam težinu – osećaj koji prosto obožavam. Uvijala sam se od njegovog dodira, topeći se od ove nove vrste ljubavi, toliko drugačije od nepredvidivog ludila koje je vladalo pre nego što smo se Džo i ja konačno posvetili zajedničkom životu.

Okrenula sam se ka njemu i zagrlila ga oko vrata, on mi je podigao noge do struka, a onda je nastupio onaj neverovatni trenutak od kojeg ostajem bez daha. Čekala sam napeto onih nekoliko dugih sekundi pre nego što će ući u mene. Zagledala sam se u njegove duboke plave oči – i predala mu se.

– Volim te, plavušice – reče on.

Klimnula sam glavom jer nisam bila u stanju da progovorim. Kad smo se spojili, grlo me je zbolelo i suze su mi krenule na oči. Grlio me je i ljuljao, i bila sam srećna. Volim ovog čoveka. Naši životi su se konačno spojili na jedan slastan i uravnotežen način.

Šta me je to onda kopkalo u nekom zabačenom kutku mog uma? Zašto sam imala osećaj da izneveravam sebe?

Drugi deo

Predstava počinje

27.

Sara Vels je okrenula pohovanu šniclu u tiganju i izvadila hleb s belim lukom iz rerne, razmišljajući kako sva ta hrana nije dobra za srce – ili su to samo njene puste želje?

U susednoj sobi bio je upaljen TV. Sara je mogla da ga vidi kroz otvor na zidu i mogla je da čuje Helen Ros, lepu plavokosu voditeljku tok-šoua, pored krčkanja masti u tiganju. Rosova je saosećala s Markusom Daulingom zbog smrti njegove žene.

– Hajde, Helen – promrmlja Sara. – Stavi ga na muke. Ne budi krava.

– Bila je tako srećna – reče Dauling. – Uživali smo u divnoj večeri s prijateljima. Trebalo je da odemo na odmor, i onda... ovo. Nezamislivo.

– Stvarno jeste nezamislivo – reče Rosova. Pruži ruku da dirne Daulinga po šaci. – Kejsi je bila puna duha, vrlo harizmatična. Zajedno smo prikupljale sredstva za Crveni krst prošle godine.

– Ne postoji način da opišem tu agoniju – reče Dauling. – Neprekidno razmišljam: *Da samo nisam ostao da perem sudove...*

Trevor uđe u kuhinju, otvori frižider i sagnu se da izvadi pivo, a stomak mu se preli preko ivice gaća. Otvori konzervu, otpi gutljaj bada, pa stade iza supruge i uhvati je za zadnjicu.

– Hej – reče ona, izmičući se.

– Šta je s tobom?

– Evo – reče, dajući mu viljušku za okretanje mesa. – Preuzmi, u redu?

– Gde ćeš ti?

– Imala sam naporan dan, Trev.

– Treba da odeš kod lekara, znaš.

– Umukni.

– Zato što si stalno neraspoločena.

Sara se zavalila na kauč i pojača zvuk. Jedino o čemu je razmišljala otkako je ukrala taj nakit bio je Markus Dauling, pokušavajući da shvati šta se to kog đavola desilo pošto je pobjegla kroz prozor.

– Nisi mogao da znaš – reče Helen Ros.

Tiganj lupi po šporetu iza nje; bio je to Trevor koji je pokušavao da joj privuče pažnju. Na TV-u, Dauling je govorio: – Policija nije otkrila ništa, a u međuvremenu je ubica *na slobodi*.

Sara je konačno shvatila. Nije znala *zašto* je to uradio, ali bio je to *on*. Dauling je ubio svoju ženu! Nije mogao biti niko drugi. Kako mu je samo odgovaralo što je Sara provalila u njegovu kuću da bi mogao da svali krivicu na nju.

Trevor reče: – Klopa je spremna, draga. Pahuljice su baš one-kve kakve voliš.

Sara isključi TV i ode do trpezarije. – Izvini što sam se breknula na tebe – reče ona, razmišljajući da je bolje da se izvini nego da ga još više ljuti. Ponekad je bivao nasilan. Kad je s Hajdi pričala o Trevoru, zvale su ga Užas. Bio je to prigodan nadimak.

Trevor zabrunđa, zaseče šniclu, i reče: – Ne brigaj. Ponekad se samo pitam šta si učinila onoj slatkoj maloj devojci koju sam oženio.

– Jedna od misterija života – reče ona.

– Ono što si htela da kažeš jeste: 'Nadoknadiću ti to večeras, dragi'. Zar ne?

Sara izbeže Trevorov besan pogled i zamoči kašiku u činiju sa žitnim pahuljicama. Moraće da ubrza plan. To možda nije ispravno, ali ima da se obogati, ili da ode u zatvor.

Zaista nema drugog izbora.

28.

Sara je prošla preko dvorišta. Svuda je vladala tama, osim na mestima gde se mesečina probijala kroz grane drveća, i na tremu iza kuće gde je treptalo jedno malo svetlo. To svetlo je bilo signal da su zadnja vrata iza rama sa mrežicom protiv komaraca otključana.

Vrata su se otvorila pod Sarinom rukom i ona je tiho prišla ženi koja je prala sudove u sudoperi. Sara zagrlila ženu oko struka i reče: – Nemoj da vrištiš.

– Čoveče. Brzo si stigla – reče Hajdi, okrećući se.

– Užas se obeznanio, kao i obično – reče Sara, ljubeći Hajdi, plešući s njom lagano pod prigušenim svetlima u kuhinji. – Gde je Zver? – upita ona, misleći na Hajdinog muža.

Hajdi izvadi dve čaše iz ormarića i reče Sari: – Znaš kako on uvek kaže. 'Svuda samo ne ovde.' Hoćeš da izvadiš flašu iz frižidera?

Pragovi na stepeništu su im škripali pod stopalima, kao i parket u hodniku koji je vodio pored dečjih soba do gostinske spavaće sobe u zadnjem delu drugog sprata.

– Koliko dugo možeš da ostaneš? – upita Hajdi. Pojačala je bebi-alarm, a zatim raskopčala bleožuti džemper i skinula farmerke.

Sara slegnu ramenima. – Ako se probudi i vidi da me nema, šta će da uradi? Da pozove policiju?

Hajdi je razodenula Saru, polako raskopčavajući njenu preveliku košulju, dugme po dugme, otkopčavajući šlic na njenim farmerkama sa spuštenim strukom; diveći se, prelazila je rukama preko Sarinog atletski vitkog tela. Sara je tako snažna.

– Jedina bolja stvar od tvog tela bila bi da i sama imam takvo

telo – reče Hajdi.

– Savršena si. Volim sve kod tebe.

– Otimaš mi reči iz usta. Lezi sad na krevet. Hajde.

Hajdi dodade Sari čašu i leže pored svoje ljubavi, svoje dragane. Dve žene se raskomotiše pod čaršavima u krevetu s gvozdenim ramom, Hajdi spusti šaku na Sarinu butinu, Sara privuče Hajdi bliže u svoj zaštitnički zagrljaj.

– Koje turističke atrakcije su nam večeras na dnevnom redu? – upita Hajdi.

Sara je imala spisak s tri mesta, ali imala je neki poseban osećaj u vezi s ostrvom Palau. Rekla je Hajdi: – To je tako udaljeno od sveta. Možeš da plivaš gola u tim neverovatnim pećinama. Nikoga nije briga ko si – reče ona.

– Četvorka od dve žene s dvoje dece ne bi predstavljala problem?

– Reći ćemo da smo sestre. Ti si udovica.

– Oh, toliko baš ličimo?

– Onda zaove.

– Dobro. A jezik? Kojim se jezikom tamo govori?

– Palauanskim, naravno. Ali govore i engleski.

– Onda u redu. Za život na Palauu – reče Hajdi, dodirujući Sari-
nu čašu svojom. Pijuckale su šampanjac i ljubile se otvorenih očiju, a zatim su odložile čaše u stranu i počele da miluju jedna drugu, Hajdi osluškujući bebi-alarm, Sara jednim okom motreći na prozor, dok im je strah raspirivao žudnju.

Dok joj je Hajdi svlačila gaćice, Sara je razmišljala: *Možemo da pobegnemo čim odradim poslednje kuće. Čim prodam dragulje.*

– Saro?

– Tu sam, Hajdi. Razmišljam o budućnosti.

– Dođi sad kod mene.

Sari odjednom nešto pade na pamet. Treba da kaže Hajdi za onu ženu i dete za koje je čula da su ubijeni u nekoj garaži, da je upozori da bude veoma oprezna – ali sekund kasnije, ta misao se

izgubila i zamenila ju je jedna druga.

Prodaće sve osim onog žutog kamena. Jednog dana u skorijoj budućnosti, daće ga Hajdi.

29.

Bilo je osam ujutru kada je Džakobi dovukao stolicu na sredinu prostorije i pozvao nas da se okupimo. Juki je sela pored mene. Kler je stala iza Džakobija, ruku skrštenih preko grudi, emotivno se stavljajući na stranu malog, pokojnog Darena Bentona u istoj meri u kojoj se Juki stavljala na stranu Kejsi Dauling.

Primetila sam neznanca koji je sedeo u metalnoj stolici u uglu: preplanuli belac u srednjim tridesetim, uskih plavih očiju, plave kose izbledele od sunca začesljane unazad i uhvaćene gumicom. Bio je visok nekih metar i sedamdeset osam, težak sedamdesetak kilograma, i sudeći prema tome kako mu je sako bio tesan u predelu bicepsa, delovao je mišićavo.

Ovaj tip je policajac. Policajac kojeg ne poznajem.

Džakobi je nastavio gde je stao prethodnog dana. Či je podneo izveštaj o slučaju Benton, rekavši da nije pronađeno poklapanje sa zrnima izvađenim iz tela Bentonovih. Napomenuo je da je šablon rasprskivanja barutnih čestica još uvek nepoznat, ali da je doktor-ka Vošbern poslala fotografije FBI-ju.

Či je zveckao sitninom u džepu, izgledajući kao da mu je neprijatno kad je rekao da karmin kojim su bila ispisana slova „ŽDP“ pripada nekoj običnoj marki koja se može naći u svim parfimerijama.

Ukratko: nisu imali ništa.

Ustala sam i podnela izveštaj, rekavši da pregledamo listinge telefonskih poziva Daulingovih i da se na obe liste ponavljaju na desetine istih brojeva. Rekla sam da nismo otkrili ništa neuobičajeno u izvodima njihovih bankovnih računa.

– Kejsi Dauling je posedovala veoma karaktrističan komad nakita – nastavih. – Radimo na tome, a u slučaju Cicamaca nismo ot-

krili baš ništa. Sve dobre ideje su dobrodošle. Ako neko želi da ponudi neki savet u vezi sa slučajem ovog psihopate, podignite ruku.

Niko to, naravno, nije učinio.

Na kraju sastanka, Džakobi je rekao: – Ljudi, pozdravite narednika Džeksona Brejdija.

Policajac koji je sedeo pozadi podiže ruku i mahnu, gledajući po prostoriji dok ga je Džakobi predstavljao.

– Džek Brejdi je naše novo pojačanje – reče Džakobi. – Proveo je dvanaest godina u Policiji Majamija, od toga najveći deo u odeljenju za ubistva. Šef Trakio ga je privremeno dodelio našoj jedinici, dok ne bude raspoređen za stalno. Bog sveti zna da nam je pomoć potrebna. Molim vas da ga lepo prihvatite.

Džakobi nas je raspustio, a Džekson Brejdi je prišao mom stolu i pružio ruku. Ja sam je prihvatila i predstavila sebe i Konklina.

Brejdi je klimnuo glavom i rekao da je čuo za piromane, slučaj s dva dečaka koji su podmetali požare u kućama, ubijajući njihove stanare – slučaj koji smo Konklin i ja rešili. ⁵

Primetila sam da Brejdijeve oštre plave oči prečešljavaju naše malo odeljenje dok sam pričala. Okrenula sam se i videla Kler kako priča s Džakobijem, Sindi kako ćući s Juki, TV u uglu prostorije na kome se video Markus Dauling kako još uvek priča s novinarima.

– Što više pričaju, to im manje verujem – reče Brejdi, upirući bradom ka ekranu.

– Radimo na slučaju nekoliko dana – rekoh. – Tek počinjemo da istražujemo.

– Čuo sam vaš izveštaj, narednice – reče Brejdi. – Nemate nijedan trag.

30.

Zalagaonica Ernija Kupera ugneždjena je između jednog kineskog restorana brze hrane i duvandžinice u ulici Valensija, u samom srcu Mišna. Skupoceni nakit Kejsi Dauling nije bio u istom rangu s drangulijama koje je Erni Kuper držao, ali Kuper je bio penzionisani policajac koji nam je ponudio svoju pomoć.

Danas je krupna telesina bivšeg policajca ispunjavala jednu izbledelu fotelju u art deko stilu, s naslonom u obliku lepeze, na trotoaru ispred njegove radnje. Seda kosa mu je padala niz leđa upletena u kiku, iz ušiju su mu visile slušalice od ajpoda, na krilu mu je počivala otvorena kladioničarska lista, dok mu je ispod havajske košulje provirivala budža od pištolja.

Kuperova usta su se razvukla u osmeh kad nas je ugledao, i ustao da se rukuje sa mnom i Konklinom.

– Radimo na jednom slučaju provalne krađe koja se pretvorila u ubistvo – rekoh mu.

– Žena one filmske zvezde? Čitao sam o tome – reče. – Sedite.

Privukla sam jedan sanduk za igračke dok je Konklin smestio svoju zadnjicu na jednu barsku stolicu od ratana. Kuper reče: – Pričajte.

Dodala sam mu fasciklu s fotografijama koje smo dobili od osiguravajućeg društva, i on ih je prelistao, često zastajući da bolje osmotri safire u nakitu od platine, dijamanatske ogrlice, a zatim i ono od čega je zastajao dah – prsten sa žutim dijamantom nalik pašinom jastuku okružen sitnim dijamantima.

– Gospode – reče Kuper. Prevrnuo je fotografiju i pročitao informacije o tom predmetu. – Procenjen na milion dolara. I kladim se da vredi svaki peni.

– Jedinstven je, zar ne? – upita ga Konklin.

- O, naravno – reče Kuper. – Dvadesetokaratni dijamant bilo koje vrste je redak. Ali žuti dijamant? Sama činjenica da je okružen tolikim brojem drugih dijamanta govori o tome da je unikat. Pitam se zašto nije potpisan.

- Šta bi ti uradio s njim kad bi ga ukrao? – upitah.

- Pa, ne bih ga založio ovde, to je sigurno. Dao bih ga nekom letećem preprodavcu, uzeo svojih deset posto i završio s tim.

„Leteći preprodavac“ bio je nov termin za mene. Zamolila sam Ernija da objasni.

- Leteći preprodavac je isto što i običan preprodavac, osim što odmah uzme robu, uhvati let za Njujork ili Los Anđeles ili neki drugi centar za „pranje“ nakita; oko sat vremena posle pljačke, on se nalazi u vazduhu.

- I šta onda?

- Nakit može da završi bilo gde. U slučaju ovog prstena, možda će biti prodat u istom obliku, ali ne u ovoj zemlji. Verovatno već sada krasi prst neke mlade dame u Dubaiju.

Kuper zadobova prstima po fascikli. Učinilo mi se da vidim kako mu se sijalica pali iznad glave.

- Znae, jedan leteći preprodavac je popio metak u Njujorku pre dva meseca. Da, Mori Grin. Njegova specijalnost bili su skupi dragulji. U normalnim okolnostima, on bi bio tip kod kojeg se ide s ovako vrućim kamenom.

- Ubijen je?

- Da, na mestu. Grin je preuzimao plen, a policija je pratila tipa koji mu ga je donosio. Ne mogu da mu se setim imena, ali bio je tražen zbog oružane pljačke. Uglavnom, taj luzer je potegao pištolj i Mori Grin je bio uhvaćen u unakrsnoj vatri. To je blokiralo lanac snabdevanja.

- Znae – reče Kuper – ako je taj vaš Cicamaca koristio Grina da preprodaje robu, možda je zaglavio s ovom komadinom žutog leda od milion dolara na neko vreme. Maca vam se možda popela na drvo i ne zna da siđe.

31.

Juki zagrla preplanulu, elegantnu ženu koja je otvorila vrata.

– Bože, prošlo je koliko, šest godina? Nisi se promenila! – reče Su Emdin Juki, sve vreme je posmatrajući kao da razmišlja: *Čoveče, nisi mi se javila otkako smo diplomirale, zašto si me sad zvala?*

Dok su hodale kroz kuću, Juki i Su su ćaskale o svojim studentskim danima na pravnom fakultetu *Bolt*, i kad su sele na natkriveni trem ispred kuće s ledenim čajem i kolačima, Juki je započela priču o Kejsi Dauling i načinu na koji je umrla.

– Želiš da *zvanično* pričamo o Kejsi? – upita Su.

– Aha. Ali u čemu je razlika, Su? Kejsi je mrtva, i dugujemo joj da uhvatimo njenog ubicu.

– Jasno mi je, i Mark i Kejsi su mi prijatelji – reče Su. – Ne želim da pričam ništa Marku iza leđa.

– Razumem te, i ovo je trenutno među nama – reče Juki. – Ako znaš nešto, moraš da mi kažeš, i moraš da me pustiš da sama sudim. I ti bi od mene očekivala isto.

– Dobro, dobro. Ali probaj da me ne mešaš u to, u redu? Kad sam ti poslednji put tražila uslugu?

Juki se nasmeja, a Su joj se pridruži, govoreći: – Nikad, zar ne?

– Ovo je prvi put.

– Između nas dve, Kejsi mi je rekla da misli da je Markus vara. Eto. Rekla sam.

– Je li imala dokaza? Je li sumnjala na nekog posebno? Je li optužila Markusa da je vara?

– Uspori. Jedno po jedno pitanje – reče Su.

– Izvini. Idem iz početka. Je li Kejsi imala neki dokaz da je Markus vara?

- Ne, ali bila je sumnjičava. Mark je oduvek bio pohotan. Uhvatio me je za dupe jednom ili dvaput. Dođavola, on je filmska zvezda. Ali Kejsi je rekla, citiram: 'Dosadila sam mu'. Time je htela da kaže da ga više seksualno ne privlači. To su svi dokazi koje je imala - nijedan - a istovremeno je bila uplašena.

- Je li pričala s Markusom o tome?

- Juki, ne misliš valjda da je Mark upucao Kejsi?

- Nipošto. On je čist. Ali korisno je znati da li su imali bračnih nesuglasica.

- I ja sam advokat, sećaš se, i kažem ti da Markus nije to učinio. Mark je zaista voleo Kejsi. Mislio je da je jako zabavna. Rekao je da mu za četiri godine koliko je bio s njom u braku nijednog trenutka nije bilo dosadno. Ben i ja smo sinoć otišli do njega, i Mark je bio ucveljen. Rekao je da će presvisnuti od tuge. Čak i da ju je varao, ne bi ostavio Kejsi. Svakako je ne bi... ne mogu to ni da izgovorim.

- Da li bi se Kejsi razvela od njega?

Su Emdin uzdahnu. - Ne znam. Možda. Rekla mi je da bi ga ostavila ako sazna da je vara.

- Kad je to rekla?

- U utorak uveče.

- Su, Kejsi je ubijena u *sredu*.

- Traži krivca negde drugde, Juki. Veruj mi. Taj provalnik je ubica. Markus nije to učinio.

32.

Pit Gordon je tražio svoju sledeću žrtvu duž Embarkadera, puta na istočnom obodu grada s pogledom na zaliv, koji se pruža od raskrsnice Druge i ulice King, prolazi pored zgrade Lučke kapetanije i produžava ka severu prolazeći ispod Bej bridža, mosta koji povezuje San Francisko i Ouklend, arterije kojom putuju i lokalni žitelji i turisti. Ljudi su promicali pored njega, pešice, na biciklima, skejtbordovima, dok se zalazeće sunce stapalo s nebom boje indiga.

Pit je izabrao svoju metu ispred zgrade Lučke kapetanije, jednu suvonjavu plavušu u crnoj vetrovcu s kapuljačom preko duge crne haljine koja se mreškala i poigravala na vetru. Podsetila ga je na žene u burkama.

Mršava plavuša je gurala klinče u kolicima, mirno dete u ružičastom koje je posmatralo putnike koji silaze s trajekta i raštrkavaju se kroz pijacu.

Pit je pratio plavušu u crnom kroz pijacu, posmatrajući je kako bira jednu veknu hleba, glavicu zelene salate, i riblji filet. Ostao joj je za petama dok je napuštala pijacu, plastičnih kesa obešenih preko zglobova, ne pričajući sa svojom ćerkom, koja je, kako se činilo, na neki način bila glavna.

Kad je njegova meta stigla do raskrsnice ulica Market i Spir, zaputila se ka ulazu na stanicu BART voza. Propela je kolica i stupila na pokretne stepenice koje su se spuštale u podzemlje, i Pit je znao da je kucnuo pravi čas. Desnom šakom je stegao pištolj koji mu je bio sakriven u džepu, i pošao za njom niz pokretne stepenice.

– Gospođice? Gospoja? – doviknu on. Kad ju je pozvao treći put, ona naglo okrenu glavu i pogleda ga kao da hoće da kaže: *Šta*

je bilo?

On pognu glavu i uputi joj stidljiv osmeh. – Treba da se nađem s jednim prijateljem na uglu ulice Kalifornija. Ali, ovaj, izgubio sam se.

Žena se zagleda u njega i reče: – Ne mogu da vam pomognem – i pogura kolica ka ulazu u podzemlje.

– Hej, baš vam hvala, gospođo! – doviknu Pit. – Cenim što ste izdvojili jebeno vreme.

Ruku nabijenih u džepove, Pit nastavi ka severu. Još nije bilo gotovo. Pitao se da li ga je odao izraz lica. Je li delovao suvuše napeto? Suviše neiskreno?

U Iraku nije bilo tako. Ni ovde neće zabrljati.

Bio je miran. Koncentrisan. Imao je misiju.

I *izvršiće* je.

33.

Dok ga je vetar šibao s boka na izlazu, Pit se prisećao pogibije redova prve klase Keneta Maršala.

Pit se nalazio u vozilu na čelu kolone na prašnjavom putu pred ulazom u Haditu, praćen svojim ljudima. Četrdeset metara ih je delilo od jedne skupine kuća kad je eksplodirao automobil-bomba, od koje je kaplar Lenar izleteo iz poslednjeg vozila, a Keni Maršal ostao bez nogu.

Pit je voleo Kenija kao brata. Bio je pametan klinac s jamicama na obrazima koji je u šlemu nosio Isusovu sliku. Igrao je fudbal s konzervom mesto lopte s iračkom dečurlijom, davao im svoja sledovanja, verovao u misiju – donošenje slobode Iraku. Keni je voleo da kaže da će ga, kada za to dođe vreme, bog pronaći gde god da se nalazi.

Nakon što je bog pozvao Kenija k sebi, nakon što je bomba ubila tog dobrog američkog sina i vojnika, nakon što su trupe pod komandom kapetana Pitera Gordona izašle iz skloništa, zatražili su naređenja od Pita. Bilo je lako. Postupio je po pravilima. Svojim pravilima.

Pit je bio siguran da zna ko je daljinski aktivirao eksplozivnu napravu. Nalazili su se iza hamvija koji je Keni vozio. Sledeći minuti su bili toliko živi da je čak i sad mogao da oseti miris baruta, prašine i straha. Još uvek je mogao da čuje kako njegovi neprijatelji vrište dok puca u njih.

Sada, ove prohladne večeri u San Francisku, Pit Gordon je stegnuo pištolj u džepu svoje jakne dok je tražio novu žrtvu na Embar-kaderu. Došao je do jedne uličice između ulica Sansom i Bateri, u kojoj behu izneti plastični stolovi i stolice. Jedna mlada majka skupljala je otpatke nakon što je ručala tu sa svojim kmekavcem.

Piti je ušao za mladom mamom i njenim detetom u prizemlje tržnog centra *Embarkadero*, prošao pored poslastičarnice i italijanskog restorana, popeo se uz pokretne stepenice do bioskopa, koji je stajao izdvojen i usamljen, na kraju hodnika u zapadnom delu drugog sprata.

Mama je sedela na klupi, zureći u filmske postere, prstima češljajući kosu svog deteta. Došli su između projekcija i bili su sami tu.

Mlada mama se okrenu ka Pitiju kad je doviknuo: – Gospoja, izvinjavam se, možete li molim vas da mi pomognete? Potpuno sam se izgubio.

34.

Kad sam stigla na mesto zločina, policijska vozila i kola hitne pomoći već su bila parkirana celom dužinom ulica Bateri i Klej. Popela sam se eksplorerom na trotoar i zakočila pored Džakobijevog hjundaija, a zatim zgrabila jednog od uniformisanih policajaca koji je kontrolisao građanstvo kraj zapadnog ulaza u tržni centar.

– Drugi sprat, narednice – reče mi policajac. – Ispred bioskopa.

Pozvala sam Džakobija, i on se javio rekavši: – Popni se, Bokserova. I pazi da ne povratiš.

Posetioci bioskopa koje su poslali napolje na zadnji izlaz vratili su se do glavnog ulaza, pridruživši se prolaznicima, poslovnim ljudima i turistima koji su se okupili u velikom broju ispred ulaza u tržni centar.

Podigla sam značku i probila se kroz gomilu, ignorišući pitanja na koja ne bih odgovorila ni da sam znala odgovor. Jedan uniformisani policajac mi je otvorio staklena vrata i ušla sam u tržni centar, prostor ispunjen radnjama s logotipima poznatih marki, sada avetinjski prazan.

Pokretne stepenice bile su isključene, a žuta policijska traka se protezala duž celog zapadnog krila tržnog centra, pa sam se provukla ispod nje i ustrčala uz nepomične mehaničke stepenice. Na vrhu me je čekao Džakobi, po čijem sam izrazu lica videla koliko će loše da bude i pre nego što sam se približila telima na crvenom tepihu.

Prvo sam ugledala majku. Pala je na leđa. Bledoplavi džemper joj se crneo iznad srca od dva metka ispaljena u središnji deo trupa, a na glavi je imala još jednu rupu do metka. Pružila sam ruku i sklopila njene beživotne oči.

Tek tada sam smogla snage da pogledam u malu, nepomičnu figuru koja je ležala pored nje.

Prokletstvo, ubio je dete.

Bila je to strašna scena, i čak i tako zgroženu nad tolikom brutalnošću, pogodila me je metodičnost ovih ubistava. Meci su bili ispaljeni precizno, profesionalno, iz neposredne blizine.

Džakobi se pomerio u stranu i ja sam obišla oko tela deteta u prevrnutim kolicima, dečaka mlađeg od godinu dana. Nisam ni morala da kažem Džakobiju da je očigledno da su ova ubistva i ona iz garaže *Stounstaun* delo istog ubice.

Ali gde je njegov potpis? Gde su slova „ŽDP“?

Džakobi ubaci novčanik mlade mame u kesu s dokazima. – Ovo je Džudi Kinski. Imala je četrdeset dolara u malim novčanicama. Dve kreditne kartice. Člansku kartu biblioteke. Sledeće nedelje bi napunila dvadest šest. Maknil zove njene.

– Svedoci? – upitah. – Neko je morao da vidi kad se ovo desilo.

– Či razgovara s prodavačicom karata. Pođi sa mnom.

35.

Devojka u kancelariji upravnika bioskopa plakala je lica zari-venog u šake. Podigla je glavu kad sam ušla u malu prostori-ju. Pol Či me je predstavio bleđoj mladoj ženi i rekao: – Ovo je Robin Rouz. Možda je videla napadača.

– Je li moja majka tu? – upita Robin.

Džakobi reče: – Na putu je ovamo. Čim stigne ispratićemo te dole.

– Nisam videla pucnjavu – reče devojka između jecaja. – Otv-rala sam kiosk za prodaju karata za projekciju u sedam.

Či joj dade maramicu i reče joj da je sve u redu, da ne žuri.

– Nisam ništa čula – reče ona, izduvavajući nos. – Ali kad sam podigla roletnu...

Mogla sam da zamislim tu scenu gledanu njenim očima. Po-slednji trenuci njene nevinosti u kojima otvara kasu, proverava stanje karata, podiže metalnu roletnu, očekujući – šta? Dvoje ljudi koji žele ranije da kupe karte?

– Isprva nisam verovala – reče nam Robin. – Pomislila sam da se radi o nekom alternativnom načinu reklamiranja novog filma. Onda sam shvatila da su ti ljudi *stvarni*. Da su *mrtvi*.

– Jesi li videla ikoga u blizini tela? – upitah.

Ona klimnu glavom i reče: – Mora da je čuo da se roletna podi-že. Pogledali smo se u oči na delić sekunde. Videla sam pištolj pa sam se sagla.

Čovek kojeg je Robin Rouz videla bio je belac u plavo--beloj bejzbol jakni s kačketom natučenim na oči. Nije bila sigurna hoće li moći da ga opiše ali će pokušati. Isto važi i za pištolj. I nije videla kojim putem je napustio tržišni centar.

Možda je otišao do drugog dela centra *Embarkadero*, ili se pro-

sto spustio pokretnim stepenicama i izašao na ulicu.

Upitala sam Robin da li bi došla u stanicu da pogleda snimak iz sigurnosne kamere, a onda sam otišla iz upravnikove kancelarije s Džakobijem. Izdavao je poternicu za belcem u plavo-beloj bejzbol jakni kad je Kler dotrupkala uza stepenice, praćena svojom glavnom pomoćnicom, Bani Elis.

Kler je izgledala besno dok se primicala žrtvama sa svojim *minolta* aparatom. Stadoh pored nje, i ona reče: – Pogledaj. Isti onaj čudni šablon rasprskavanja barutnih čestica. Je li išta ukradeno?

– Mamin novčanik je pun.

Kler je bila ta koja je primetila natpis ispod kolica.

Zurila sam u slova dok su foto-aparati bleskali poput strobo-skopa. Poruka je bila ispisana karminom. Potpis je bio isti – ali drugačiji.

PŽD

– Šta je sad kog đavola? – rekoh Kler. – Nije *ŽDP*? Sad je *PŽD*?

– Mene pitaš, Lindzi? Ovaj tip ne ostavlja tragove. Samo nas za-jebava.

36.

Naše pojačanje, Džekson Brejdi, reče kako je pohađao radionice u glavnom štabu FBI-ja u Kvantiku.

– Proveo sam cela dva leta učeći kako da profilišem serijske ubice. To me ne čini profesionalcem, ali posedujem znanja iz te oblasti.

Džakobi je zaposeo jednu salu za sastanke u Odseku za zločine i svi smo posedali oko iskrzanog stola s drvenim furnirom, gledajući u Brejdija. Pol Či je ispričao Brejdiju šta smo sve sakupili s prvog i poslednjeg mesta zločina, a Brejdi je hvatao beleške.

Sve oči su bile uperene u njega kad nam je rekao: – Ubijanje dece je reakcija, možda na loše detinjstvo, a moguće je da je ovaj ubica toliko mrtav iznutra da ubija decu samo zato što su svedoci.

– Ta deca su bile bebe – reče Džakobi.

Brejdi slegnu ramenima. – Ubica verovatno ne razmišlja tako. Što se tiče ubijanja majki, tu se radi o čistoj mržnji prema ženama.

– Kad je reč o otkrivanju ovog tipa – reče Džakobi – njegovo rano detinjstvo nije relevantno, zar ne? Njegova osećanja neće nas odvesti do njega.

– U pravu ste, poručniče. U stvari, rekao bih da ovaj tip može da se sakrije na otvorenom. Pogledajte kako je počinio zločine, kako je pobjegao a da ga niko nije video. Veoma je inteligentan, fokusiran, organizovan i radi sam. Što je najvažnije, izgleda prosečno. Jedino tako je mogao toliko da se približi žrtvama. Nisu čak ni vrisnule.

– I poseduje pištolj koji ne možemo da identifikujemo – rekoh.

– To je zanimljiv detalj – reče Brejdi. – Taj tip se razume u oružje. Što me navodi na pomisao da je prošao vojnu obuku.

– Imamo svedoka koji ga je prepoznao i video snimak – rekoh.

- Mislimo da imamo neku predstavu o tome kako izgleda.
- Ni po čemu se ne ističe, jesam li u pravu?
- Da - reče Či. - Belac u tridesetim godinama s kačketom. Osmotrićemo ga još jednom kad pregledamo kasete iz sigurnosnih kamera iz tržnog centra.

Konklin upita: - Ako je taj tip vojnik, ako je u najmanju ruku veoma sposoban i dobro obučen, šta će ga naterati da pogreši?

- Preterano samopouzdanje - reče Brejdi. - Mogao bi da postane previše siguran u sebe i ostavi trag. Ali, znate, može proći dosta vremena pre nego što napravi takvu grešku.

Zavalila sam se u svojoj stolici. Bio je to drugačiji način da se saopšti ono što sam pomislila još kada su Bentonovi ubijeni u garaži tržnog centra *Stounstaun*.

Još ljudi će umreti.

37.

Pre deset dana bilo je „Slučaj Dauling ima prioritet nad svim ostalim slučajevima“.

Sada je čitavo, preumorno Odeljenje za ubistva zajedno s nekoliko desetina policajaca iz drugih odeljenja prečešljavalo centar *Embarkadero*, proveravajući svaku suludu dojavu preko telefona, radeći u smenama od po dvanaest sati pod Džakobijevom komandom, rešeno da pronađe Ubicu s karminom.

Bila sam u mrtvačnici s Kler kad joj je stigao balistički izveštaj od federalaca. Trudila sam se da ne vrisnem od nestrpljenja dok je ona nastavljala telefonski razgovor, pri tom lagano otvarajući kovertat. Konačno je spustila slušalicu i izvadila jedan jedini list papira. Preletela je pogledom preko stranice i rekla: – Opa. Na našem slučaju je radio doktor Majk lično.

– Oprosti mi na neznanju – hoćeš li mi molim te dati taj prokleti izveštaj?

– Polako, prijateljice. Doktor Majkl Šara je najbolji *doktor za pištolje* u FBI-ju – reče ona. – Dobro. Da vidimo šta piše ovde. Doktor Majk kaže da je trag od rasprskavanja barutnih čestica na telima onih beba neobičan jer su meci bili ispaljeni kroz prigušivač. A ne radi se o primitivnoj skalameriji napravljenoj od plastične flašice od soka i kuhinjskog suđera.

– O čemu se onda radi? – upitah.

– Mora da se radi o prigušivaču koji je napravio profesionalac, od čelika ili titanijuma. Takvih je veoma malo. Doktor Majk ovde kaže: 'U Sjedinjenim Državama nije zabeleženo nijedno ubistvo počinjeno s prigušivačem poput onog koji je ostavio atipičan šablon barutnih čestica na telima dece Benton i Kinski.'

– Šta kog đavola to znači?

- Za početak, to objašnjava zašto niko nije čuo pucnje.
- I zašto nismo pronašli poklapanje u bazi podataka.
- Jer je prigušivač verovatno došao iz druge zemlje – govorila je Kler, kad mi je mobilni zazujao. Želudac mi se stegao kad sam videla ko zove. Pokazala sam telefon Kler, otvorila ga i rekla: – Bokserova.

Razmišljala sam: *Šta je sad?*

- Bokserova, onaj prokleti, usrani ludak s karminom priredio je još jedan horor-šou! – vikao mi je Džakobi na uvo.

- Ne, ma daj... NE.

- Da, pa... žena i dete su ubijeni u garaži kod Junion skvera, izgleda isto kao poslednja dva ubistva. Ovde sam na mestu zločina s Čijem i Kepijem. Trakio je krenuo ovamo, i sad će lično da se umeša.

Završila sam razgovor s Džakobijem, obavestila Kler o razvoju događaja i pozvala Konklinu, a zatim otrčala do parkinga iza glavne policijske stanice. Konklin me je čekao za volanom naših službenih kola i čim sam zalupila vrata, dodao je gas i nas dvoje smo poleteli s upaljenom sirenom i rotacionim svetlima, ostavljajući trag guma na asfaltu.

Konklin viknu da nadjača buku: – Uradio je to u samom centru grada. Taj tip baš ima petlju.

- On baš tako i voli. On je terorista. I to proketo dobar terorista.

Nisam ni sanjala koliko sam bila u pravu.

38.

Kunem se da je Konklin postigao ubrzanje od 3G za tri sekunde. Stegla sam instrument-tablu kad je kraun vik zaurlao penjući se uz Livenvortovu, nakon čega se upustio u vrtoglavi slalom ulicama našeg grada pun naglih uspona i pogibeljnih padova od kojih se prevrće želudac.

Kad nisam pokušavala da snagom misli upravljam kolima sa suvozačkog sedišta, razmišljala sam o Ubici s Karminom. Nije on bio samo lud.

Bio je *potpuno lud*.

Ubio je četvoro – dosad možda i više. Potpis mu je bio tako zagonetan da nije značio ništa. Kako da predvidimo njegovo ponašanje ako ne shvatamo šta želi da nam poruči?

Konklin cimnu volan udesno u podnožju brda, upravljajući nas ka zakrčenoj raskrsnici. Došlo mi je da izađem napolje i udaram po krovovima kola dok ne raščiste put, ali sam umesto toga povikala kroz megafon: – Pomerite vozila. Sklanjajte se s puta, odmah!

Išli smo u ritmu kreni-stani dok su se vozila vukla, pokušavajući da se popnu jedna preko drugih, i sekunde su se otegle dok nismo raščistili gužvu. Nekoliko minuta kasnije, Konklin je uglavio naš auto u malu gomilu parkiranih crno-belih policijskih vozila ispred garaže kod Junion skvera. Izašla sam iz kola pre nego što je Konklin povukao ručnu.

Zajedno smo se probijali kroz uspaničeno more kupaca koji su ostavili svoja kola u garaži. Videla sam im strah na licima i skoro da sam mogla da čujem njihove zajedničke misli: *Ubica je bio ovde. Mogao je mene da ubije.*

Načinila sam otvor u gomili svojom značkom, potpisala zapisnik i zatražila od policajca Sorbera da me izvesti o situaciji.

– Sve se ponavlja – reče Džo. – Mesto zločina je na četvrtom spratu. Zaustavili smo liftove.

Konklin podiže traku i nas dvoje se provukosmo ispod nje, ulazeći u hladnu garažu. U prizemlju, mračni ulazi u garažu dopirali su sa svih strana – iz pravca ogromne robne kuće *Mejsi*, butika *Saks*, hotela *Ser Fransis Drejk* – savršena mesta na kojima grabljivac može da uhodi svoje žrtve a da ne bude primećen.

Dok smo se Konklin i ja peli zavojitim središnjim prolazom između dvostrukih redova parkiranih kola, spremila sam se za ono što je Džakobi opisao kao „horor-šou“. Zatekli smo ga u priči sa šefom policije Antonijem Trakiom na odmorištu na trećem spratu. Šefovo lice bilo je bledo, a Džakobijeve oči s podočnjacima gotovo zatvorene; oba muškarca su izgledala kao da su zavirila preko ivice ambisa u jazbinu samog đavola.

– Či i Maknil su na četvrtom spratu – reče Trakio, jedva pomerajući usne. – Treća smena prečešljava okolinu. Proširio sam tim na svakog policajca koji se dobrovoljno prijavi ili koji mi se nađe pred očima.

– Je li bilo svedoka? – upitah. Bila je to više sitna pusta želja nego pitanje.

– Ne – reče Džakobi. – Niko nije ništa čuo niti video.

39.

Dok smo se Konklin i ja peli prolazeći pokraj redova parkiranih kola, strepnja se u meni pojačavala sa svakim pređenim korakom. Kad smo se pozdravili s Maknilom i Čijem, imala sam osećaj da mi pauci gamižu po ramenima i da mi se podvlače pod kosu i mile po vratu.

Nisam želela da vidim žrtve, a morala sam. Naterala sam sebe da oborim pogled. I tamo, na praznom parking-mestu između dva vozila, ležala su tela.

Žena je bila lepa, i ta lepota se zadržala i u smrti. Beli džemper i duga smeđa kosa bili su joj natopljeni krvlju, koja je načinila baricu oko nje i oticala u dugim potočićima niz kosi betonski pod. Oko nje su se videli krvavi otisci stopala a na đonovima njenih cipela bilo je krvi.

Dete je bilo smešteno u prazan prostor koji je opisivalo ženino skupljeno telo. Izgledalo je kao da su bili postavljeni u tu pozu.

Počelo je da mi igra pred očima. Osetila sam kako mi se tlo izmiče pod nogama i čula sam Konklinov glas: – Linds? Lindzi? – Njegova ruka oko mog struka sprečila me je da se ne sručim na pod.

– Šta ti je? Jesi li dobro?

Klimnula sam glavom i promrmljala: – Dobro sam. Dobro sam. Danas ništa nisam jela. – Bila sam ljuta na sebe što izgledam slabo. Što izgledam kao žensko. Moji nadležni, moji prijatelji s odeljenja očekuju od mene da se ponašam kao vođa. Moram da se saberem.

Žrtve su bile ostavljene između crvenog dodž karavana i srebrnog hajlendera. Otvorena tašna ležala je na zemlji, a njen sadržaj je bio rasut okolo.

Sva vrata na karavanu bila su otvorena. Podigla sam pogled do

vetrobranskog stakla i ugledala slova „DŽP“ ispisana crvenom bojom.

Opet taj čudni potpis. Šta kog đavola to znači?

Čula sam glas Pola Čija kako me doziva otpozadi, okrenula se i ugledala njegovo bledo lice. Znala sam da je Čija, kao i mene, ovaj užasan zločin potresao do srži.

– Žrtva se zvala Elejn Maron – reče Či. – Gospođa Maron je imala trideset četiri godine. U novčaniku je imala pedeset šest dolara, kreditne kartice, vozačku dozvolu i tako dalje. Ne znamo kako se mala zvala.

– Jeste li pronašli karmin? – upitah, nadajući se da se otkotrljao ispod nekog vozila, da je ubica ostavio neki otisak prsta na njegovom sjajnom poklopcu.

– Nismo pronašli nikakvu šminku – reče Či. – Ali imamo nešto novo: pogledaj modricu na zglobu gospođe Maron. Možda je pokušala da razoruža napadača.

Čučnula sam pored tela Elejn Maron. Kao što je Či rekao, na desnom ženinom zglobu videli su se plavičasti tragovi prstiju, a u džemperu sam joj izbrojala pet rupa od metaka. Elejn Maron nije samo pružila otpor. Borila se kao lavica.

Utom se začulo vrištanje, srceparajuće zavijanje koje je dopiralo s trećeg sprata betonske pećine.

– Leeejniiii. Liliiii.

O, bože, ne.

Koraci su odjekivali po betonu. Džakobi je viknuo: – Stanite! Ostanite gde ste!

Bilo je to razgovetno izdato upozorenje, ali koraci su nastavili da se približavaju.

40.

Potrčala sam niz nagib ka trećem spratu, izbila iza krivine i ugledala Trakija i Džakobija kako se bacaju na krupnog muškarca u farmerkama i flanelskoj košulji. Čovek je bio teškaš, bik u naletu pun adrenalina. Otresao je Trakija i Džakobija sa sebe kao da su mali psi, i nastavio da trči uz rampu ka mestu zločina. Izgledalo je da će me pregaziti.

Džakobi se razdra: – STOJ – pa potegnu omamljivač s pojasa. Viknuh: – Džakobi, NE! Nemoj, nemoj – ali znala sam da nema izbora. Čula sam električno zujanje pištolja za omamljivanje i krupni čovek počeo da se trese i pade kao da mu je neko presekao kičmenu moždinu. Okrenuo se i skliznuo niz padinu, što je trajalo pet sekundi, i tokom tog vremena nije mogao da se pomera niti da vrišti.

Džakobi ga sustiže, vičući: – Gospode bože, pogledaj šta si me naterao da učinim! Jesi li sad završio? Jesi li završio?

Omamljivač je prestao da šalje elektrošokove i oboreni čovek je počeo užasno da jeca – i nije mogao da prestane. Sagla sam se pored njega dok mu je Džakobi savijao ruke iza leđa i stavljao mu lisice.

– Ja sam narednica Bokser – rekoh, pretresajući čoveka. Izvadila sam mu novčanik iz zadnjeg džepa i uporedila fotografiju iz vozačke dozvole s njegovim ličnim opisom. Taj čovek bio je Francis Maron.

– Pustite me GORE. Moram da odem do njih!

Rekoh mu: – Izvinjavam se, gospodine Maron, ne možete odmah.

– Šta se desilo? Jesu li dobro? – Maron će kroz suze. – Malopre sam pričao s Elejn. – Zajeca. – Morao sam da zastanem da kupim cigarete, ali rekao sam joj da ćemo se naći kod kola.

– Malopre ste pričali s njom preko telefona?

– Čuo sam kako govori nekome: 'Šta želite?' i onda sam čuo... o, bože, recite mi da je dobro.

Ponovo sam se izvinila, a Maron je uzviknuo: – NE... ne moje devojke. Molim vas, molim vas, moram da odem do njih.

Fransis Maron mi je slamao srce – i ovo je onaj surovi deo priče: ako očekujemo da uhvatimo, a kamoli da osudimo, ovog ubicu, moramo da zaštitimo mesto zločina od ovog čoveka.

Okolo mene je iznikla šuma nogu – Trakio, Konklin, Či i Maknil. Pitala sam gospodina Marona da li želi da pozovem nekog njegovog prijatelja ili člana porodice, ali nije me slušao. Ipak, morala sam da znam: – Gospodine Maron, možete li da se setite ikoga ko bi želeo da naškodi vašoj ženi?

Maron me je upitno gledao svojim zakrvavljenim očima pre nego što je uzviknuo: – Ja radim na mešalici cementa! Elejn radi PR za jednu prodavnicu igračkaka! Mi smo niko i ništa. *Niko i ništa.*

Maron je krvario iz dubokih ogrebotina na podlakticama. Spustila sam šaku na rame jadnog čoveka i sklonila se u stranu dok su ga Džakobi i Trakio podizali na noge.

– Nisam želeo da te povredim, čoveče – reče Džakobi.

Pozvala sam pozornike Nunana i Makija i zamolila ih da odvezu Marona u bolnicu. Obećala sam Maronu da ću doći da ga vidim čim budem mogla. Onda sam se sklonila s puta dok je Klerin kombi doletao uz rampu.

41.

Dok sam se vratila na četvrti sprat Kler je već odlagala svoj foto-aparat. Pogledala me je i videla da smo podjednako užasnute. Pružile smo ruke i zagrlile se, i ovoga puta me nije bilo briga da li neko misli da sam slaba.

– Ove bebe... ne mogu da podnesem bebe – rekoh.

– *Neće* biti sve u redu – reče Kler meni u rame. – Čak ni kad uhvatiš to kopile, *neće* biti sve u redu. Nikad više. Znaš to, zar ne?

Razdvojile smo se kad je jedan od Klerinih pomoćnika upitao Kler mogu li da počnu da stavljaju kese na šake žrtava. Otužni posao rekonstruisanja zločina je počeo. Rekla sam Kler: – Jesi li videla slova na vetrobranu?

– Aha. „DŽP“. To je još jedna varijacija u šablonu. D i Ž su još uvek jedno pored drugog, a P se pomera. I to je sve što imam, osim što imam da obavim i autopsije još dvoje koji ne bi smeli da budu mrtvi.

Kler me povuče za ruku, i ja se sklonih s puta dok se Klapеров kombi Jedinice za mesto zločina peo uz rampu i zaustavljao pored kombija patologa. Forenzičari poiskakaše na zadnja vrata, a Klapер se nadnese nad tom jezivom aranžiranom scenom i reče, ne obraćajući se nikome posebno: – Dođe ti da se zapitaš da li je do bri gospod digao ruke od ljudske rase.

Forenzičari su sevali blicevima i snimali tela i rupe od metaka u kolima, i spolja i iznutra. Skupljali su zrna kao dokazni materijal. Postavljali su markere, opcrtavali tela i hvatali beleške.

Pomerila sam se u stranu i posmatrala forenzičare kako rade, razmišljajući kako je sat vremena ranije Elejn Maron bila u kupovini sa svojim mužem i bebom, a sada je Klerin tim umotavao njihova tela u čiste bele čaršave i zatvarao ih u vreće za leševe. Bilo

mi je drago što je hladna konačnost zatvaranja patenata na tim vrećama nešto što Fransis Maron nikad neće čuti.

Ponovo sam poželela, ponadala se, da će nam ispaljeni meci reći nešto, da će se u ovom krvoproliću naći neki koristan fizički dokaz, kad je Konklin doviknuo: – Linds. Pogledaj ovo.

Prišla sam kombiju Maronovih i videla da moj partner pokazuje na potpis od tri slova na vetrobranskom staklu. Okrenuo je svoje smeđe oči ka meni i rekao: – To nije karmin.

Osvetlila sam slova baterijskom lampom i osetila kako mi se želudac prevrće.

– To je krv – reče Konklin. – Ispisao je slova njihovom krvlju, služeći se prstom.

Jedan od Klaparovih tehničara uslikao je natpis izbliza. Drugi je uzeo uzorak krvi. Moj tračak nade se razgoreo.

Da li je moguće?

Da li se Ubica s Karminom toliko izgubio u svom ludilu da je za sobom ostavio krvavi otisak prsta?

42.

Upola devet te večeri narednik Džekson Brejdi okrenuo se raznolikoj grupi inspektora Odeljenja za ubistava i patrolnih policajaca koji su se okupili oko njega u našim prostorijama. Ubacio je video-traku u naš stari video-rikorder i rekao: – Ako neko vidi nešto što je meni promaklo, neka više.

Na ekranu se ukazala zrnasta crno-bela slika čoveka koji hoda središnjim prolazom u garaži, krećući se ka dodž karavanu pri kraju reda.

Slika je poigravala, bila je mračna i na njoj je bilo „snega“ – posledica lošeg osvetljenja i jeftine trake presnimavane stotine puta. Ipak, mogli smo da vidimo ubicu. Kao i ranije, nosio je kačket sa širitom i dvobojnu bejzbol jaknu. Držao je glavu pognutu i bio okrenut leđima sigurnosnoj kameri.

Brejdi je pričao dok je snimak tekao.

– Vidite, ruke su mu u džepovima. Doziva gospođu Maron dok se približava kombiju. Šta govori? Možda je pita koliko je sati? Ili ima li da mu rasiťni novčanicu od dvadeset dolara?

– Ona sad stavlja kese na zadnje sedište kombija i zatvara klizna vrata. Obilazi s vozačke strane, pričajući s mužem preko mobilnog.

Posmatrala sam ekran dok se ubica primicao još uvek živoj figuri Elejn Maron. Proučavala sam njegov način hoda, njegov i njen govor tela. Delovao je kao da se izvinjava dok je išao ka njoj, a Elejn Maron nije izgledala uznemireno.

Setila sam se da je Brejdi rekao da taj tip izgleda obično. I pri setila sam se najsirovijih serijskih ubica – onih o kojima su snimani filmovi – i svaki od tih psihopata izgledao je obično.

– Vidite, sad vadi pištolj – reče Brejdi. – Bereta, devet milimeta-

ra. Lep prigušivač. Ona brzo baca pogled ka zadnjem sedištu, zatim pruža tašnu. Govori: 'Šta želite?' Pokušava da ga navede da ode tako što će mu dati novac, ali ne uspeva. Gorštak zaklanja pogled kamere na donji deo njihovih tela, ali sudeći prema tome kako se naglo presamitio, mislim da ga je šutnula.

– Sad joj izbija tašnu iz ruke i evo ga prvi pucanj. Ona privija šaku na gornji deo grudi.

Brejdi je govorio, ali i sama sam videla da je Elejn Maron pokušala da uhvati ubicu za ruku u kojoj je držao pištolj. Zgrabio ju je za zglobov slobodnom rukom, snažno ga stisnuo i oslobodio se. Tom prilikom joj je ostavio modrice na zglobov. Sekund kasnije, telo Elejn Moran se trgnulo četiri puta a zatim palo izvan vidokruga kamere.

Zadnja vrata kombija su se otvorila i ubica je ispalio jedan metak u zadnje sedište, a zatim se izgubio iz vida.

– Pogledajte – reče Brejdi. – Evo ga ponovo. Pridržava telo Elejn Maron levom rukom i kažiprstom njene desne ruke ispisuje natpis na staklu. Nije imala karmin – reče Brejdi – pa je improvizovao.

Zamolila sam Brejdiju da premota snimak i ponovo sam posmatrala kako ubica koristi šaku mrtve žene da ispiše slova „DŽP“ njenom krvlju. Upotrebio je *njen* prst, ne svoj, a osim toga, taj seronja je nosio rukavice. Moja nada da ćemo dobiti njegov otisak prsta je umrla.

Brejdi je govorio: – Ostavio je vrata kombija otvorena i namestio tela. Sada ide ka petom redu, gde ga sledeća kamera hvata kako ulazi u lift. Imamo snimak i odatle. Traje deset sekundi, na njemu se izbliza vidi vrh njegovog kačketa, bez loga. Sad izlazi u nivou ulice.

– Tri minuta i četrdeset sekundi – reče Brejdi, upirući daljincem u ekran, gaseći TV. – Toliko vremena je proteklo od trenutka kad je potegao pištolj do trenutka kad je nestao.

43.

Sedeli smo na širokom kožnom kauču u dnevnoj sobi čekajući vesti u jedanaest. Stopala su mi počivala u Džoovom krilu, a Marta je hrkala na tepihu pored mene. Bila sam frustrirana i premorena. Htela sam da spavam, ali mozak mi je radio u petoj brzini.

– Jedna žena je danas došla u stanicu – rekoh Džou. – Rekla je Džakobiju da joj je neki čovek prišao ispred zgrade Lučke kapetanije iste večeri kad su Kinski ubijeni. Rekao je da se izgubio. Nosio je kačket s obodom i plavo-belu bejzbol jaknu.

– Može li joj se verovati?

– Džakobi kaže da se tresla i da je izgrizla pola usne. Rekla je Džakobiju da je taj tip bio jeziv. Rekla je da ne može da mu pomogne i udaljila se s bebom, a on je viknuo za njom: 'Cenim što ste izdvojili jebeno vreme!' Videla je snimak iz sigurnosne kamere i misli da bi to mogao da bude on.

– Dobre vesti, Linds. Imate svedoka, otprilike.

– I to je nešto, ali to bi, znaš, mogao biti i bilo ko s bejzbol jaknom. Džo, ŽDP, PŽD. A sad i DŽP. Ti si zaluđenik za mozgalice. Šta misliš da to znači?

– Ženomrzačka demokratska partija. Poludeli železničari Detroita. Dežurni žalosni paćenik. Da nastavim?

– Ne, u pravu si – rekoh. – To su baljezgarije. Ubica se igra s nama.

– Čuj, pre nego što zaboravim da ti kažem...

– Počinje – rekoh, dohvatajući daljinski upravljač s kafenog stočića, pojačavajući zvuk dok je poznati lik voditeljke vesti Andree Kostela govorio iznad naslova „Najnovije vesti“.

– Večeras imamo novosti o Ubici s Karminom, koji je snimljen u garaži kod Junion skvera dok je napuštao poprište još jednog

stravičnog dvostrukog ubistva – reče ona.

Na ekranu se pojavio video-snimak od desetak sekundi koji je prikazivao ubicu kako ulazi u lift, pritiska dugme prstom u rukavici i stoji u mestu, oborene glave, sve dok se vrata nisu otvorila i on nestao.

– Jedan anonimni svedok je opisao napadača policiji koja je načinila crtež i poslala nam ga – reče Kostela. Crtež je smenio snimak na ekranu.

– Vidiš? – rekoh Džou. – Gospodin Obični. Neodređena boja očiju, neodređena boja kose. Uobičajene crte lica, uobičajeni kalibar od devet milimetara, nema nikakvih poklapanja. Ali ono što javnosti nije rečeno jeste to da koristi prigušivač, profesionalne izrade.

– Zvuči kao da je vojnik. Specijalac. Ili radi za vojsku. Prigušivač je nabavio na crnom tržištu ili u inostranstvu.

– Da. Ta veza s vojskom ima smisla. Ali u gradu ima koliko, na hiljade bivših vojnika? I polovina njih odgovara opisu ovog tipa. Hej, šta je ovo? – upitah kad se na ekranu pojavio još jedan snimak.

Posmatrala sam otvorenih usta dok je kamera u hodu pratila Kler. Snimala ju je kako izlazi iz mrtvačnice i ide ka parkingu ispred svoje kancelarije. Novinari su ispaljivali pitanja o žrtvama i pitali je može li da kaže nešto građanima San Franciska.

Kler je okrenula leđa kamerama i ušla u svoj novi prijus. Upalila ga je i mislila sam da je to to – *Gubite se, lešinari* – ali spustila je prozor oslonila lakat na ivicu i pogledala pravo u kamere.

– Da, imam nešto da kažem građanima San Franciska, i ne govorim kao glavni gradski patolog. Govorim kao žena i kao majka. Da li se razumemo?

Začulo se horsko „da“.

– Mame, držite otvorene oči – reče Kler. – Ne verujte nikome. Ne parkirajte se na pustim mestima i ne približavajte se kolima osim ako niste okruženi drugim ljudima. I ne šalim se, nabavite

dozvolu za posedovanje oružja. I onda ga *nosite* sa sobom.

44.

Pit Gordon je sedeo u kuhinji, s laptopom ispred sebe na crvenom stolu od ultraplasta, leđima okrenut tremu gde je Šeri zabavljala svog brata glupim lutkama. Smrdljivko je vrištao od radosti ili straha, Pit zaista nije bio siguran, jer je od toga imao osećaj kao da mu neko zabada šrafčiger u bubne opne.

Pit se razdrao preko ramena: – Utišajte se, Šeri! Ili ću da skinem kaiš.

– Bićemo tihi, tatice.

Gordon se vratio pismu koje je sastavljao, nekoj vrsti zahteva za otkup. Da. Voleo je da razmišlja o tome na taj način. Bio je prilično dobar u pisanju, ali ovo je moralo da bude kristalno jasno i bez ikakvih naznaka o njegovom identitetu.

„Otvoreno pismo stanovnicima San Franciska“, napisao je. „Imam nešto važno da vam saopštim.“

Razmislio je o reči „stanovnici“, shvatio da je to previše formalno, i zamenio je sa „žiteljima“. Mnogo bolje.

„Otvoreno pismo žiteljima San Franciska.“ Onda je promenio drugu rečenicu. „Imam jedan predlog za vas.“ Odjednom se iz pravca trema začuo prodoran vrisak, i Šeri je utišavala Smrdu, a zatim doviknula kroz prozor: – Tatice, žao mi je, molim te nemoj da se ljutiš. Stivi nije namerno to učinio.

Beba je plakala i pri udisanju i pri izdisanju, ne prestajući. Pit je stegao šake u pesnice, razmišljajući koliko mrzi njih i sve u vezi sa životom kojim trenutno živi. *Pogledajte me, dame i gospodo, kapetan Piter Gordon, bivši komandos, trenutno muška domaćica prve klase.*

Koja prokleta tragedija.

Jedino što mu je još pričinjavalo zadovoljstvo bilo je da razra-

đuje svoj plan. Da razmišlja kako će mu, pošto bude smrsio konce Šeri i Smrdi, biti izuzetno, izuzetno zadovoljstvo da pokaže princezi ko je on zaista. Jedva je čekao da prekine njeno zvocanje. *Piti, dragi, ne zaboravi da kupiš mleko i ne zaboravi da popiješ svoje lekove, važi? Zdravo, lepi, jesi li spremio ručak za decu? Raspremio krevet? Pozvao ljude iz kablovske?*

Zamišljao je Hajdino lice, blede u moru crvene kose, očiju veličine jo-joa kad bude shvatila šta je uradio. I šta će uraditi njoj.

Hi-hi, Hajdi. Doviđence.

Treći deo

Zamka

45.

Sara Vels je čučala u žbunju između ulice i velike kuće u stilu Tjudora, obučena tako da se stapala sa senkama. Preživljavala je trodimenzionalni fleš-bek provale kod Daulingovih – kako se krila u ormaru dok su Daulingovi vodili ljubav i kasnije udarila u onaj sto s koječime tokom svog za dlaku uspešnog, prokletog bekstva. A onda je došao onaj najgori deo – optužba za ubistvo koja joj visi nad glavom.

Pomislila je da odustane dok joj još dobro ide. S druge strane, u kući Morlijevih čekalo ju je pravo blago.

Trospratnica s tamnim gredama i krovnim prozorima pripadala je Džimu i Dorijan Morli, vlasnicima *Sportske opreme*, lanca sportskih radnji duž cele Zapadne obale. Pročitala je sve o njima na internetu i videla na desetine fotografija. Dorijan Morli se oblačila tako da impresionira druge i posedovala je zadivljujuću kolekciju nakita koji je stalno nosila.

Sara je posebno upamtila jednu izjavu gospođe Morli novinarke *Kronikla*, kada je rekla da voli da nosi dijamante svakog dana, „čak i po kući“.

Zamislite. Svakodnevno okićena dijamantima.

Zbog toga je Sara i stavila Morlijeve na svoju listu, provezla se tuda nekoliko puta da proveri koliko je prometno u devet uveče u njihovom komšiluku, pronade mesto za skrivanje i ostavljanje kola. Tokom jednog od svojih obilazaka ranije te nedelje, čak je videla Džima Morlija kako odlazi od kuće u svom mercedesu. Bio je krupan i mišićav – tip građe koju ljudi nazivaju „medveđom“.

Sara definitivno nije želela da naleti na Džima Morlija ove večeri. I neće. Morlijevi su priređivali zabavu u dvorištu iza kuće na kojoj je njihove prijatelje trebalo da zabavlja jedan rokenrol bend

iz šezdesetih. Mogla je da čuje početak svirke, električne gitare i krčanje mikrofona.

Kakva fantastična zvučna diverzija.

Petnaest minuta ranije, jedan od lakeja je parkirao kola poslednjeg gosta dalje niz brdo, i sad je besposličio na ulici sa svojim drugarom. Sara je mogla da čuje njihov prigušeni smeh i da oseti dim cigarete.

Uradiće to. Odlučila je. *I nije postojalo bolje vreme od ovog trenutka.*

Sara pogleda naviše ka prozoru spavaće sobe Morlijevih i, udahnuvši duboko, izlete iz zaklona od žbunja i pretrča šest metara do zida kuće. Jednom kad se tu našla, izvela je manevar koji je uvežbala mnogo puta na zidu za penjanje u fiskulturnoj sali. Zaglavila je palac svoje leve patike za penjanje između fasadnih daski, uhvatila se za oluk desnom rukom i propela se ka ivici prozora.

Na polovini trometarskog uspona levo stopalo joj je proklizalo i ostala je da visi u vazduhu, uzlupanog srca, tela priljubljenog uza zid, desnom rukom čvrsto stežući oluk, očajnički se moleći da ga ne obori i ne podigne buku koja bi se završila nečijim povikom ili grubom šakom na njenim ramenima.

Odustani sada, Saro. Idi kući.

Sara je visila okačena o zid neznano dugo.

Podlaktice su joj bile poput sajli jer je imala običaj da satima visi držeći se za šipku u do vratku plakara – ne samo dok ne bi više mogla da izdrži ni trenutak duže već dok joj ne bi mišići otkazali a ona skliznula sa šipke. Prste je ojačavala tako što je stezala gume – nu lopticu vozeći kola, gledajući TV – svakog slobodnog trenutka. Ali uprkos njenoj snazi i rešenosti, mesec je ipak baca malo svetlosti i Sara Vels nije bila nevidljiva.

Dok je tako visila, Sara je čula kola koja se zaustavljaju iza ugla kuće i glasove novih gostiju kako se približavaju stazom. Sačekala je da uđu u kuću i kada je procenila da je bezbedno, sklonila je šaku s oluka i posegnula za izbočinom ispod prozora. Kad se dobro

uhvatila, počela je da se diže sve dok nije zakačila jednu nogu za
sims najzapadnijeg prozora spavaće sobe Morlijevih.

Ušla je.

46.

Sara se prebacila preko simsa i skočila na tepih.

U glavi joj se vrtelo od opojne mešavine ushićenja, žurbe i straha. Pogledala je put digitalnog časovnika na noćnom stočiću pored ogromnog bračnog kreveta Morlijevih s baldahinom i upamtila vreme. Bilo je 9.14, i Sara se zaklela da će nestati odatle čim plave cifre budu ispisale 9.17.

Prostrana soba bila je slabo osvetljena svetlošću iz hodnika. Sara je osmotrila masivan nameštaj od javora iz perioda kraljice Ane, dokaz nasleđa kao i triliona dolara koje su Morlijevi stekli prodajući sportsku opremu. Blizu kreveta su se nalazila mala ulja na platnu, na kredencu jedan ogroman TV s plazma-ekranom, a duž zidova fotografije lepolikih članova klana Morli s jedrenja – zidova koji su sada pulsirali od treštećeg ritma rokenrola.

Sara je bila kao zapeta puška. Prešla je preko duge sobe zastrte tepihom, zatvorila vrata koja su vodila na hodnik i zaključala ih. Sada je, ako se izuzme trepćuće plavo svetlo digitalnog časovnika, bila u potpunom mraku.

Bilo je 9.15.

Sara je pipala duž zida, pronašla vrata plakara, otvorila ih i upalila svoju lampu na glavi. Plakar veličine sobe bio je fantastičan, a manje nije ni očekivala od Morlijevih. Bilo je tu stalaka i stalaka s odećom, njenom s jedne i njegovom s druge strane; na suprotnom zidu stajalo je trokrilno ogledalo od poda do plafona; bilo je tu svega što biste ikad mogli da zahtevate da jedan plakar ima – osim sefa. Gde je sef?

Sara je bila brza, pogledala je iza večernjih haljina i prelazila prstima preko lajsni i polica, osećajući kako vreme protiče dok je trkeljivala po tom prokletom plakaru Morlijevih.

Moraće da ode. Praznih ruku.

Taman što je isključila svoju lampu i izašla iz plakara, Sara je začula korake po parketu. Zaustavili su se ispred spavaće sobe. Kvaka se okrenula napred-nazad, i muški glas je utom povikao: – Hej! Ko je zaključao vrata?

Sara se zaledila. Da li da se sakrije? Da jurne ka prozoru u mraku?

Muškarac se opet oglasi: – Ja sam, Džim. Moram u klonju.

Po smehu se videlo da je pijan. Oponašao je tanušan, ženski glas: – Cicamaaaco00? Jesi li to tiiii?

Sarino srce samo što nije stalo. Bio je to Džim Morli, i udarao je na vrata svoje spavaće sobe.

– *Hej. Otvaraj!*

47.

Sara je otrčala do prozora, ne hajući šta joj se nalazi na putu. Šaka joj je bila na simsu kad su se vrata otvorila, oblivajući sobu svetlom. Morli je ušao u kupatilo iz susedne sobe i njegova ogromna telesina ocrtala se spram svetla u kupatilu.

Dozivao je dok je tražio prekidač za svetlo na zidu spavaće sobe. – Ima li koga?

Sarin mozak se povratio. Bez svetla, ona je mogla bolje da vidi njega nego on nju. Mora da rizikuje. – Džime – reče ona – mogu li da dobijem malo privatnosti, molim te?

– Lora? Lora, jesi li to ti? Gospode. Izvini. Ti i Džesi, ne žurite. Ostanite koliko želite.

Vrata od kupatila se zatvoriše. Soba ponovo potonu u tamu. *Ostanite koliko želite*, rekao je Morli, ali kad se bude vratio na zabavu videće Loru i Džesa i podići će uzbunu.

Bilo je 9.20.

Sara je kročila stopalom na sims kad joj je u pozadini uma iskočila jedna slika. Bila je u žurbi da stigne do plakara, ali je krajičkom oka primetila jednu naročitu sliku pšeničnog polja odmah pored kreveta. Da li je bila pričvršćena na zid pomoću šarki?

Trideset sekundi, ne duže, ali morala je da proveriti.

Sara je pronašla krevet s baldahinom pri bledoplavoj svetlosti časovnika i orijentisala se pomoću njega. Prsti su joj klizili preko ivica rama male slike a zatim ju je povukla ka sebi.

Uzdahnula je kad se slika otvorila. Iza nje je stajala hladna metalna kutija s koje je visio otključan katanac. Sara je bila brza. Izvukla je kutiju iz zida, spustila je na krevet i otvorila. Onda je otvorila praznu platnenu vreću koju je ponela za plen i počela da prebacuje male nabrekle koverta i kutijice iz sefa.

Kad je napunila vreću, zatvorila ju je i vratila praznu kutiju na njeno mesto u zidu.

Vreme je za pokret!

Sara je provirila kroz prozor i ugledala nekog čoveka kako šeta rotvajlera. Zastao je da razmeni neku reč s lakejom, pa nastavio dalje ulicom. Sara je skočila na sims i okrenula se licem ka sobi. Postavila je šake na ivicu prozora između povijenih nogu i zatim se spustila preko ivice. Priljubila je patike za penjanje uza zid, a zatim skočila.

Stopalom je pogodila rupu na travnjaku i iskrenula zglob.

Potisnula je urlik, stežući zube uz bolnu grimasu. Onda je, skrivena oblacima koji su plovili preko meseca, odšepala kroz mrak ka kolima.

48.

Sara umalo što nije uskliknula od oduševljenja kad je ugledala svoj crveni saturn parkiran niz ulicu nedaleko od kuće Morlijevih. Ušla je u kola, svukla lampu i kapu s glave jednim pokretom, i strgla rukavice. Nagurala ih je u vreću s nakitom i podvukla je ispod sedišta.

Sedela je u utešnoj noćnoj tami, stežući volan, s člankom koji je pulsirao dok se divila svom dugom i uzbuđljivom bekstvu.

Bilo je neverovatno.

Džim Morli ju je nazvao Cicamacom.

Otvorio je vrata od kupatila i zagledao se pravo u nju. Ali i pored toga nije bila uhvaćena.

Još nije bila uhvaćena, podseti Sara sebe. Ispod sedišta u kolima je imala dovoljno dokaza da je osude na dvadeset godina, i to pod uslovom da je ne optuže za ubistvo.

Sara je rastresla kosu, navukla plavu postavljenu košulju koju je držala na zadnjem sedištu i upalila auto. Izašla je na Aveniju Kolambus, pažljivo se držeći propisane brzine dok je išla ka ulici Bej, prolazeći pored Ulice kestenova i Franciskove, sanjareći o onome što će uslediti posle njenog uspeha, počinjući sad da razmišlja o tome da se vidi s Hajdi.

Zamišljala je kako govori Hajdi istinu o sebi, kako će pomoću plena koji je ukrala sebi obezbediti slobodu, možda i do kraja života, kako će se njihova maštanja o tome da žive zajedno kao porodica ostvariti.

Dok je zamišljala Hajdi kako tapše i grli je, neki udaljeni zvuk ometao je Sarina maštanja sve dok više nije mogla da ga ignoriše. Oštro zavijanje promenjive intonacije dopiralo je otpozadi, postajući sve glasnije kako se primicalo. Ugledala je crvena rotaciona

svetla u retrovizoru.

Policija.

Nije moguće da jure nju, zar ne? Da li je Džim Morli ipak pozvao policiju? Možda ju je onaj lakej video kako šepa niz ulicu kad je Morli uključio alarm. Ipak, bila je sigurna da je niko nije pratio do kola.

Kako je uprskala?

Sara je grozničavo razmišljala i srce samo što joj nije iskočilo iz grudi kad je zaustavila kola pored puta. Gurnula je vreću s pleonom još dalje ispod sedišta, a onda je, ne skidajući pogled s retrovizora, Sara Vels posmatrala kako se patrolna kola zaustavljaju iza nje.

49.

Utrenucima u kojima je morala da smisli neki alibi, mozak joj se blokirao. Bila je daleko od svog kraja i bila je sigurna da izgleda kao da je nešto skrivila. Celu ju je oblio znoj kad su se vrata patrolnih kola otvorila i čovek sa šešikom širokog oboda izašao iz njih i pošao ka njoj.

Šešir mu je zaklanjao oči, ali Sara je osmotrila njegovu četvrtastu vilicu, prav nos, neosmehnute usne. Izgledao je kao oličenje nepopustljivog policajca.

– Vozačku i saobraćajnu, molim.

– Da, gospodine – reče Sara, petljajući oko pretinca, pronalazeći novčanik preko nabacanih mapâ, šaka klizavih od nervoze, prosipajući kreditne kartice na pod. Sara podiže svoju vozačku dozvolu, ponovo zavuče ruku u pretinac da uzme saobraćajnu dozvolu i dade jednu pa drugu policajcu.

– Gospodine, jesam li napravila neki prekršaj? Jesam li vozila prebrzo?

Policajac osvetli dokumenta baterijskom lampom i, rekavši da će se odmah vratiti, ode do svojih kola da proveru njeno ime u kompjuteru.

Crvena svetla joj blesnuše u retrovizoru. Sarina jedina smisljena misao bila je da je provala kod Morlijevih bila nešto najgluplje što je ikad uradila. Zamišljala je kako joj policajac naređuje da izađe iz kola, govori joj da stavi ruke na haubu. Uvidela je kako bi lako pronašao nakit Dorijan Morli.

Kako je vreme odmicalo, zamišljala je kako pristižu i druga policijska kola, kako je policajci okružuju, smejući se što su je uhvatili na delu. Zamišljala je ispitivanje koje će trajati sve dok ne bude priznala – što će biti odmah, jer ne bi mogla da objasni otkud do-

kazi kod nje.

Bol u Sarinom članku bio je nesnosan, a pratila ga je vrtoglavica koja je prelazila u mučninu.

Šta će biti s njom? Šta će biti s Hajdi?

Zaslepio ju je snop svetlosti; policajac se vratio, jednom rukom držeći baterijsku lampu, drugom joj vraćajući dokumenta.

– Levi far vam je otišao – reče on. – Morate to odmah da popravite.

Sara se izvinila, sama sebi zvučeći u smešnoj meri krivom, govoreći da nije shvatila da joj je far slomljen, obećavajući da će otići do radnje auto-delova – i onda je bilo gotovo. Dok su patrolna kola prolazila pored nje, Sara je otvorila vrata od kola i isprovraćala se na ulicu. Onda se naslonila čelom na volan.

– Hvala ti, bože – reče naglas.

Ruke su joj se još uvek tresle dok je ponovo palila kola i kretala ka Marina bulevaru. Jezdeći ulicom, pogledala je put mosta Golden gejt, koji je ličio na nisku bleštavih svetala. Bio je to znak, ta ogrlica od svetala, i Sarin optimizam se obnovio, ovoga puta kao euforija.

Nije načinila greške koje bi je skupo koštale. Dobro se obavestila o Morlijevima i izvela je prvoklasnu pljačku koja ju je približila cilju. A sad je dobila jednu genijalnu ideju.

Osim što će popraviti zadnji far što je pre moguće, pozvaće udovicu Morija Grina. Ponudiće gospođi Grin nagradu ako poveže Saru s drugim preprodavcem.

Još misli je naviralo, one torbice pune dijamanata koje je Dorijan Morli nosila svakog dana. Jedva je čekala da vidi šta je još uzela iz sefa.

50.

Sara je otvorila vrata jednosobnog stana koji je delila sa svojim odvratnim, razdražljivim mužem. Zastala je da oslušne na trenutak u malom predsoblju, i kad je čula hrkanje, ušla je u dnevnu sobu. Užas je spavao u svojoj smeđoj kožnoj fotelji, u atletskoj majici i šortsu, i kariranim gaćama koje ne samo da su se videle već su bile raskopčane i otvorene.

Nabrala je nos kad je videla par porno glumaca kako se krešu bez tona na TV-u, zatim se provukla pored svog muža i ušla u spavaću sobu, gde je zatvorila vrata i tiho ih zaključala.

Tek tada je osetila da je bezbedno da prodiše punim plućima. Namakla je zavese i upalila svetlo iznad kreveta. Zatim je otvorila vreću punu plena i istresla nabrekle vrećice na ćebe.

Sara je jedva disala i oči su joj sijale dok je otvarala male pake i oslobađala njihov sadržaj. Dijamantske ogrlice su se prosipale kao reke svetlucavog leda. Vrhovima prstiju je dodirnula svaku draguljima optočenu narukvicu, broš, privesak i prsten, zapanjena sopstvenom drskošću, istovremeno očarana svakim predivnim umetničkim delom.

Dorijan Morli je imala divan ukus. Dijamantske ogrlice su bile nove ali činilo se da je vešto izrađeni stari nakit deo lične kolekcije. I tako se Sara zapitala da li je Dorijan Morli nasledila ovo blago, ili ga je lično sakupila komad po komad.

I prvi put otkako je počela da krade od bogatih, Sara je znala da će žena koja je posedovala ovo drago kamenje biti ophrvana tugom kad bude otkrila krađu.

Ovo nije bila dobra pomisao za jednog kradljivca nakita, pa ju je izbrisala iz glave, podsetivši sebe da Morlijevi imaju osiguranje i novac, dok Hajdi i ona nemaju na šta da se oslone, nemaju nika-

kvih spasitelja osim same sebe, i da je svaki dan koji prožive sa svojim muževima ispunjen gnušanjem i užasnim rizikom.

Sara je vratila nakit u vreće i otvorila poslednju fioku svoje komode. Gurnula je majice i trenerke u stranu, podigla tanku dasku lažnog dna i odložila vreću s alatom.

Pre nego što je pohranila nakit Morlijevih, Sara je morala *nje-ga* da vidi još jednom. Zavukla je ruku u zadnji desni ugao tajnog skrovišta i napipala malu kožnu kutiju u obliku kovčega s blagom.

Kutija je savršeno odgovarala njenoj sklopljenoj šaci. Otvorila je poklopac i zagledala se u predivni prsten Kejsi Dauling. Svetlucač je pod svetlom kao da je živ.

Taj žuti kamen. Čoveče. Bio je *veličanstven*.

51.

Konklin je promrmljao dok je parkirao naš policijski auto ispred kuće u stilu Tjudora na Rašan hilu: – Koja slučajnost? Cicamaca je opljačkala kuću iste noći kad je Ubica s Karminom napao Elejn Maron i njeno dete.

– Rič, kad naglo otvorim oči, znaš li šta pomislim? Posle tri sata sna, pomislim kako je sve ovo previše, da više ne mogu da izdržim na ovom poslu, da treba da dam otkaz pre nego što me ubije. A onda se zapitam šta bih kog đavola radila posle toga.

– Kad mene spopadnu takve misli, maštam da ću otvoriti prodavnicu ronilačke opreme na Martiniku.

– Pa, budi fin prema Morlijevima. Verovatno ti mogu pomoći oko toga.

Konklin potisnu osmeh kad se masivna vrata otvoriše. Dorijan Morli je bila visoka privlačna žena od četrdesetak godina, u ogrtaču s cvetnim motivom i crnim pantalonama, smeđe kose podignute u punđu i pričvršćene šnalom. Oči su joj bile crvene i izgledala je potreseno. Pozvala nas je u kuhinju – ogromnu, dobro osvetljenu prostoriju s radnim površinama od morskozelenog stakla i svim ostalim od nerđajućeg čelika. Muž joj je sedeo za stolom sa šoljom kafe u krupnoj šaci. Ustao je kad nas je žena predstavila.

– Osećam se kao magarac – reče Džim Morli kad smo posedali za sto. – Vrata spavaće sobe bila su zaključana. To mi je bilo čudno. Rekao sam: 'Cicamaaaco. Jesi li to tiii?' Ispustio je zvuk gađenja i zavrteo glavom. – Zašto ljudi uvek misle da takve stvari ne mogu njima da se dese?

Morli nam je ispričao da je prošao kroz gostinsku sobu i tako ušao u kupatilo.

– Videli ste provalnika? – upitah, nadajući se uprkos neverici.

– Jok, svetlo u sobi je bilo ugašeno – reče Morli. – Molila me da joj dam malo privatnosti, i to me je ubedilo da se radi o jednoj našoj prijateljici, Lori Čenovet. Ona i njen muž Džesi prolaze kroz težak period, pa sam mislio da su došli da se izmire, znate, nasamo.

– U svakom slučaju, novine nastavljaju da pišu o Cicamaci u muškom rodu, jelda?

Zavrtelo mi se u glavi od ove nove informacije.

Ako je Cicamaca žensko, to je naš prvi pravi trag. Slepí trag, ali ipak nešto!

– Samo sam bacila nakit koji sam nosila na zabavi na vrh komode – reče Dorijan Morli. – Nisam čak ni znala da smo opljačkani dok nisam otišla da ostavim nakit u sef.

Spustila je glavu u šake i tiho zaplakala. Njen suprug nam reče: – Mnogo tog nakita pripadalo je Dorijaninoj mami. A ponešto i babi. Koja je verovatnoća da ćemo ga povratiti?

Još uvek sam razmišljala o tome da je naš provalnik žena. Čula sam Konklina kako kaže da se nijedan komad nakita koji je Cicamaca dosad ukrala nije pojavio, a onda je Dorijan Morli digla glavu i rekla: – Ne radi se samo o nakitu, Džime. Radi se o činjenici da je ubica bio u našoj kući. U našoj spavaćoj sobi.

– Šta da si se sukobio s njom umesto što si otišao? Bože, Džime, mogla je da te upuca!

52.

Uvek je prava avantura biti pozvan u Trakiovu kancelariju. Nikad ne znaš da li će da ti čestita, ili da ospe drvlje i kamenje.

Trakio je spustio slušalicu dok smo Džakobi, Či i ja sedali oko njegovog ovalnog stola od mahagonija i posmatrali ga kako namešta razdeljak. Nisam imala ništa protiv Trakija, ali nikad nisam gubila iz vida da je on birokrata koji obavlja funkciju koju bi samo pravi policajac trebalo da obavlja.

– Gradonačelnik ima moj broj na dugmetu za brzo biranje – reče dok mu je pomoćnica donosila tek skuvanu šolju čaja. – Ja sam mu na listi *miljenika*, ako me razumete, jedan od prvih pet. Jutros sam dospeo na prvo mesto – kad je video ovo.

Trakio nam pokaza izdanje *Kronikla* od tog jutra s fotografijom Kler koja se naginje kroz prozor, ispod naslova: *Naoružajte se*.

Pocrvenela sam, i uplašena i posramljena zbog svoje najbolje prijateljice.

– Članica našeg tima je ovo izjavila – reče Trakio, povisujući ton. – Poručila građanima da se naoružaju, i gradonačelnik kaže da svi mi, a to uključuje tebe, tebe i naročito tebe – reče on, upirući mesnatim prstom u Džakobijevom pravcu – ne znamo kud udarimo.

Džakobi napola ustade da se brani, ali Trakio ispruži ruku da ga učutka i natera da sedne.

– Ništa ne govori, Džakobi. Nisam raspoložen. A imam još nešto da vam pokažem.

Trakio otvori jednu fasciklu na stolu, izvadi stranicu iz novina, okrenu je i gurnu je ka nama. – Ovo će biti objavljeno sutra u jutarnjem izdanju *Kronikla*. Izdavač je unapred poslao jedan primerak gradonačelniku, koji ga je prosledio dalje.

Pročitala sam naslov: „Otvoreno pismo žiteljima San Franciska“. Trakio se zavalio u fotelji i reče: – Hajde, Bokserova. Pročitaj to naglas.

– *Otvoreno pismo žiteljima San Franciska* – pročitah poslušno.
– *Imam jedan predlog za vas. Vrlo je jednostavan. Želim dva miliona dolara u kešu i osobu za kontakt kojoj mogu da verujem. Kada budem dobio novac, zauvek ću otići iz San Franciska i ubistva ženâ i dece će prestati. Očekujem da se odgovor objavi u novinama, a onda ćemo se dogovoriti oko detalja. Želim vam prijatan dan.* Nije potpisano, ali pretpostavljam da nam je svima jasno ko je ovo napisao.

Glava je počela da mi pulsira od same pomisli na to.

– Gospodine, ne mislite valjda ozbiljno da ćemo platiti Ubici s Karminom da prestane da ubija? – upitah Trakija.

– Ne iz našeg budžeta, naravno, ali jedno privatno lice se već ponudilo da plati, da.

– Šefe, ne smemo nikome da dozvolimo da plati jednom ubici. To otvara vrata svakom ludaku s pištoljem i nekom bolesnom idejom...

– Bokserova je u pravu – reče Džakobi. – Znaš to, Toni. Najgora što možemo da uradimo jeste da popustimo pred njim.

Trakio se nagnu napred, lupi dlanom po novinskom listu i reče: – Svi me slušajte. Nekoliko nevinih ljudi ubijeno je u poslednje dve nedelje. Četrdeset ljudi danonoćno radi na ovom slučaju, a nismo otkrili ništa. Ništa. A gradski patolog izjavljuje da ljudi treba da počnu da nose oružje.

– Kakav izbor imam? Nikakav. Ovo pismo će biti objavljeno – reče šef, gledajući nas sve ponaosob – i ja to ne mogu da sprečim. I zato pronađite način da uhvatite tog psihopatu. Postavite zamku. Kako ćete to da uradite, to prepuštam vama. Znam da je teško. Zato se to zove *posao*. Sad mi je potrebna kancelarija. Moram da pozovem gradonačelnika.

53.

Otkaskala sam niza stepenice s Čijem i Džakobijem, sve troje zanemeli, poniženi. Da, Trakiovo čitanje bukvice bilo je ponižavajuće, ali daleko gora je bila činjenica da su svi građani bili taoци jednog psihopate. A Trakio se našao u takvom procepu da je popuštao pred teroristom.

Popuštanje je očigledno već bilo u toku. Neko iz gradonačelnikovog unutrašnjeg kruga ponudio se da plati dva miliona Ubici s Karminom čak i pre nego što je njegovo pismo objavljeno. Verovanje da će ubica otići iz grada ako mu platimo bilo je suludo i potpuno pogrešno. A čak i ako ode, kuda će otići? Šta će uraditi kad tamo stigne? I koliko će još ludaka to inspirisati da počnu da ubijaju kako bi bili plaćeni da prestanu?

Kad smo Džakobi, Či i ja ušli na odeljenje, sve oči se okrenuše ka nama; neizrečeno pitanje visilo je u vazduhu poput olujnog oblaka.

Šta je šef rekao?

Džakobi je stao u čelo prostorije. Sav ubledeo, preko volje je izgovarao svaku reč kad se obratio šestorici muškaraca koji su zurili u njega. – Ubica s Karminom želi dva miliona dolara da bi pre-stao da ubija. Šef želi da mu postavimo zamku.

Uzdasi i komentari bili su poput pljuska koji je provalio iz olujnog oblaka. – Dosta – reče Džakobi. – Bokserova će rukovoditi akcijom. Narednice, obaveštavajte me. Na svakih sat vremena. Na pun sat.

Sela sam za svoj sto preko puta Konklina, a Či je privukao stolicu. Prepričala sam Konklinu kako nas je Trakio izribao dok sam okretala Henrija Tajlera. Automatski meni preusmerio me je na Tajlerovu ličnu sekretaricu, a ona me je stavila na čekanje.

Henri Tajler je moćan čovek, jedan od vlasnika *San Francisko kronikla*. Njegova ćerka, Medison, bila je kidnapovana pre izvesnog vremena, slatka, vrlo nadarena devojčica, neka vrsta muzičkog genija. [6](#)

Konklinovom i mojom zaslugom, Medison Tajler *nije* pronađena mrtva u nekom jarku. Umesto toga, svirala je klavir, išla u školu i igrala se sa svojim malim psom.

Tajler i njegova žena bili su toliko zahvalni Konklinu i meni što smo spasli Medisonin život da je Tajler rekao da nam duguje veliku uslugu. Nadala sam se da će se setiti tog obećanja – a onda se javio.

54.

Gospodine Tajler – rekoh u slušalicu, prizivajući u glavi sliku visokog sedokosog čoveka. Kad sam ga poslednji put videla, bio je u parku sa svojom ćerkicom. Smejao se.

– Lindzi, rekao sam ti, zovi me Henri – reče Tajler sada. – Očekivao sam da ćeš zvati. Šteta što je povod ovaj tip.

– Drago nam je što je isplivao na površinu – rekoh Tajleru. – To je prilika, ali samo ako budemo imali vremena da smislimo neki plan. Možete li da ga usporite, Henri? Šta ako ne objavite to pismo sutra, da nam date još jedan dan?

– Kako to da učinim? Ako ne objavim njegovo pismo a on ubije još ljudi, ja ću biti kriv – a s tim ne mogu da živim. Ali, Lindzi, mogu da skupim novac za njega. Nadao sam se da bi ti mogla da nam budeš posrednik.

– Vi hoćete da mu platite ta dva miliona?

– To je malo, kako god pogledaš – reče mi Tajler. – Mogao je da traži pet puta više, a i tad bi bilo ispravno isplatiti ga. Nastaviće da ubija decu i majke ako mu ne damo to što želi – znaš to. Siguran sam da je planirao ovu isplatu od samog početka.

Prepala sam se što čujem Henrija Tajlera kako govori da će isplatiti ubicu, a još više me je zapanjio njegov zaključak: da je razlog serije ubistava Ubice s Karminom bio novac.

– Henri, bojim se da ubica neće prestati da ubija kad bude isplaćen, i da će to samo ohrabriti druge da upućuju slične pretnje.

– Jasno mi je, Lindzi. Moramo nekako da ga uhvatimo. Zato ću sarađivati s tobom.

Glavobolja mi je procvetala između očiju. Nisam mogla da vidim kroz zidove niti da znam šta misli neki psihopata. Iako mi je laskalo što Henri Tajler misli da mogu da zaustavim Ubicu s Kar-

minom, bilo je očigledno da je pametan, previše pametan da nasedne na najprostiji trik – kombi pun policajaca koji čekaju da pokupi torbu s novcem.

Najgori scenario bio je onaj koji se činio najizglednijim: ubica dobije pare. Ubica pobegne. Ubica nastavi da ubija. I podstakne terorizam širom zemlje. U Americi nema dovoljno policajaca koji bi suzbili navalu bolesnika koji ubijaju radi novca.

– Hoću da budem sigurna da sam razumela – rekoh Tajleru. – Niste stupili u kontakt s ubicom. On ne zna da ćete mu dati novac?

– On uopšte ne zna za mene. Platilo nam je da objavimo pismo i čekaće odgovor u vidu povratnog pisma u novinama. Mogu da odugovlačim, da nabavim novac i odgovorim da će se predaja održati prekosutra.

– Znači, imaćemo dva dana.

– Da. Pretpostavljam da je tako.

– Počevši od sutra ujutru, imate novu sekretaricu – rekoh Tajleru. – Neću se odvajati od vas.

55.

U kuhinjici je stajala gomila krofni, po koje sam otišla. Nisam pojela pošten obrok skoro dve nedelje, a za to vreme nisam ni uhvatila više od pet uzastopnih sati sna. Vežbe nisam ni radila, osim ako se ne računa to što mi je mozak non-stop radio, kao hrčak u točku.

Zasladila sam kafu, vratila se na odeljenje i ugledala Sindi u svojoj stolici, kako se smeši Konklinu preko stola i trese svojim plavim loknama.

– Linds – reče ona, ustajući da me zagri.

– Zdravo, Sindi – rekoš, grleći je malo prejako – Rič i ja imamo nešto da ti kažemo – nezvanično.

– Da je Cicamaca žensko?

Prostrelila sam pogledom svog partnera, koji je slegnuo ramenima.

– To nije za objavljivanje – rekoš, sedajući na mesto, posmatrajući Sindi kako privlači stolicu. Naslagala sam krofne na salvetu i spustila šolju na jednu fasciklu.

– Sastavila sam čitavu listu tipova iz visokog društva koji bi mogli da se popnu uza zid kuće – reče Sindi, vadeći list papira iz torbe za laptop. – Vojvoda Edžerton, Vilijam Berk Rafalou i Piter Karaders se bave planinarenjem. Bili su mi na vrhu liste, ali sad su pogrešnog pola, jelda? Pošto je Maca žensko.

– Nemamo pojma da li je žena u kući Morlijevih bila Cicamaca ili neka gošća sa zabave koju Džim Morli nije prepoznao – rekoš Sindi – pa zato nemoj da se zalećeš i puštaš to u štampu, u redu?

– Hmmm.

– Sindi, nećemo moći da proverimo nijednu dojavu koju dobijemo ako objaviš da je Cicamaca žensko.

– Morlijevi su imali pedesetoro gostiju sinoć – reče Sindi. – Misliš da se neće pročitati?

– Postoji razlika između glasine i potvrde od policije – rekoh. – Ali ti to već znaš.

Sindi frknu prezrivo. – Šta ako kažem: 'Izvori bliski policiji potvrdili su *Kroniklu* da policija ima nove informacije koje bi mogle dovesti do otkrivanja identiteta provalnika poznatog kao Cicamaca'?

– Dobro – rekoh. – Napiši tako. Sad, za slučaj da ti šef još nije rekao...

– Henri? O, jeste. Koja vest, a? Pismo Ubice s Karminom dospeće na naslovnju stranu.

– Pa, obavještena si. Treba li ti još nešto, Sindi draga?

– Idem da intervjuišem Dorijan i Džima Morlija. Čisto da znate.

– Hvala – reče Konklin.

– Pohitaj – rekoh Sindi. – Zabavi se.

– Nisi ljuta ni zbog čega?

– Nikako. Hvala za listu – mahnuh joj prstima.

– Vidimo se kasnije – ona će Konklinu. Skrenula sam pogled kad mu je nežno dodirnula obraz i poljubila ga. Kad je Loknava otišla, uzela sam šolju, otvorila fasciklu i raširila po stolu slike Elejn i Lili Maron iz mrtvačnice.

– Da se vratimo na posao – rekoh Konklinu. – Šta kažeš?

Sa svake moje reči visile su ledenice.

56.

Ništa joj nisam rekao – reče mi Konklin.

– Kako god – uzvratih. Mozak mi se cepao nadvoje, mišlim bukvalno. Cicamaca. Ubica s Karminom.

Ubica s Karminom ima apsolutni prioritet.

– Nisam Sindi čak ni pomenuo Morlijeve.

– Verujem ti. Gotovo je. Objaviće priču o tome kako je Cicamaca žensko, i telefonske linije će nam se opet usijati.

– Sindi je dobila dojavu od nekog prijatelja Morlijevih. Sama je sve saznala.

– Možemo li, molim te, da nastavimo dalje?

Nisam želela da poverujem da Konklin nije odao nove informacije Sindi, ali jesam. Poverovala sam mu. On je iskren. Partneri smo duže od godinu dana, i za to vreme poverila sam mu život više od jednom – a i on meni. Sranje. Um su mi preplavile slike nas dvoje kako radimo na slučajevima bombaških napada i požara i kako pokrivamo jedno drugo dok razmenjujemo vatru s ubilačkim ološem.

Kao partneri bili smo povezani do srži, a bilo je tu i ono što je Kler nazivala „ono drugo“.

U našem odnosu je još bilo dosta stvari koje nikad nisu bile potpuno razrešene. Prisetila sam se kako smo se polugoli rvali na krevetu jednog hotela, petinga koji sam zaustavila pre nego što je bilo prekasno. Prisetila sam se kako smo jedno drugom priznali svoja osećanja. Obećali da nikad više nećemo pričati o tome, da naš odnos mora da ostane profesionalan, da je to najbolji i jedini način.

I sada je Rič bio do ušiju zaljubljen u Sindi. Mora da sam se zato ponašala kao kučka. Mora da je to u pitanju, jer ja volim Džoa.

Mnogo ga volim – a Sindi i Rič su savršen par.

Rasturila sam kamaru krofni i dala Konklinu onu s čokoladom.

– Čoveče. Čokoladna. Za mene?

– Žao mi je. Hormoni me muče. Sve vreme.

– Samo nemoj da se ždereš, u redu, Lindzi?

– Pokušavam.

Konklin ustade sa stolice, pređe s moje strane naših spojenih stolova i sede u stolicu koju je Sindi malopre upraznila.

– Jesi li sigurna u vezi s Džoom? – upita me on.

Na delić sekunde bila sam očarana. Konklinov izgled deluje tako na mene, a ima nečeg i u njegovom mirisu. Koji god sapun da koristi.

– Sigurna sam – rekoh, skrećući pogled.

– On je onaj pravi?

Klimnuh glavom i rekoh: – On je onaj pravi.

Osetila sam Konklinove usne na svom obrazu, baš tu na odeljenju, izrazito nepartnerski gest, ali nije me bilo briga da li je iko video.

– Onda u redu – reče on.

Vratio se na svoje mesto i podigao noge na sto.

– Ako je Cicamaca žensko, šta to menja? Zašto bi ona upucala Kejsi Dauling?

57.

Nastupila je pauza za ručak, i Sara je prva napustila zgradu. Hajdi je sada ušla u restoran i ugledala Saru u jednom separeu pored prozora.

Hajdi se osmehnula, mahnula i skliznula na crvenu klupu od skaja kako bi mogla da sedi pored Sare i drži je za ruku. Hitro je poljubila Saru, a zatim pogledala preko ramena, da se uveri da u blizini nema drugih profesora.

– Srećan rođendan, draga – reče Sara. – Napunila si slatkih trideset.

Hajdi se nasmeja. – Ne osećam se ništa drugačije nego kad sam imala dvadeset devet. Mislila sam da hoću.

Doneli su im jelovnik za sto, i njih dve su brzo pojele tople sendviče s ćuretinom jer je pauza za ručak bila kratka, a imale su dosta toga na pameti. Hajdi izbrblja: – Kad bismo mogle zaista da budemo zajedno, i da se pritom ne plašimo da će nas otpustiti, ili da će Užas i Zver poludeti, misliš li da bismo jedna prema drugoj gajile ista osećanja?

– Misliš, da li bismo manje marile jedna za drugu ako bismo se osećale bezbedno?

– Da.

– Ne. Mislim da bi bilo bolje. Biće bolje. Obećavam ti. Čuj, Hajdi...

Iz kuhinje izadoše tri konobarice, od kojih je prva nosila tortu, šakom zaklanjajući trideset ružičastih svećica. Konobarice se poređale oko stola i zapevaše: – Srećan rođendan, draga Hajdi. Srećan rođendan.

Ljudi zapljeskaše duž celog uskog restorana, a Hajdi pogleda u Saru, steže joj šaku i ugasi sveće, sve iz prvog pokušaja.

- Nemoj mi reći želju – reče Sara.

- Ne moram. Već je znaš.

Njih dve se zagriše, a Sarini otkucaju srca se ubrzaše dok je razmišljala o poklonu u džepu svojih farmerki.

- Imam nešto za moju slavljenicu – reče Saru. Zavukla je ruku u džep i izvadila tako mali paket da je u njemu moglo biti samo nešto zaista dobro. Hajdi razmeni nestašan pogled sa Sarom, skide srebrni ukrasni papir i stavi na dlan malu kožnu kutiju u obliku sanduka s ovalnim poklopcem.

- Ne mogu da pogodim šta je ovo – reče ona.

- Ne pogađaj.

Držeći kutijicu obema šakama, Hajdi otvori poklopac i izvadi lanac i privesak, sjajnožuti kamen s dosta brušenih stranica. Hajdi uzdahnu i obesi se Sari oko vrata, moleći je da joj pomogne da ga stavi.

Sara se široko osmehnu, skloni Hajdi meku crvenu kosu s vrata i zatvori kopču. Zanatlija u Fišermens vorfu odradio je odličan posao postavivši kamen u novi komad nakita, ne postavljajući pitanja, čak i ne pogledavši u nju kad je uzeo dvadeset dolara za svoj trud.

- Obožavam je. Ovo je najlepší mogući poklon, Saro. Kakav je ovo kamen?

- To je citrin, ali o njemu razmišljam kao o kamenu koji predstavlja jedno obećanje.

Hajdi se zagleda u Sarine oči i klimnu glavom.

Sara dodirnu dragi kamen koji je slatko visio s Hajdinog vrata i reče sebi da će obaviti poslednju krađu na svom spisku, da će se povezati s nekim preprodavcem, da će odvesti Hajdi, Šeri i Stivena iz San Franciska, da će ona, Hajdi i deca prestati da strahuju svakog dana u svom životu.

58.

Odgovor na „zahtev za otkupninu“ Ubice s Karminom bio je objavljen u *Kroniklu*, i u roku od nekoliko sati cela planeta je naglo zakočila i sve oči su bile uprte u San Francisko. Predstavnici medija svih vrsta materijalizovali su se u kombijima i pešice, okruživši glavnu policijsku stanicu i zgradu *Kronikla*, zasipajući Tajlerove telefonske linije zahtevima za intervju i zaskačući policajce i radnike *Kronikla* na ulici. Svaki muškarac, žena i dete koji su imali neko mišljenje o ovoj situaciji i kompjuter slali su pisma glavnom uredniku.

Zahtevi za intervju bili su odbijeni, a gradonačelnik je zamolio štampu da ih: „pusti da urade ono što moraju“. Posle toga će s javnošću podeliti sve informacije.

Rič Konklin, Kepi Maknil i ja bili smo ubačeni u *Kronikl* sa zadatkom da odvojimo žito od kukolja: da prepoznamo odgovor od ubice s instrukcijama o tome kako da isporučimo dva miliona u krvavom novcu u zamenu za to da on ostavi San Francisko na miru.

Bila je to mučna situacija iz koje nije bilo izlaza i koja je mogla da se preokrene u našu korist jedino ako ubicu uhvatimo u zamku. Imali smo jednostavan plan. Da pratimo novac.

U 2.15 popodne, na sprat uredništva stigla su kolica s poštom, noseći jedan debeo smeđi koverat adresiran na H. Tajlera. Navukla sam rukavice od lateksa i rekla kuriru: – Ko je isporučio ovo?

- Hal, iz *Brze pošte*. Znam ga.
- Ti si potpisao prijemnicu?
- Pre nekih osam do deset minuta. Odmah sam ga doneo.
- Kako se zoveš?

- Dejav. Hopkins.

Rekla sam Dejavu Hopkinsu da se spusti niz hodnik i kaže inspektorcu Maknilu, krupnom čoveku u smeđoj jakni, da odmah obavi razgovor s Halom. Onda sam dozvala Konklina, koji je izašao iz kancelarije s druge strane hodnika i pošao sa mnom do Tajlerovih vrata.

Rekla sam: - Henri, to je možda to. Ili je pismo-bomba.

Tajler upita: - Hoćeš da ga baciš u klozetsku šolju, ili da ga otvoriš?

Pogledala sam u Konklina.

- Osećam da ću imati sreće - rekoh.

Spustila sam koverat na sredinu Tajlerovog kožom presvučenog stola. Svi smo zurili u koverat s Tajlerovim imenom i reči „HITNO“ ispisanom krupnim crnim slovima. Na mestu gde je trebalo da stoji adresa pošiljaoca crvenim slovima je pisalo: „ŽDP“.

Štampi nismo pominjali ubicin karakterističan potpis, tako da nisam sumnjala da ovaj koverat potiče od njega. Tajler je dohvatio nož za otvaranje pisama, razrezao koverat i počeo polako da ga krivi, sve dok njegov sadržaj nije skliznuo na sto.

Prvi predmet je bio telefon. Pripejd model mobilnog aparata veličine sapuna za pranje ruku, sa sve kanapom za kačenje oko vrata, slušalicama s mikrofonom i ugrađenom kamerom.

Drugi predmet bio je običan koverat bele boje, adresiran na H. Tajlera. Otvorila sam ga i istresla presavijeni beli list hartije. Poruka je bila otkucana i odštampana ink-džet štampačem. Glasila je: „Tajleru. Pozovi me ovim telefonom.“

Ispod su stajali broj i potpis: „ŽDP“.

59.

Možete li da pratite poziv upućen s pripejd broja? – upita Tajler.

Odmahnuh glavom. – Ne delotvorno. Nema uređaja za pozicioniranje, tako da ne postoji način da se otkrije lokacija telefona.

Tajler uze mobilni i okrenu broj. Sagnula sam se pored njega i prislonila uvo uz njegovu. Čula se zvonjava, i onda je muški glas rekao: – Tajleru?

– Da, Henri Tajler na vezi. S kim razgovaram?

– Imaš li ono što sam tražio?

– Imam – reče Tajler.

– Upali kameru na telefonu. Pokaži mi novac.

Henri podiže akten-tašnu na sto, otvori bravice i uperi telefon u pravcu dva miliona dolara u uredno naslaganim svežnjevima novčanica. Načinio je jednu fotografiju, i upitao: – Jesi li primio sliku?

– Da. Tražio sam od tebe da izabereš posrednika za primopredaju.

– Ja ću ti biti posrednik – reče Tajler.

– Previše si poznat – reče ubica.

– Imam dobrog čoveka u marketinškom sektoru – reče Tajler, gledajući u Konklina. – Moja sekretarica se dobrovoljno prijavila iako se nisam složio s tim.

– Kako se zove?

– Džudi. Džudi Prajs.

– Daj mi Džudi.

Tajler mi dade telefon. Rekoh: – Džudi Prajs na vezi.

– Džudi. Taj telefon može da šalje video-signal do mog kompjutera u trajanju od tri sata. Nadam se da možemo da završimo

naš posao za kraće vreme od toga. Okači telefon oko vrata i nosi ga s kamerom okrenutom ka spolja. Drži je uključenu dok ne dobijem novac. Davaću ti uputstva u hodu. Razumeš li me?

- Želite da upalim kameru na telefonu i nosim ga oko vrata okrenutog ka spolja tako da vam šalje sliku.

- Pametna si devojka. Budeš li oklevala u izvršavanju mojih naređenja, zajebavala me na bilo koji način, prekinuću vezu. Posle toga ću ubiti još nekoliko ljudi, i njihova smrt će ići tebi na dušu.

- Hej, šta ako izgubim signal? - upitah.

- Ja ću te ponovo nazvati. Postaraj se da budeš dostupna. Ne pokušavaj da izvodiš glupe trikove s telefonom, Džudi.

- Kako da vas oslovljavam?

- Oslovljavaj me sa *gospodine*. Je li jasno?

- Da, gospodine.

- Odlično. Sad obesi telefon oko vrata i napravi jednu malu pi-ruetu da vidim ko je tu s tobom.

Okrenula sam se na peti, snimajući celu kancelariju.

- Tajler mi je poznat. Ko je taj drugi tip?

- To je Rič iz marketinga.

- Uključi spikerfon - reče ubica.

Pronašla sam dugme spikerfona i uključila ga.

- Riče, nemoj pratiti Džudi. To važi i za tebe, Tajleru. I podrazumeva se, ako vidim policiju, bilo šta što bi me navelo da pomislím da neko prati Džudi, prekinuću vezu. Kraj igre. Razumete?

- Da.

- Uperi kameru ka sebi, Džudi.

Nastupila je pauza. Duža nego što sam očekivala. Onda se ubi-cin glas vratio.

- Lepe sike, Džudi. I nadajmo se da si pametna plavuša. Sad poveži slušalice s telefonom i stavi ih na uši. Čuješ li me?

- Da.

- Dobro, lepoto, spusti se liftom do ulice. Kad budeš došla do ugla Pete i ulice Mišn, daću ti uputstva.

- Jedva čekam – promrmljah.

- Čujem te jasno i glasno – reče ubica oštro. – Ponovo te upozoravam, Džudi. Ovo je dobra prilika za grad. Nemoj da je upropastiš.

60.

I mala sam osećaj kao da nosim štapić dinamita oko vrata. Ubica s Karminom je mogao da vidi sve što i ja, da čuje sve što ja čujem i govorim, i ako tom zlom, nemilosrdnom psihopati nešto ne bude po volji, oduzeće još nekom nevinom život.

Bili smo upozoreni.

Izašla sam iz zgrade *Kronikla* u sivo, tmurno popodne. Obuhvatila sam pogledom kupce i ljude koji su pretrčavali ulicu na žuto, i zapitala se da li je Ubica s Karminom prepoznao neobeležena policijska kola na raskrsnici Pete i ulice Mišn. Videla sam Džakobija i Brejdija, Lemkea, Samjuelsa i Čija.

Do ovog trenutka, Konklin ih je obavestio da sam ja posrednik i da radim tajno. Ipak, da bih izbegla pozdravljanje, uhvatila sam Džakobijev pogled i, pazeći da mi šaka bude van vidokruga kamere, pokazala s dva prsta ka svojim očima, a zatim ka telefonu, dajući Džakobiju do znanja da motre na mene.

Tada sam krajičkom oka ugledala Sindi. Razrogačenih očiju, stajala je priljubljena uza zid zgrade *Kronikla*, gledajući me kao da idem na giljotinu. Ispunila me je ljubav prema njoj. Poželela sam da je zagrlim, ali sam umesto toga namignula, podižući prekrštene prste.

Procedila je osmejak.

Okrenula sam se nazad ka ulici i ponela Tajlerovu *ziro halibarton* akten-tašnu u desnoj ruci. Bojala sam se, naravno. Pošto budem dala akten-tašnu „gospodinu“, on neće želeti svedoka. Postojale su dobre šanse da će me upucati. Ako ja njega ne upucam prva.

Rekoh u slušalicu: – Evo me na uglu Pete i ulice Mišn. Šta sad?

– Ubaci tašnu u kantu za smeće. I pokaži mi.

- Moju tašnu?
- Uradi to, princezo.

Pošto sam bila u ulozi Tajlerove sekretarice, sakrila sam pištolj i mobilni u tašni na ramenu. Bacila sam je u kantu za đubre, a zatim nakrenula kameru kako bi ubica mogao da vidi da sam to učinila. Seronja.

- Odlično - reče Ubica s Karminom. - Sad idemo do stanice BART voza u ulici Pael.

Stanica BART voza u ulici Pael bila je udaljena blok i po. Dok sam prelazila ulicu Market, videla sam Konklina kako mi prilazi otpozadi izvan vidokruga kamere i bilo mi je mnogo lakše. Nisam imala pištolj ali moj partner je bio uz mene.

Spustila sam se stepenicama i došla do platforme za vozove koji idu do aerodroma. BART vozovi su elegantni brzi vozovi koji pište u znak upozorenja kad ulaze u stanicu - što se sada dešavalo.

Kočnice su zaškripale. Vrata su se otvorila. Ušla sam u voz označen s „Međunarodni aerodrom San Francisko“ i videla Konkli- na kako ulazi u isti kupe na suprotnoj strani. Voz je krenuo a ubičin glas je zapištao u mom uvetu, blago se prekidajući: - Snimi kupe - reče.

Polako sam okretala ramena, dajući Konklinu dovoljno vremena da okrene glavu na drugu stranu. Voz je usporavao zbog pristajanja u sledeću stanicu kad se iz razglasa začuo metalni glas. Objavio je naziv stanice - Gradski centar.

- Ubica reče: - Džudi. Izađi sada.
- Rekao si da idem na aerodrom.
  - Izlazi odmah.

Konklin je bio zaglavljen u uglu, i između nas je bilo nekoliko desetina ljudi. Znala sam da nije video da izlazim sve dok se nisam našla napolju a vrata počela da se zatvaraju. Videla sam zabrinut izraz lica mog partnera dok je voz napuštao stanicu.

- Skini sako i baci ga u kantu za smeće - reče ubica.
- Ključevi od kuće su mi u džepu od sako.

- Baci sako u kantu. Nemoj me preispitivati, lepojko. Samo uradi kako ti kažem. Sad idi do stepeništa. Na prvom odmorištu se okreni za trista šezdeset stepeni, da vidim da li te neko prati.

Učinila sam to, i ubica je bio zadovoljan.

- Idemo, princezo. Imamo sastanak u *Vajtkombu*.

61.

I zašla sam iz podzemlja na plato Gradskog centra, lepo uređenog parka s drvoredima omeđen zlatnim vladinim zgradama, bankama i institucijama od kulturnog značaja – lepo javno mesto koje opsedaju oni beznadežno zavisni. Pogledom sam pretražila parkirane automobile, nadajući se da ću ugledati podršku dok sam od stanice BART voza išla ka hotelu *Vajtkomb*. Čula sam kako neka kola naglo skreću levo u ulicu Market i videla običan sivi ford kako usporava. Nisam mogla da se okrenem a da ne pokažem kameri ko je za volanom, i zato je sve što sam mogla da uradim bilo da se nadam da me Džakobi ili neko drugi prati.

Prešla sam ulicu Market i došla do *Vajtkomba*, elegantnog hotela u viktorijanskom stilu s četiristo soba i ušla u raskošan hol sa svetlucavim kristalnim lusterima, mermernim podovima, drvenim panelima i ogromnim buketima cveća čiji se opojan miris osećao u svežem vazduhu.

Moj lični turistički vodič poslao me je u *Market strit gril*, prelep restoran koji je bio skoro prazan. Vitka mlada hostesa za pultom imala je crnu kosu vezanu u rep i pločicu s imenom na plavom sakou na kojoj je pisalo: „Šeron“

Šeron upita hoću li ručati sama, i ja joj rekoh: – U stvari, došla sam da pokupim jedno pismo za mog šefa. Gospodina Tajlera. Misli da ga je zaboravio ovde za doručkom.

– O, da – reče Šeron. – Videla sam taj koverat. Sklonila sam ga. Samo trenutak.

Hostesa zavuče ruku pod pult i uz kratak usklik – Evo ga – da-de mi beli koverat na kojem je markerom bilo ispisano „H. Tajler“.

Htela sam da je pitam da li je videla čoveka koji je ostavio koverat ali ubičino upozorenje mi je glasno odzvanjalo u glavi. „Bu-

deš li oklevala u izvršavanju mojih naređenja, zajebavala me na bilo koji način, prekinuću vezu. Posle toga ću ubiti još nekoliko ljudi, i njihova smrt ići će tebi na dušu.“

Zahvalila sam hostesi i pošla hodnikom iz restorana ka holu hotela.

– Otvori koverat, draga – reče ubica, i ja ga poslušah, škrgućući zubima.

Unutra sam pronašla priznanicu i dvadeset pet dolara u novim novčanicama. Na priznanici je pisalo TRINITI PLAZA. Znala sam to mesto, bio je to obližnji parking koji je radio 24 sata.

– Zabavljaš se? – upitah Ubicu s Karminom.

– Veoma – reče mi. – Ako je tebi dosadno, pričaj mi o sebi. Pre-tvorio sam se u uvo.

– Radije bih pričala o tebi. Zašto si pobio one ljude? – upitah.

– Reći ću ti – reče on – ali znaš kako glasi ona izreka: onda ću morati da te ubijem – Lindzi.

– Ko je Lindzi? – upitah, ali bila sam poljuljana. Promašila sam stepenik i umalo što nisam pala niz stepenice hotela. Kako mi zna ime?

– Zar misliš da te nisam prepoznao? Bože, princezo, ti si gotovo zvezda u ovom gradu. Znao sam, naravno, da su podmetnuli nekog pandura. Ali na moje, oduševljenje, to si ti. Narednica Lindzi Bok-ser, moja devojka na povocu.

– Pa, dokle god to tebe čini srećnim.

– Srećnim? U ekstazi sam. Slušaj, Lindzi. Potrebno je samo da te potražim na *Guglu* pa da saznam gde živiš, ko su ti prijatelji, ko-ga voliš. I zato pretpostavljam da imaš razlog više da se postaraš da danas dobijem novac, zar ne, lepojko?

Zamislila sam Sindi u oku kamere, Konklina, Džoa koji radi u svojoj kancelariji kod kuće, Martu kraj njegovih nogu. Videla sam sebe s glokom u ruci, kako nišanim u čelo tipa u bejzbol jakni. Pri-tisla sam obarač.

Problem je bio u tome što nisam imala glok.

62.

Nešto si se ućutala, princezo – reče glas u mom uvetu.
– Šta želiš da kažem?

– Ne, u pravu si. Nemoj previše da razmišljaš. Samo obavi zadatak.

Ali svejedno sam razmišljala. Ako mu vidim lice i preživim, daću otkaz u policiji ako moram kako bih obavila posao. Pregledaću hiljade fotografija svakog bivšeg vojnika, mornara, pripadnika obalske straže i marinca u San Francisku.

A ako ne živi u San Francisku, nastaviću da pregledam fotografije sve dok ga ne nađem, makar mi to bilo poslednje.

Ali, naravno, on neće dozvoliti da mu vidim lice i odem. Ne ovaj tip.

Hodala sam ulicom Market, skrenula i konačno ugledala parking. Tip u kiosku za naplatu karata sedeo je naslonjen o zadnji zid, zatvorenih očiju, slušajući ajpod. Pokucala sam na prozor i dala mu priznanicu, a on me nije ni pogledao.

– Dvadeset pet dolara – reče.

Gurnula sam novčanice ka njemu i on mi je dao ključeve.

– Koji auto je u pitanju? – upitah u mikrofon.

– Zelena ševrolet impala, četvrta kola po redu s tvoje desne strane. Ukradena su, Lindzi, tako da ne moraš da razmišljaš o tome da će te kola odvesti do mene.

Kola su izgledala tako staro da su mogla biti iz osamdesetih, ne ona vrsta starudije čiju bi krađu neko požurio da prijavi. Otvorila sam vrata i ugledala potpuno novu *pelikan* kutiju za nošenje oružja – dovoljno dugu da u nju stane automatska puška – na zadnjem sedištu.

– Čemu ovo? – upitah Ubicu s Karminom.

– Otvori je – reče.

Pelikan je poznat po svojim zaštitnim kućištima. Obložena su penom, imaju nesalomive brave, i otporne su na vatru, vodu i metke.

Otvorila sam postavljenu kutiju. Bila je prazna.

– Stavi novac unutra – reče Ubica s Karminom.

Ponovo sam postupila po njegovom naređenju, prebacila novac iz Tajlerove posebne akten-tašne, naslagala svežnjeve novčanica, zatvorila brave, besneći sve vreme – pomagala sam psihopati da se izvuče s ucenom čitavog jednog grada. Nisam mogla da ne pomislim na naciste koji su se ušetalu u Pariz u Drugom svetskom ratu.

– Gurni tašnu gospodina Tajlera pod leksus s tvoje leve strane – reče Ubica. – Samo još jedna mera predostrožnosti, princezo. Za slučaj da se u njoj nalazi neki uređaj za praćenje.

– Nema nikakvih uređaja za praćenje – rekoh, ali jeste ga bilo. U dršku Tajlerove tašne bio je ugrađen GPS uređaj.

– I izuj cipele – reče Ubica. – Gurni ih pod kola zajedno s tašnom.

Učinila sam kako mi je rekao, razmišljajući kako će Džakobi pratiti GPS signal do ovog parkinga, i pronaći tašnu – i to će biti ćorsokak.

– Jesi li raspoložena za jednu vožnju? – upita me moj nerazdvojni pratilac.

– Baš bi mi prijala – rekoh s lažnom veselošću.

– Baš bi mi prijala, šta? – reče ŽDP.

– Baš bi mi prijala, gospodine – odgovorih.

Sela sam za volan i upalila auto.

– Kuda? – upitah, zvučeći sama sebi kao da sam već mrtva.

63.

Dobro došla u tajanstveni obilazak grada – reče mi ubica.
– Kuda da vozim?

– Skreni levo, princezo.

Pogledala sam na sat. Nosila sam ovog đavola oko vrata čitavu večnost, kako mi se činilo, i još nisam ništa znala o njemu, ni o onome što namerava da uradi. Pošto je ubica osujetio naš genijalni plan zvani „prati novac“, mozak mi je grozničavo radio, pokušavajući da smisli novi plan. Ali kako? Nisam znala gde će ovaj tip da pokupi novac.

Izašla sam s parkinga i prošla pored Muzeja azijske umetnosti. Ubica mi je rekao da idem ulicom Larkin. Pogledala sam u retrovizor, i nisam videla ništa što je ličilo na neobebežen auto.

Niko me nije pratio.

Odvezla sam se ulicom Larkin do Tenderloina, terajući impalu kroz najneugledniji deo San Franciska, mračnih ulica prepunih zapuštenih barova s plesačicama i hotelima koji iznajmljuju sobe na sat. Džakobi i ja smo bili upucani u ovoj ulici, i oboje smo jedva preživeli.

Prolazila sam pored ulica kojima sam patrolirala kad sam još nosila uniformu, jedne prvoklasne picerije u koju sam poodavno odvela Džoa, i bara u koji smo Konklin i ja ponekad dolazili da se opustimo posle duple smene. Skrenula sam u ulicu Giri i prošla pored drajv-in restorana *Kod Mel*, u koji sam izlazila s Kler dok smo obe bile početnice, gde smo smehom lečile svoje frustracije ženâ koje pokušavaju da uspeju u svetu muškaraca.

Osetila sam kako mi se suze skupljaju u očima, ne od muka na koje me je ubica stavljao već od nostalgije, bolnih uspomena na vreme provedeno s mojim dobrim i voljenim prijateljima, i zbog

osećaja da se prisećam slatkih scena iz svog života poslednji put.

Bestelesni glas čoveka koji je ubio tri mlade majke s malom decom opet progovori.

– Okači telefon o retrovizor, tako da kamera gleda u tebe.

Stajala sam na semaforu na raskrsnici Avenije Van Nes i ulice Giri. Čim sam okačila telefon o retrovizor i pogledala u oko kamere veličine graška, Ubica s Karminom je rekao: – Skinu košulju, lepojko.

– Šta je sad ovo?

– Rekoh ti. Bez pitanja.

Shvatila sam. Proverava da li sam ozvučena. Prvo moja tašna, pa sako, cipele i akten-tašna. Sad ovo.

Skinula sam košulju.

– Baci je kroz prozor.

Poslušala sam ga. Niko od zapuštenih pešaka nije obratio pažnju.

– Uradi isto sa suknjom.

– Upalilo se zeleno.

– Zaustavi se uz ivičnjak. Pametna devojka – reče ubica. – Skinu tu suknju i baci je. Sad i grudnjak.

Došlo mi je da povratim, ali nisam imala izbora. Otkopčala sam grudnjak i bacila ga kroz prozor kao što mi je naložio. Ubica je zviznuo, mužjak koji iskazuje svoje odobravanje, bolesnik, i svaki deo duše me je zapekao od poniženja. Između ostalog i zato što je ovaj krvoločni ženomrzac i decoubica mene saterao u ćošak i nadmudrio čitavu policiju San Franciska.

Niko nije znao gde se nalazim.

– Odlično, Lindzi. Vrlo, vrlo dobro. Sad obesi telefon oko vrata i idemo. Najbolje tek predstoji.

64.

Terala sam staru impalu zavojitim uzbrdicama i nizbrdicama, a zatim sam skrenula u ulicu Lombard, najvijugaviju ulicu u gradu, magnet za turiste, koja se uspinje naviše i krivuda u cikcak od raskrsnice s ulicom Hajd, nudeći pogled zlata vredan, razlog zbog kojeg San Francisko treba da bude jedno od sedam svetskih čuda.

Videla sam tu panoramu mnogo puta, ali ovo je bio prvi put da me neometan pogled na zaliv San Franciska, Alkatraz i Ejndžel Ajlend nije očarao – a onda, u sledećem trenutku, vozila sam slalom niz strmu, zavojitu ulicu Lombard.

Iz slušalica je dopiralo još uputstava, komentara o tome kako uživa u tome što je pustio mene da vozim dok on razgleda grad i razmišlja o svom novcu. U međuvremenu, ja sam se zaustavljala kod svake poprečne ulice, gureći ramena, moleći se da niko ne primeti ženu ogoljenog poprsja koja se spušta jednom od najlepših ulica u čitavoj zemlji.

Gledala sam u retrovizore i okretala glavu na raskrsnicama, tražeći pogledom Džakobija, Konklina, Čija, bilo koga.

Priznajem. U jednom trenutku izgubila sam razum. Jedno je rizikovati život za nešto u šta veruješ. A nešto potpuno drugo da te neki ubica koristi kao robota, da budeš jedina žrtva u akciji u koju ne veruješ – u stvari, u akciji za koju veruješ da je suluda.

Ubica je ponovo progovorio. Rekao mi je da se vratim ka Prezidiju, i ja sam to učinila, nastavljajući Avenijom Ričardson, putem koji vodi ka mostu Golden gejt.

Idemo van grada?

Bes me je napustio kad sam došla k sebi, shvativši da moj odred očajnički pokušava da saznaju gde sam. Kako mogu da me na-

đu kad vozim staru zelenu impalu?

Ubica s Karminom je prestao da se šali i bio je striktno poslovan kad sam se priključila brznoj reci vozila koja je tekla ka mostu. Strelica za gorivo lebdela je iznad nule.

- Moram da dopunim rezervoar - rekoh.

- Ne - reče mi ubica. - Bićemo na sredini mosta za oko minut.

Reći ću ti kad da staneš.

- Da stanem? Na mostu nema zaustavljanja.

- Ima ako ja tako kažem - reče on.

65.

Znoj mi je curio u oči dok je ubica brojao unazad od deset.
– Stani sad – reče.

Žmigavac mi je radio otkako sam prešla na most, ali svako ko ga je video pomislio je da sam zaboravila da ga ugasm.

– Stani! – ponovi on.

Nikakvog mesta za zaustavljanje nije bilo, tako da sam usporila i zatim zakočila u traci najbližoj ogradi, koja je odvajala kolovoz od uske pešačke staze.

Upalila sam sva četiri žmigavca osluškujući njihovo tupo klicanje i zamišljajući užasan lančani sudar od kojeg bi ljudi u kolima iza mene mogli da poginu a ja da završim zgnječena za volanom. Smanjila sam šanse da ću se izvući s pola-pola na deset odsto u moju korist. Kako je moguće da mi je danas kucnuo sudnji čas?

– Uzmi kutiju sa zadnjeg sedišta, Lindzi – reče mi ubica.

Otkopčala sam sigurnosni pojas, pružila ruku pozadi da dohvatim dugačku, nezgrapnu kutiju i povukla je na prednje sedišta.

– Odlično. Sad izađi iz kola.

Bilo je čisto samoubistvo izaći iz kola s vozačeve strane. Kola su zujala pored mene velikom brzinom; neki vozači su trubili, dok su se drugi drali kroz prozor u prolazu. Nakrivila sam kutiju od oružja, dohvatila ručku od vrata sa suvozačke strane, povukla je i šutnula vrata nogom.

Bila sam skoro gola, da, ali jedva sam čekala da izađem iz tih kola. Preskočila sam ogradu, izubijavši potkolenice kutijom, a onda su mi stopala dodirnula pešačku stazu. Nadolazeći saobraćaj još uvek je zaobilazio impalu i trubio. Neko je doviknuo: – Skoči. Skoči – i začulo se još trubljenja.

– Most je dobro obezbeđen – rekoh ubici. – Policija samo što

nije stigla.

– Umukni – reče on. – Priđi ogradi.

U glavi mi se zavrtelo kad sam pogledala dole ka svetlucavoj površini vode. Nateraće me da skočim. Oko hiljadu i trista ljudi ubilo se skočivši s ovog mosta. Samo dvadesetak skakača je preživelo. Kucnuo je poslednji čas, bukvalno i figurativno. Umreću, a neću ni znati da li sam nekoga spasla – ni da li će ubica uzeti novac i nastaviti da ubija.

A kako će uopšte da uzme novac?

Zurila sam dole u Fort point, tik ispod južnog kraja mosta, i pogled mi je lutao duž obale parka Krisi fild. Gde je ubica? Gde je? A onda sam ugledala mali motorni čamac kako isplovljava iz Fort Bejkera, blizu podnožja severnog nosećeg stuba, na suprotnoj strani zaliva.

– Vreme je za oproštaj, Lindzi – reče glas u mom uvetu. – Baci telefon preko mosta, a posle njega i kutiju. Samo tako nastavi, princezo. Sve će biti u redu ako sad ne uprskaš.

Vetar mi je naneo kosu preko lica kad sam bacila telefon, a zatim i kutiju. Posmatrala sam je kako pada osamdeset metara pravo u zaliv.

66.

Kutija za čuvanje oružja udarila je u površinu vode, prskajući na sve strane, potonula, a zatim isplivala nazad na površinu. Koliko sam mogla da procenim, motornim čamcem je upravljao jedan čovek, terajući malo plovilo kroz talase ka kutiji.

Trgnula sam se iz transa – bila sam slobodna.

Stala sam iza impale i digla ruku. Vozač jarkoplave honde sedana zatrubio je prolećući pokraj mene, praćen jednom korvetom čiji me je vlasnik gutao očima ali nije stao. Šta je pomislio? Da sam prostitutka?

Hrabro sam stajala na tom auto-putu u gaćicama, ruke ispružene ispred sebe, dok mi se svaki deo tela ježio od straha da će me zgnječiti neki vozač koji ne gleda kud ide – a onda je jedan bebiplavi BMW usporio, skrenuo ispred impale i zakočio.

Nagnula sam se kroz prozor sa suvozačke strane. – Ja sam policajac. Treba mi tvoj telefon, odmah.

Za volanom je sedeo izbečeni osamnaestogodišnjak. Dade mi svoj telefon, a ja pokazah put novina na sedištu pored njega. Dade mi i novine, a ja ih prislonih na grudi dok sam zvala dispečera, predstavljajući se i diktirajući broj značke.

– Lindzi! O, bože. Jesi li dobro? Šta ti treba? Gde si?

Znala sam dispečerku, Mej Hes, samozvanu „kraljicu Betmenove linije”. – Na mostu sam...

– S onom golom ženskom koja hoće da skoči?

Prasnula sam u smeh, ali sam se zaustavila pre nego što zapadnem u histeriju. Rekla sam Mej da odmah pošalje jedan helikopter iznad zaliva, i objasnila zašto – jer želim da obalska straža pokupi jedno lice u čamcu. Mej reče: – Razumem, narednice. Dežurna patrola će biti na vašoj lokaciji za trideset sekundi, ne duže.

Čula sam sirene. S novinama koje su mi lepršale uz grudi, nag-nula sam se preko ograde i posmatrala kako se mali motorni čamac približava plutajućoj kutiji za oružje. Helikopter se pojavio na nebu i pilot se ustremio ka motornom čamcu, terajući ga ka južnoj obali.

Čamac je manevrisao levo-desno poput konja na takmičenju u hvatanju stoke lasom, nestao ispod mosta i izleteo s druge strane, a helikopter je pošao za njim proletevši ispod mosta, jureći ga sve dok ga nije naterao da pristane uz obalu Krišne filda.

Ubica s Karminom je iskočio iz čamca i potrčao kroz vodu do kuka kao na usporenom snimku. A onda ga je jedan gliser Obalske straže sustigao.

Megafon je zagrmeo, govoreći ubici da legne na zemlju i drži ruke na vidnom mestu. Policijska kola su se spustila niz plažu i opkolila ga.

Igra je završena, psihopato.

67.

Posmatrala sam patrolni čamac Lučke kapetanije kako vadi *pelikan* kutiju iz vode, a onda se svud oko mene začuo zaglušujućí zvuk sirena.

Okrenula sam se i videla masu policijskih vozila – neobeleženih i crno-belih – kako se uz škripu guma zaustavljaju iza impale, i u tim kolima su se nalazili bezmalo svi policajci koje sam ikad sreća, koji su sada izlazili i kretali ka meni.

Pažnju mi je privukao jedan lendrover koji se zaustavljao u suprotnoj traci i koji je nekako uspeo da prođe na most pre nego što je ovaj bio blokiran. Sa sedišta vozača iskočio je bradonja koji je u ruci držao foto-aparat s dugim objektivom. Počeo je da me slika onako užasnutu, s *Kroniklom* privijenim na grudi, u ružičastim gacicama.

S moje leve strane neko viknu: – HEJ!

Muškarac je izleteo sa zadnjeg sedišta jednih patrolnih kola, krupan tip, građen kao ragbista. Prešao je preko kolovoza do čoveka s foto-aparatom i viknuo: – Daj mi to!

Taj krupni tip bio je Džo.

Tip s aparatom je odbio da ga preda, pa ga je Džo zgrabio za grlo, oteo mu aparat iz ruke i bacio ga preko ograde. Ostavio je tipa na haubi lendrovera i dobacio mu preko ramena: – Tuži me.

Onda je moj voljeni potrčao ka meni s izrazom patnje na licu. Ispružio je ruke i ja sam mu pala u zagrljaj i zaplakala. – Uхватili smo ga – rekoh.

– Je li te taj seronja povredio?

– Ne. Uхватili smo ga, Džo.

– Bogami jeste, draga. Sad je sve gotovo.

Džo me je ogrnuo svojom velikom jaknom i ponovo me zagr-

lio. Konklin i Džakobi su izašli iz sivog neobebeženog vozila i prišli meni i Džou, pitajući u isti mah: – Jesi li dobro, Lindzi?

– Nikad bolje – zacvrkutah, obraza vlažnih od suza.

– Idi kući – reče Džakobi. – Sredi se. Pojedi nešto pa se vrati do stanice. Nećemo žuriti s uzimanjem tog seronje u postupak. Trebaće nam oko tri sata da mu uzmemo otiske i završimo papirologiju. Tvoj je, Bokserova. Niko neće pričati s njim pre tebe.

– Odlično.

68.

Kosa mi je još bila vlažna od tuša kad sam se vratila u stanicu, naoštrena i spremna da se suočim s tipom koji me je ponizio, prestravio i ubio šest nevinih ljudi.

Ušla sam u Džakobijevu kancelariju i rekla: – Šta imamo?

– Na ličnoj karti mu piše Rodžer Bosko, bivši radnik *Šumarske službe*, trenutno zaposlen na održavanju u *Jahting klubu San Francisko*. Nije služio vojsku, nema nikakav dosije. Nije tražio advokata.

– Idemo – rekoh.

Soba za posmatranje iza neprozirnog stakla bila je krcata policajcima, šefovima i ljudima iz kancelarije javnog tužioca. Kamere su snimale. Bili smo spremni.

Osumnjičeni podiže pogled sa svoje stolice za stolom kad smo Džakobi i ja ušli u sobu za ispitivanje, i mene iznenadiše njegova pojava i držanje.

Rodžer Bosko je delovao starije i sitnije do čoveka kojeg smo videli na video-snimcima iz garaže, i izgledao je zbunjeno. Okrenuo je svoje plave vodenaste oči ka meni i rekao: – Uplašio sam se helikoptera. Zato sam pokušao da pobežnem.

– Hajde da počnemo iz početka, Rodžere. Mogu li da te zovem Rožder?

– Naravno.

– Zašto si to uradio?

– Zbog novca.

– Tvoj plan od samog početka bio je da pokupiš novac od ucene?

– Kako to mislite, 'od ucene'?

Izvukla sam stolicu i sela pored Boskoa, pokušavajući da iza

maske tog *malog čoveka* ugledam kočopernog, krvoločnog psihopatu. Džakobi je polako odšetao iza nas, okrenuo se i vratio nazad.

– Jasno mi je da su dva miliona mnogo novca – rekoh, kontrolišući se, pokazujući da može da mi veruje i da sam mu oprostila onu višesatnu misterioznu vožnju iz pakla.

– Dva miliona? Ponudili su mi petsto dolara. Dobio sam samo prvih dvesta pedeset.

Pogledala sam u Džakobija, ali u njegovim bezizražajnim sivim očima nisam mogla ništa da pročitam. Ignorisa sam jedan nov pesimističan predosećaj. Bosko je bio u čamcu koji je plovio pravo ka novcu. To je bilo neporecivo.

– Rodžere, moraš da mi pomogneš da ti pomognem. Objasni mi kako si isplanirao ubistva. Moram da ti priznam da si genijalan. Morali smo da mobilišemo čitavu policiju da bismo te uhvatili, i poštujem to. Ako možeš da me provedeš kroz svaki korak, da nam pokažeš da u potpunosti saraduješ, mogu da se založim za tebe kod javnog tužioca.

Bosko zinu u čudu. Gledao me je s uverljivom nevericom, okrenuo se i pogledao u Džakobija, pa zatim opet u mene.

– Ne znam o čemu pričate. Kunem se bogom, nikog nisam ubio, nikada. Imate pogrešnog čoveka.

69.

Bili su potrebni sati ispitivanja – tokom kojih smo Džakobi, Konklin i ja zvali ljude na kuću, pregledali dokumenta u mračnim kancelarijama – kako bismo proverili Boskovu prošlost i alibi.

Da, Rodžer Bosko je radio za *Jahting klub*. Znalo se gde se nalazio u kom trenutku. Dolazio je na posao i kolega su ga videle u vreme ubistva Bentonovih, Kinskih i Maronovih.

Izvukla sam Boska iz ćelije i vratila ga u sobu za ispitivanje, ovoga puta s kafom, sendvičem sa šunkom i pakovanjem keksa.

Ispričao je meni i Džakobiju svoju priču od početka: kako mu je neki čovek prišao na doku, rekavši mu da je filmski producent koji snima akcioni film i da mu treba pravi kaskader koji bi izvađio jedan paket iz zaliva.

Bosko nam reče da je bio uzbuđen.

Ispričao nam je da je rekao tom tipu da može da dobije slobodan dan i da može da uzme motorni čamac i da bi voleo da se pojavi na filmu. I tako je „producent“ naložio Bosku da čeka u čamcu u blizini Fort Bejkera i motri na jednu kutiju koju će neko baciti s mosta u neko doba posle podne.

Dao je Bosku avans od dvesta pedeset dolara uz obećanje da će mu drugu polovinu isplatiti kad mu ovaj bude doneo kutiju, i rekao je da će čekati Boska ispred restorana *Grins* u Fort Mejsonu.

Da li je Bosko zaista verovao da je taj dogovor stvaran? Da li je pokvaren ili glup?

– Je li vam taj producent rekao kako se zove? – upitah.

– Naravno. Toni nešto, počinje s T. Izgledao je sasvim obično – nastavi Bosko. – Bio je visok oko metar osamdeset tri, vitak. Nisam čak ni primetio šta je nosio. Hej. Čekaj malo. Čekaj malo. Imam njegovu vizitkartu.

Doneli su nam Boskov mokr novčanik iz skladišta s dokazima, izvadili vizitkartu iz njega i pokazali mi.

Bila je to jedna od onih perforiranih instant kartica odštampanih na kućnom ink-džet štampaču. Većina ljudi u ovom gradu ne bi poverovala da je prava, ali Rodžeru Bosku je bilo veoma drago što može nečim da potkrepi svoju priču. Osmehivao se kao da je pro našao naftu u svom dvorištu.

– Pogledajte – reče Bosko, ubadajući razmrljani crveni logo žuljevitim prstom. – Antoni Trakio. *Produkcija ŽDP.*

Džakobi i ja je iznesosmo iz sobe.

– Šefu će se ovo svideti – Džakobi će umorno, stavljajući karticu u plastičnu kesu. – Pozvaću ga i reći mu da je Ubica s Karminom i dalje na slobodi. Oh, i da i dalje imamo novac.

70.

Bili su u Sindinoj spavaćoj sobi, svetlo s ulice je dopiralo kroz žaluzine, opisujući debele pruge po ćebetu. Sindi se priljubila uz Konklina i prebacila ruku preko njegovog struka.

- Uh, čoveče – reče Rič. – Nisam mislio da ću ikad ovo reći, ali ovo mi se nikad ranije nije desilo. Žao mi je, Sin.

- Hej, nema veze. Nemoj da brineš, molim te – reče Sindi, drmusajući ga nežno, ljubeći ga u obaz. – Je l' ti dobro?

- Mislim da nije. Jedva da sam prevalio tridesetu.

- Znaš li šta ja mislim? Preopterećen si. Šta te muči, Riče? Brzo. Prvo što ti padne na pamet.

- Lindzi.

- Daću ti milion dolara ako povučeš to što si rekao – reče Sindi. Otkotrljala se dalje od Riča i zagledala se u tavanicu. Da li je Rič zaljubljen u Lindzi? Ili je partnerski odnos isto što i zaljubljenost samo u drugom obliku?

Ovo je znala: Rič i Lindzi su bliski. I ponovo se zapitala da li je njihova veza crvena zastavica koja joj govori da pruge više nema i da treba da izađe iz voza.

- Aaah, loše sam se izrazio – Rič je privuče nazad k sebi. – Nisam mislio na nju na taj način. Radi se o tome da ju je taj bolesni ubica naterao da se skine. To, i činjenica da je mogao da je ubije u bilo kom trenutku. Ja sam njen partner, Sindi, a ostavio sam je na cedilu.

Sindi je uzdahnula i opustila se u Ričovom naručju, lagano dobujući vrhovima prstiju po njegovom ravnom stomaku.

- Učinio si sve što si mogao. Ali razumem te. Lindzi mi je namignula ispred zgrade *Kronikla* kad je kretala da se nađe s tim monstrumom. Pokušavala je da me uveri da će biti dobro kada ni-

je bilo šanse da zna to. Osetila sam se potpuno bespomoćno.

– Baš tako.

– Želela sam da uradim nešto, ali nisam mogla da uradim ništa. Ništa.

Rič ju je poljubio u dlan. – Hrabrost žena me uvek zadivi – reče on. – Ženâ kao što si ti, Sin. Radiš u crnoj hronici. Živiš ovde.

Čuvši to „živiš ovde“, Sindi se u mislima vratila u prošlost. Use- lila se u ovaj sunčani stan u Blejkli Armsu, sjajnu zgradu u proseč- nom kraju, samo da bi, nakon što joj je nameštaj stigao, saznala da neko ubija stanare te zgrade. ⁷

– Stalno se bojim – reče Sindi. – To što ti nazivaš hrabrošću za mene je borba protiv mog straha od svega. Na taj način se staram o sebi.

– To želiš? Da se staraš o sebi?

– Naravno. Ali to ne znači da želim da budem sama.

– Ne?

Rič je čvrsto zagrlio i ona je zabacila glavu kako bi mogla da se zagleda u njegovo prelepo lice. Toliko joj je bilo stalo do njega da ju je to skoro fizički bolelo.

– Treba da noći provodimo zajedno, znaš? – reče Rič. – Osećao bih se bolje kad ne bi bila ovde sama noću.

– Hoćeš da se useliš da bi mogao da me štitiš?

– Čekaj, čekaj. Ono što hoću da kažem jeste da sam lud za to- bom, Sindi. Zabavljanje i tako dalje, to je sve super. Ali želim da budem s tobom. Želim više.

– Stvarno?

Rič joj uputi širok osmeh. – Časna reč. Sigurno da želim.

71.

Saru su tolike pekle ruke da je bol bio poput vatre, samo *još gori*. Ali ostala je mirno da visi sa svoje sobne šipke sve dok joj mišići prosto nisu otkazali poslušnost.

Dočekala se na noge i istresala ruke pet minuta. Onda je, završivši s vežbanjem, otišla u dnevnu sobu i sela u Trevorovu ružnu ali neverovatno udobnu fotelju. Otvorila je laptop i ocenjivala testove, jednim uvetom slušajući TV, kad je čula Ketrin Vinsted, najužasniju reporterku *Krajm TV-a*, kako vodi vrlo emotivan intervju s Markusom Daulingom.

Gledajući Daulinga, Sara je osetila nalet čiste mržnje. Ipak, pojačala je zvuk i posmatrala koliko se to čudovište promenilo. Dauling je smršao i pustio bradu i, mada je izgledao pogureno, još uvek je ostavljao utisak velike filmske zvezde dok je majstorski igrao ulogu ucveljenog muža.

Daulinga je izdavao glas a čak je i zamuckivao dok je pričao Ketrin Vinsted kako je „prazan iznutra“.

– Budim se obliven znojem – reče Dauling novinarki. – Za t-trenutak pomislim da sam loše sanjao i okrenem se ka mestu gde bi Kejsi trebalo da leži pored mene, i onda mi se sve vrati i setim se k-kako me je dozivala: 'Mark! Neko je u sobi!' A onda pucnji. *Beng. Beng.*

Sara zgrabi daljinski i premota snimak na digitalnom video-ri-korderu.

Šta je rekao?

Ponovo je poslušala kako Dauling citira Kejsi kako ga doziva. Koliko je Sara znala, nikad ranije nije otkrio Kejsine poslednje reči javnosti. U celoj priči bilo je neobično to što Kejsi *jeste* viknula svog muža. To je bila istina.

Ali nikakvi hici nisu bili ispaljeni.

Sara je odložila laptop u stranu i otišla u kuhinju. Umila se pod česmom, izvadila flašicu s čajem iz frižidera i iskapila je. Ta filmska zvezda ima muda veličine kokosovih oraha. Računao je na to da ona neće izaći u javnost jer joj niko ne bi verovao. Bila bi reč Markusa Daulinga protiv njene – a ona je lopov.

Sara se vratila ispred televizora, premotala intervju i gledala kako saosećajna Ketrin Vinsted govori Daulingu: – I policija još nema osumnjičenih?

– Nisu mi se javili već nekoliko dana, a za to vreme Kejsin ubica je i dalje na slobodi s nakitom koji vredi bogatstvo.

Sara ugasi TV.

Ovo je klasična priča o Samsonu i Dalili.

Užas neće dolaziti kući još dva sata, i ako efikasno iskoristi to vreme, uspeće da ošiša Markusa Daulinga. Ne može mu dopustiti da se izvuče s ubistvom.

72.

Sara se zaputila ka telefonskoj govornici u Fišermens vorfu, jednoj od najvećih turističkih atrakcija u državi. Porodice i gomile studenata razdvajale su se pred njom, hrleći ka radnjama i restoranima u Keneriju, i ne obraćajući pažnju na mladu ženu u širokim bermudama i ružičastom gornjem delu trenerke s natpisom „Život je dobar“ koja ubacuje novčiće od četvrt dolara u javni telefon.

Otkucala je broj. Operater se javio i preusmerio poziv na policijsku stanicu Južni distrikt i Sara je zatražila da priča s inspektorom za ubistva.

– Šta da kažem, zbog čega zovete?

– Kejsi Dauling – reče Sara. – Znam ko ju je ubio.

– Samo trenutak, molim. Narednica Bokser završava razgovor.

Sara je pomislila da poziv upućen s javnog telefona može da se prati, ali biće kratka, i s obzirom na to gde se nalazi, može lako da se stopi s masom pre nego što ijedan policajac uspe da joj priđe blizu.

– Narednica Bokser na vezi – reče ženski glas.

– Ja sam opljačkala kuću Daulingovih. Nisam ubila Kejsi Dauling ali znam ko jeste.

– Kako se zovete?

– To ne mogu da vam kažem – reče Sara.

– Koje iznenađenje.

– Halo? Meni govorite? – Ubacila je još jedan novčić u otvor.

– Recite mi nešto u šta mogu da poverujem – reče policajka – ili prekidam vezu.

– Čujte – reče Sara – govorim vam istinu. Ja sam provalnik. Pljačkala sam sef u plakaru kad su Markus i Kejsi ušli u spavaću sobu. Posvađali su se. Onda su imali odnos. Sačekala sam dvadeset-

tak minuta dok Markus Dauling nije zahrkao, a onda sam krenula da pobegnem kroz prozor i oborila stočić. Niko ne zna za stočić, jelda? Je li to dovoljan dokaz? Jer Markus Dauling uporno govori kako je Cicamaca ubila Kejsi – a ja to nisam učinila.

– Dobro, dobro, jasno mi je – reče narednica Bokser – ali treba mi nešto više od vaše anonimne priče. Predajte se i dajte izjavu. Onda mogu da vam pomognem da se izvučete iz ovog škripca, pa da onda uhvatimo onoga ko jeste ubio gospođu Dauling.

Sara skoro da je mogla da vidi tu policajku kako signalizira nekome da prati poziv. Već je bila predugo na vezi.

– Šalite li se? Da dođem, pa da me uhapsite?

– Ne morate da dođete. Doći ću ja kod vas. Samo recite mesto, i možemo tu da popričamo.

– Markus Dauling je ubio svoju ženu. Eto. Popričali smo. – Sara prekide vezu.

73.

Konklin i ja smo spustili slušalice istovremeno i zagledali se jedno u drugo preko zida od cveća na mom stolu.

– To je bila Cicamaca – reče Konklin. – To je bila ona.

– Zašto nismo uzeli otiske prstiju Daulingu da utvrdimo postojanje barutnih čestica na njima? – upitah ga.

– Zato što, jebiga, ja nisam tražio taj test – reče Konklin.

– I ja sam bila tu – rekoh, bacajući bajati integralni sendvič s tunjevinom u đubre. – Kao i Džakobi. Svi smo uprskali.

– Imali smo naređenja – reče Konklin. – Da budemo nežni s filmskom zvezdom, a Dauling je imao infarkt, sećaš se?

– Navodni infarkt – promrmljah.

– I kad smo kod toga, istuširao se bio. A sad znamo i zašto. Da spere tragove barutnih čestica.

Sakupila sam kosu, pronašla gumicu i vezala rep. Poslednji put kad sam se osetila ovako nesposobno bila sam početnica.

Prošle večeri, Trakio je dao izjavu da se Ubica s Karminom nije pojavio na mestu predaje i da je pismo ubice objavljeno u *Kroniklu* bilo prevara. Sindi je napisala priču koja je objavljena u jutarnjem izdanju novina. U šturom hemingvejskom stilu, nazvala je Ubicu s Karminom kukavicom, a mene proglasila junakom. Od tada, pun kamion cveća stigao je i ispunio odeljenje.

Nisam se osećala junački. Osećala sam se kao da sam dala svoj maksimum, ali to nije bilo dovoljno.

U Aveniji Golden gejt, na slučaju Ubice s Karminom sada je radio i FBI u saradnji s jednim našim čovekom – našim stručnjakom i pojačanjem, Džeksonom Brejdijem. On je bio savršen za taj posao, svež i odmoran, željan da se dokaže Trakiju. Nije mogao ni da zamisli bolju priliku za dokazivanje tokom svih godina provedenih u

Policiji Majamija. Naravno, nadala sam se da on i FBI imaju neke nove ideje o tome kako da uhvatimo tog psihopatu – jer sam bila sto posto sigurna da će, ukoliko ga ne zaustavimo, Ubica s Karminom ponovo ubiti.

U međuvremenu, Džakobi je vršio pritisak na mene da rešim slučaj Dauling, i to je bilo u redu. Konklin i ja smo to morali da uradimo zarad očuvanja sopstvenog zdravog razuma i samopoštovanja. Poziv od Cicamace bio je naš prvi i jedini trag još otkako je Kejsi Dauling upucana dve nedelje ranije. Konačno smo imali neku polaznu tačku.

Rekla sam Konklinu: – Dauling nam je rekao da je spavao sa svojom ženom pre večere, zar ne? Maca sada kaže da su spavali dok je ona pljačkala sef. Znači, *posle* večere. Ako je osoba koja je zvala zaista Cicamaca – sklapala sam deliće slagalice dok sam pričala – znamo zašto na Daulingovoj odeći nisu pronađeni tragovi barutnih čestica. Markus Dauling je bio nag kad je ubio svoju suprugu.

– Ti si od samog početka posumnjala na Daulinga – Rič će tužno.

– Nije bitno. Uprskala sam.

74.

Prešla sam preko odeljenja do Džakobijeve kancelarije i stala na vrata. Džakobi je podigao glavu, siv u licu, u sivom odelu, mračno raspoložen. Rekla sam mu za Cicamacin poziv.

– Njena priča nam je uverljiva – rekoh.

– Jeste li pratili poziv?

– Vorene, od toga nećemo imati ništa. Čula sam novčić kako pada u kutiju. Bila je u telefonskoj govornici.

– Samo uradi to, u redu? – zareža Džakobi. – Šta nije u redu s tobom, Bokserova?

– Ne znam – rekoh, podižući ruke. – Glupa sam valjda.

Vratila sam se za sto. Konklin je gledao negde iza mene, ljuljajući se u stolici, i kad sam pucnula prstima i oslovila ga po imenu, rekao je: – Dobro, znam šta nam je činiti. Treba da pritegnemo Markusa Daulinga. Neće to očekivati.

Telefon mi zazvoni i Brenda reče: – Linija jedan, narednice. Opet ona žena. Kaže da joj se prekinula veza.

Zurila sam u trepćuće crveno dugme, a zatim ga pritisla i rekla: – Narednica Bokser.

– Narednice, nemojte me otpisivati kao nekog ludaka. Lažno sam optužena za ubistvo. Znate li šta je ukradeno Daulingovima?

– Imam spisak.

– Odlično. Onda ga proverite. Uzela sam dve dijamantke ogrlice dužine trideset dva centimetra, tri narukvice sa safirima i dijamantima, jedan veliki dijamantski broš u obliku hrizanteme i još ponešto, uključujući jedan bogato ukrašen prsten s velikim žutim kamenom.

– Žuti dijamant. – Tišina. Onda...

– To je *dijamant*?

- Šta bi ja trebalo da uradim s tim informacijama, Maco? Treba mi vaša izjava, ili nemam ništa.

- Vi ste inspektor Odeljenja za ubistva. Radite svoj posao, a mene izostavite iz toga - reče ona i opet prekide vezu.

75.

Juki je ulazila u garažu ispod svoje stambene zgrade kad joj je mobilni zazvonio. Na ekranu je pisalo „Su Emdin“, žena koju su ona i Kejsi Dauling poznavale na pravnom fakultetu *Bolt*. Emdin je bila debelokožac, ali kad je sada progovorila, Juki je pomislila da joj je glas napet do pucanja.

– Su, šta nije u redu?

– Mnogo toga. Videla sam Markusa kako večera s nekom ženom u restoranu *Rigoletto*. To je jedan slabo osvetljen italijanski restoran sa šest stolova u Ulici kestena, s domaćom kuhinjom, i ne nalazi se u *Zagatovom* vodiču preporučenih restorana. Sedeli su u uglu pozadi, smejući se i očijukajući. Nije to bila nikakva utešna večera. Bar ne po mojim merilima.

Juki je uparkirala kola na svoje mesto, ugasila motor, izašla i pošla ka liftu. Su je začinjavala svoj izveštaj sočnim komentarima.

– Da si samo mogla da vidiš tu devojkicu. Tesna suknjica, dekolte do pupka, izbacila svoje ogromne sifone.

– Hoćeš da kažeš da je Dauling izašao s nekom zgodnom devojkicom?

– Zgodnom za medalju. Muž bi me ubio zbog ovoga, Juki. Rekao bi da me se to ne tiče, ali posle sahrane? Posle onakvog posmrtnog govora koji je Markus održao? Pa, odglumio je to, i još otako sam ti se zaklela da on to nije učinio brinula sam da nisam bila u pravu. Zaboga, šta ako jeste ubio Kejsi a ja sam garantovala za njega? Muka mi je kad samo pomislim na to.

– Dobro, jasno mi je. Ipak, to što se Markus zabavlja s nekom ženom jeste neukusno od njega, ali nije zločin.

– Nisam tako sigurna.

– Šta to znači, Su? – Jukin glas se pope za oktavu. – Šta tačno

hoćeš da kažeš?

– Pratila sam Markusa od sahrane. Stalno ga pratim. Juki, morala sam. Nadala sam se da je čovek kakvim sam ga smatrala, ali jedan drugi deo mene je govorio da jeste ubio Kejsi i da sam toliko očarana njime da to ne vidim. Kejsi mi je rekla da misli da se on viđa s nekim, sećaš se? O, bože, ne mogu to da podnesem. Reci mi da sam luda i reši me muka, ili uradi nešto za jadnu Kejsi.

Juki je prebacila tašnu i akten-tašnu iz jedne u drugu ruku. Šta je učinila time što je razgovarala sa Su Emdin? Ruke su joj se tresle dok je vadila ključeve i otvarala ulazna vrata. – Gde si sad?

– Ispred njegove kuće. Ovde sam već više do sat vremena. Ženskica je još s njim, i ako mene pitaš, neće otići kući. Bar ne ove večeri.

– Ponovi mi. Šta to dokazuje?

– To dokazuje da je sva Markova priča o tome kako je ucveljen zbog Kejsine smrti čisto sranje. Ako laže u vezi s tim, to znači da možda laže o svemu.

– Koja kola voziš? – upita Juki.

– Zlatni leksus. Parkirana sam tačno preko puta njegove kuće.

– Takva kola niko neće primetiti.

– Njegov komšiluk ih je pun.

Juki spusti akten-tašnu, izu cipele s visokom štikom i potraži neke s ravnim đonom. Bila je podjednako luda kao Su.

– Tu sam za dvadeset minuta – reče ona.

76.

Moja treća šolja kafe još je bila vruća kad je Juki ušla na odeljenje u pola deset ujutru i doletela najkraćim putem do stola za kojim sam sedela iza svoje cvetne barikade.

– Možda sam saznala nešto o Markusu Daulingu – reče ona.

Konklin ustade, dade joj stolicu i reče: – Imaš našu nepodeljenu pažnju.

U jednoj dugoj rečenici Juki nam je ispričala da je Kejsina školska drugarica, Su Emdin, pratila Daulinga duže od nedelju dana i da ga je prethodne večeri videla u nekom restoranu savršenom za tajne sastanke kako večera s nekom ženom koja je bila prijateljskije nastrojena od prijatelja.

– Su ih je pratila od restorana, pa me je pozvala da mi kaže da posmatra kuću Daulingovih. Pridružila sam joj se.

– Gospode, Juki.

– Samo me saslušaj, u redu? Niko nije napravio nikakav prekršaj. Oko jedanaest uveče, Dauling i ta žena su izašli iz kuće, ne skidajući ruke jedno s drugog. Ona je u kasnim dvadesetim, ranim tridesetim, vitka, duge kose, kao s naslovnih strana. Potpuno prelepa.

– Hoćeš da kažeš, potpuno kao njegova devojka – rekoh.

– Takav utisak se stekao. Dauling je pomogao pomenutoj plavuši da uđe u njegova kola i onda su otišli.

– I vas dve ste ih pratile? – rekoh.

– Pa, da.

– Stvarno, Juki – rekoh, bacajući hemijsku u vazduh. – To je bilo ludo i opasno, i ti to znaš. Svi žele da budu policajci, a stvarno mi nije jasno zašto.

– To je glamurozan posao, zar ne? – našali se Juki, mahnuvši

rukom kao da želi da ukaže na raskoš našeg prljavog odeljenja sivih zidova.

– Znači, čekale ste ispred kuće. Šta se desilo posle toga? – upitah.

– Pratile smo Daulingov auto do Kau holoa – reče Juki. – Auto se zaustavio pa smo morale da nastavimo dalje, naravno. Obišle smo krug oko bloka i u povratku sam ugledala gospođicu Potpuno Prelepu kako sama odlazi do jedne izuzetno lepe kuće. Dauling je ostao u kolima. Nije otišao sve dok njegova devojka nije ušla u kuću, ali poenta je u tome što je nije otpratio do vrata. Očigledno nije želeo da bude viđen.

Juki zastade da uzme vazduha, izvadi jednu vizitkartu i okrenu je kako bih mogla da vidim adresu koju je zapisala na poleđini.

Konklin reče: – Imamo njegov listing poziva.

Unela sam u kompjuter adresu koju mi je Juki dala i on mi je izbacio ime i broj telefona.

– Grejam Henli – rekoh Konklinu, i pročitah mu broj.

Moj partner je skrolovaio niz dokument na monitoru svog računara. – Tu je. Zvao je taj broj tri-četiri puta dnevno tokom celog prošlog meseca.

– Grejam Henli verovatno nije žensko – rekoh.

– Znači da mu je devojka udata – reče Juki. – Zato je ostao u kolima. Lindzi, Kejsi je mislila da je Mark vara. Ako je tako, ako je bio ozbiljan, ako nije mogao da se otarasi Kejsi... devojka bi mogla da bude motiv.

– Postoji još nešto – rekoh Juki. – Imam svedoka koji kaže da je Kejsi Dauling bila živa kad je Cicamaca otišla iz kuće Daulingovih.

– Imaš potpisanu izjavu?

– U pitanju je anonimn ali verodostojan izvor.

– Zanimljivo – reče Juki. – Imaš anonimn ali verodostojan izvor koji kaže da je Kejsi bila živa kad je Maca izašla iz kuće Daulingovih. Ko bi to mogao da bude? O, *bože*. Maca je zvala?

– Aha, i rekla mi je nešto što samo Maca može da zna. Imamo li

opravdan razlog za dobijanje naloga za prisluškivanje telefona?

- Neće biti lako – reče nam Juki. – Idem da obradim Parizija.
Ništa ne obećavam, ali daću sve od sebe.

Juki je uspela.

Do sredine sledećeg dana imala sam potpisan nalog za prisluškivanje telefona u rukama, a u roku od tri sata na telefonsko kolo na dva bloka udaljenosti od Daulingove kuće bio je postavljen prisluškivač. Počev od tri sata popodne, Daulingovi telefonski pozivi bili su preusmeravani ka jednoj maloj prostoriji bez prozora na četvrtom spratu glavne policijske stanice.

U toj prostoriji nije bilo ničega osim dva stara stola sa stolicama, reda ormarića s dokumentima i jednog zastarelog telefonskog imenika.

Konklin i ja smo poneli kafu i smestili se iza zaključanih vrata. Ja sam bila uzbuđena i na granici optimizma. Verovatnoća da će Dauling reći nešto što ga inkriminiše bila je mala – ali ipak je postojala.

Tokom sledećih pet sati, moj partner i ja smo pratili sve Daulingove pozive. On je bio zauzet momak, dobijao je scenarije iz Holivuda, ćaskao sa svojim agentom, advokatom, bankarom, menadžerom, čovekom za odnose s javnošću, brokerom i – napokon – sa svojom devojkom.

Razgovor s Karolajn Henli bio je začinjjen izrazima od milja s obe strane. Isplanirali su da večeraju zajedno sledeće nedelje, kad Grejam Henli bude otputovao poslom u Njujork.

Onda je razgovor, kad sam bila sigurna da je već završen, postao zanimljiv.

– Ne znaš kako mi je, Mark. Grejam zna da nešto nije u redu, i sad želi da krenemo na bračno savetovanje.

– Savršeno te razumem, Karolajn. Moraš da odugovlačiš. Čekali smo dve duge godine, draga. Još nekoliko meseci na kraju neće

značiti ništa.

– To si govorio i ranije.

– Tri ili četiri meseca, to je sve – reče Dauling. – Budi strpljiva. Rekao sam ti da će se sve srediti, i hoće. Moramo da sačekamo da javnosti dosadi ova priča, i onda će doći naše vreme.

Konklinova usta se razvukoše u osmeh. – Dve godine. Viđa se s njom dve godine. To baš i nije ključni dokaz, ali jeste nešto.

78.

Pozvala sam Džakobija iz Jukine kancelarije i rekla mu da je Markus Dauling već dve godine u vezi s drugom ženom.

– Dovedite ih – reče Džakobi.

Konklin i ja smo se odvezli do kuće Karolajn Henli, moderne dvospratnice samo nekoliko blokova udaljene od Prezidija.

Gospođa Henli je otvorila vrata plave kose upletene u jednu dugu pletenicu, u crnim helankama ispod plave muške košulje na pruge, s velikim dijamantskim prstenom pored burme. U dnevnoj sobi iza nje, dva mala dečaka igrala su se kamiončićima.

Predstavila sam svog partnera i sebe i upitala gospođu Henli da li možemo da uđemo da popričamo, i ona nam je širom otvorila vrata.

Konklin je nebrojeno puta dokazao da svakoj ženi može da razveže jezik, tako da sam, nakon što smo se udobno smestili na raskošni nameštaj, njemu prepustila inicijativu.

– Markus Dauling kaže da ste vas dvoje vrlo dobri prijatelji.

– Nikad nije to rekao. Ma, hajte. Srela sam ga na dve koktel-zabave, to je sve.

– Gospođo Henli, znamo za vašu vezu – reče moj partner. – Samo želimo da potvrdite gde se Markus nalazio u određeno vreme. Nije nam cilj da vam stvorimo probleme. Ili – dodade on razložno – možemo ponovo da dođemo kad vaš suprug bude kod kuće.

– Ne, molim vas nemojte – reče ona.

Karolajn Henli nam reče da pričekamo. Sagnula se da popriča s dečacima, a zatim ih je uzela za ručice i odvela ih do spavaće sobe i zatvorila vrata.

Vratila se na svoje mesto i prekrstila šake u krilu, a zatim rekla mom partneru: – Kejsi ga je ugušila. Ugnjavila ga je svojom ljubo-

morom i zahtevnošću. Mark je čekao pravo vreme, a onda bi se razveo od nje, a ja bih ostavila Grejama. Trebalo je da se venčamo. Ne lažem vas, to je istina.

Šetala sam po dnevnoj sobi dok je Karolajn Henli govorila Konklinu „istinu“. Fotografija je bilo svuda, stajale su na stolovima, visile uramljene na zidovima. Karolajn Henli je bila ili na sredini svake grupne fotografije ili sama, noseći nešto oskudno što je isticalo njenu figuru i lepo lice.

Zapitala sam se zašto ju je privukla ostarela filmska zvezda dvadeset godina starija od nje. Možda je njena taština zahtevala veći ulov od običnog berzanskog mešetara.

– Dakle, ako sam dobro shvatio, vi i Markus Dauling ste u ljubavnoj vezi dve godine – reče Konklin.

Karolajn Henli se zapanjila kad je shvatila zašto smo došli. – Čekajte malo. Da li mislite da je on na neki način umešan u Kejsinu smrt? To je suludo. Ja bih znala da jeste. Mark nije sposoban za to. *Zar ne?*

Poklopila je usta šakama, a zatim ih spustila. Skoro da je izgledala kao da joj je drago kad je pitala Konklinu: – Mislite da je ubio Kejsi zbog *mene*?

Kad smo se vratili u kola, rekla sam svom partneru: – Možda je hteo da se izvuče iz tog braka ali nije imao hrabrosti da kaže Kejsi. Onda mu se Maca pojavila u spavaćoj sobi, zaboga. Ne bi ispalo bolje ni da je sâm Dauling to isplanirao.

– Još jedan način da se sagleda situacija – reče Konklin. – Razvod je skup. Ali ubistvo ne košta ništa, ako se izvučeš s njim.

79.

Sara Vels je bila obučena za svoj noćni posao, u crnoj garderobi i patikama, i vozila je ka Pasifik hajtsu. Uključila je žmigavac i skrenula u ulicu Divisadero kad se upalilo crveno. Začula se kako-fonija kolskih sirena. Kočnice su vrisnule i ona je za dlaku izbegla sudar s jednim karavanom punim dece.

O, bože. Koncentriši se, Saro!

Trebalo bi da razmišlja o poslu koji je čeka, ali u mislima se ne-prestano vraćala u trenutak koji se desio ranije te večeri, i pred očima joj je iskrsavala slika savršeno plavih tragova prstiju na Hajdinim rukama, još svežeg traga od ugriza na njenom vratu.

Hajdi je pokušala da sakrije tragove napada Zveri. – Ne može da se kontroliše – rekla je. – Ali nije on kriv za to.

– Ko je kriv? Ti?

– Takav je zbog onoga što je proživio u Iraku.

– Razlog nije bitan – breknula se Sara. – Ne moraš da trpiš to.

Nije htela da viče na Hajdi, ali bila je ljuta i uplašena zbog onog što bi Pit Gordon mogao da učini. Hajdi mora da pobegne od Zveri zbog sebe, a i zbog dece.

– Znam, znam – viknula je Hajdi, spuštajući glavu na Sarino rame. – Ne može više tako.

Ne može, i neće, rekla je Sara sebi dok se vozila ulicom Buš. Ugovorila je sastanak s Linet Grin, Morijevom udovicom, za sledeću nedelju. Linet je rekla Sari da će ona sama kupiti i prodati nakit. Sara je jedva čekala da ga unovči. Jedva je čekala.

Skrenula je u ulicu Štajner, pa u ulicu Kalifornija, a zatim parkirala svoj saturn na parkingu *Zdrave hrane*, okružena drugim kolima. Izdvojila je nekoliko minuta da se uveri da je ponela svu opremu, zaključala svoj novčanik u pretinac, izašla iz kola pa za-

ključala i njih, sad razmišljajući o Dajani King, svojoj večerašnjoj meti.

Gospođa King je bila udovica, filantrop i veliki igrač na dobrotvornim dešavanjima, koju su često fotografisali i o njoj pisali u popularnim časopisima, i svakog meseca u *Kroniklu*.

Prema pisanju rubrike o društvenim dešavanjima, gospođa King je te večeri u svom domu, majstorski restauriranoj viktorijanskoj kući s fasadom krem boje, organizovala malu zabavu povodom veridbe svog sina i buduće snahe. Majstorski restauriran bio je i klasičan nakit gospođe King: *tifani, van klif, hari winston*.

Ako Sari pođe za rukom da ga ukrade, Linet Grin će ga kupiti i postarati se da nakit nestane. A onda će svemu doći kraj. Večerašnji posao biće Sarino veliko finale, njena poslednja pljačka.

Kad se Sara približila kući Kingove sa svojim patikama za penjanje gumenih đonova, ispred nje je bilo parkirano šest automobila. Ušunjala se u bočno dvorište, koje je od komšijskih pogleda skrivala visoka živa ograda. Provirila je kroz prozor u prizemlju i ugledala goste za trpezarijskim stolom, zadubljene u razgovor.

Sarin puls se ubrzao dok se spremala za penjanje, a onda joj se sreća osmehnula: ispod spavaće sobe na prvom spratu bio je postavljen jedan klima-uređaj. Sara reče sebi da će provesti samo četiri minuta u kući. Šta god bude uzela, to će biti dovoljno.

Koristeći klima-uređaj kao oslonac, lako se podigla i ušla u kuću kroz otvoren prozor spavaće sobe.

Ulazak je bio skoro previše lak.

80.

Sara je stala tik ispred prozora sobe Dajane King koja je mirisala na ruže, pogledom tražeći bilo šta što bi joj omelo brz izlazak. Prešla je preko sobe i zatvorila drvena vrata koja su vodila na hodnik. Onda je upalila svetlo.

Soba je imala dvadesetak kvadrata, izrazito iskošenu tavanicu i krovni prozor koji je gledao na ulicu. Sara je prešla svojom lampom preko antikvarnog nameštaja i tapeta s motivom provansalskih ruža, a zatim je osvetlila komodu. Spremila se da ispretura firoke kad je ugledala mračnu figuru s baterijskom lampom – Isuse! Ko je to? – skiknula je, a zatim shvatila da se radi o njenom sopstvenom odrazu u ogledalu.

Saro, saberi se.

Prešla je lampom preko sobe i registrovala mutan zlatni sjaj na ormariću sa šminkom. Prišla mu je i videla gomilu nakita – na tone nakita – na toploj površini od trešnjinog drveta.

Sara je već plivala u adrenalinu, ali ta planina od zlata ju je potpuno ispunila. Otvorila je vreću i bočnom stranom šake koja se tresla svukla je nakit u vreću. Dva komada nakita, jedan prsten i minđuša, pobegla su joj i pali na pod. Sara ih je zgrabila pre nego što su prestali da se kotrljaju. Pogledala je na sat.

Pokupila je prvoklasan plen za tek nešto više od tri minuta. Postavila je lični rekord – i sada je bilo vreme da ide.

Sara je prišla prozoru i prebacila se preko ivice, ponovo pronalazeći oslonac za noge na klima-uređaju. Osećajući se skoro euforično, šunjala se između živice i kuće, dok nije došla do slabo osvetljene ulice.

Uspela je.

Pobegla je odatle.

Sara trže lampu s glave i ubaci je vreću s alatom dok je skretala desno na trotoaru, idući ka sledećoj ulici – a onda se ukopala u mestu. Prebrzo je sebi čestitala. Sirene zavrištaše i Sara ugleda jedan policijski auto kako se pojavljuje iza ugla i ide pravo ka njoj.

Kako su je otkrili, i da li ju je policija čekala – to nije bilo važno. Sara je u svom posedu imala nakit vredan stotine hiljada dolara dolara i vreću s provalničkim alatom.

Ne smeju da je uhvate.

Potrčavši u suprotnom smeru, Sara je presekla preko dvorišta kuće idući ka zapadu. Upamtivši to mesto, bacila je vreću s nakitom kroz jedan prozor na podrumu i nastavila da trči. Zamakla je iza onog što je ličilo na baštensku šupu u izgradnji i bacila svoj alat u džak sa šutom.

Još uvek trčeći, Sara je strgla kapu i rukavice i bacila ih ispod živice. Čula je sirenu kako prestaje da zavija na samo koji metar od nje, i nekog kako viče: – Stoj! Policija!

Bez svoje lampe Sara nije mogla da vidi kuda da beži, pa je leгла na bok priljubivši se uz grubu fasadu kuće od štuko-maltera. Snopovi svetlosti iz baterijskih lampi šarali su po dvorištu, ali je nisu okrnuli. Motorole su krčale i policajci su se međusobno doziivali, pogađajući na koju stranu je otišla, i tokom tih beskrajno dugih minuta, Sara je grlila zid, odupirući se porivu da potrči.

Kad su glasovi zamrli, Sara jurnu dijagonalno preko dvorišta punog dečjih igračaka do metalne kapije, koju je otvorila. Zasun od kapije začegрта. Iza nekih vrata zalaja krupan pas. Dvorišna svetla sinuše jarkim sjajem.

Sara izbeže snop svetala otrčavši u drugo dvorište pod okriljem senki, gde se saplela o baštenska kolica i pala s tolikom silinom da joj je desna patika odletela sa stopala. Stala je da pipa po mraku tražeći patiku, ali nije mogla da je nađe.

Vrištav ženski glas doviknu: – Arti, mislim da napolju ima nekoga!

Sara preskoči ogradu pa se ponovo dade u trk, trgajući sa sebe

crni džemper. Ispasala je neon-zelenu majicu kratkih rukava iz donjeg dela trenerke dok je iz senki izlazila na ulicu koju nije poznavala.

Očajna, osećajući mučninu u stomaku, Sara je izula i drugu patiku i čarape i ostavila ih u kanti za smeće na ivici jednog prilaza, a zatim se mirnim korakom zaputila ka severu, u pravcu svojih kola.

Tada je shvatila – prekasno – da su joj ključevi ostali u vreći sa alatom, a da joj je novčanik zaključan u pretincu u kolima.

Bila je bosa, bez prebijene pare i kilometrima udaljena od kuće.

Šta će sad?

81.

Osvetljeni prozori *Zdrave hrane* bili su na vidiku kad je Sara čula kako joj se neka kola polako približavaju otpozadi u mračnoj ulici. Kola su milela, održavajući korak s njom, upaljenih farova koji su izduživali njenu senku na trotoaru.

Je li to policija?

Napola izludela od straha, Sara se borila protiv poriva da se okrene ka kolima. Na licu bi joj se videla panika. A ako to jeste policija i ako se zaustave da je ispituju – gotova je.

Ko je to? Ko je to prati?

Sirena zatrubi a gume vrisnuše kad su kola krenula i proletela pored nje, stari srebrni terenac čiji se vozač, seronja, razdrao kroz prozor: – Dobro dupe, mala! – Sara obori glavu dok je smeh zami-
rao u daljini.

Njen crveni saturn bio je tamo gde ga je ostavila. Provirivši kroz izlog *Zdrave hrane*, videla je da je radnja skoro prazna.

Plavokosi dečak je zaključavao poslednju kasu koja je radila. Podigao je glavu kad mu je Sara prišla. Ona reče: – Zaključala sam ključeve u kolima. Mogu li da pozajmim telefon?

– Imate govornicu napolju – reče on, pokazujući palcem preko ramena. Onda mu se izraz lica promenio.

– Gospođo Vels. Ja sam Mark Ogrodnik. Predavali ste mi pre oko pet godina.

Sarino srce ponovo poče brže da kuca. Od svih radnji na ovom svetu, kako je uspela da nađe jedino mesto na Pasifik hajtsu gde je neko poznaje?

– Mark. Drago mi je što te vidim. Mogu li da pozajmim tvoj telefon? Moram da pozovem muža.

Mark je zurio u njena bosa stopala, u krvavu ranu na njenoj ce-

vanici. Otvorio je usta i zatvorio ih, izvadio mobilni iz zadnjeg džepa i dao ga Sari. Zahvalila mu je i zašla među rafove s hranom, okrećući broj a zatim slušajući kako zvoni nekoliko puta. Hajdi se napokon javila.

– Ja sam – reče Sara. – Nalazim se u *Zdravoj hrani*. Zaključala sam ključeve u kolima.

– O, bože, Saro – reče Hajdi. – Ne mogu da dođem. Deca spavaju.

– Gde je Zver?

– Nije tu, ali mogao bi da se vrati svakog trenutka. Žao mi je.

– U redu je. Volim te. Vidimo se uskoro.

– Volim i ja tebe.

Ogrodnik je podigao glavu i ugasio neonku u izlogu. Sara nije imala izbora. Okrenula je kućni broj i, prvi put u životu, ponadala se da će se Trevor javiti.

– Saro, gde si koji moj? – upita Trevor s oštrinom u glasu.

Sara mu krotko odgovori.

82.

Pošto joj je pretio, napio se, maltretirao je i uzeo ono što mu po bračnom pravu pripada, Trevor je popio paket od šest konzervi piva i legao da spava. Crvenih očiju i bolnog tela, uplašena Sara je sela u njegovu fotelju, stežući svoju lopticu za vežbanje. Prebacila ju je u drugu šaku, vežbajući prste dok joj se nisu gotovo oduzeli. Onda je istresla ruke i upalila laptop.

Kad se našla na internetu, kliknula je na *Gugl vesti* i otkucala „Cicamaca“ u polje za pretragu.

Na Sarino olakšanje, nije bilo pomena o pljački u kući Dajane King. Ne još. Ali Sara je brinula zbog alata koji je bacila tokom jur-njave po Pasifik hajtsu. Tačnije, brinulo ju je da li je nosila rukavice kad je menjala bateriju u svojoj lampi? Nije mogla da se seti.

I zato je potražila odgovor u svojoj glavi. Bacila je vreću s alatom u džak sa đubretom blizu onog malog gradilišta. Ako je neko bude pronašao možda će pomisliti: „Super. Besplatan alat.“ Ili će možda uvezati džak i prosto ga izneti na ivičnjak.

Sara je razmišljala o svim ostalim stvarima koje je posejala za sobom poput traga od hlebnih mrvica: džemper, čarape i patike. Sami po sebi, oni nisu ništa. Ali ako pronađu njene otiske na bateriji, onda mogu da iskoriste sve ostalo da potkrepe optužbe protiv nje.

Dame i gospodo porotnici, ako joj cipelica odgovara, morate je osuditi na dvadeset godina zatvora bez mogućnosti uslovnog puštanja na slobodu.

Sara zastenja i spusti kursor niz stranicu o Cicamaci. Pročitala je nekoliko članaka o svojim provalama i sve veći odijum zbog toga, ne osećajući nikakav užitak pri čitanju. Glavobolja joj je sevnu-la u desnoj slepoočnici dok je listala kroz masu priča o Daulingovi-

ma. One najskorije bili su citati i intervjui s Markusom Daulingom, ali kad je skrolovala do ranijih stranica pronašla je priče iz dana nakon što je opljačkala Daulingove.

Jedan naslov joj je privukao pažnju.

U oružanoj pljački s fatalnim ishodom ukradeno „Sunce Cejlona“.

Sara se prisetila onih nekoliko reči iz razgovora s narednicom Bokser koje skoro da je bila zaboravila. Policajka joj je rekla da je taj žuti kamen dijamant. Sad se činilo da taj dijamant ima ime. Kliknuvši na link od tog članka, Sara poče da čita.

Žuti dvadesetokaratni dijamant „Sunce Cejlona“ ukraden je od glumca Markusa Daulinga i njegove supruge Kejsi Dauling, koja je ubijena u oružanoj pljački. Kada je poslednji put viđen, ovaj kamen zadivljujuće lepote bio je usađen u ručno izrađen zlatni prsten zajedno s još sto dvadeset manjih belih dijamantata.

„Sunce“ ima dugu istoriju obeleženu iznenadnim smrtima svojih vlasnika. Nekada vlasništvo mladog farmera koji ga je pronašao na jednoj blatnjavoj ulici u Cejlonu, ovaj kamen je prelazio iz ruku prosjaka u ruke kraljeva, ostavljajući za sobom trag nesreće.

Sara je osetila kao da joj je neka pesnica stegla srce. Kliknula je na istorijat „Sunca Cejlona“, i pročitala šta se sve događalo ljudima koji su ga posedovali – bila je to duga lista finansijske propasti i sramote, iznenadnog ludila, samoubistva, ubistva i nesrećne smrti.

Dok je istraživala dragulje, Sara je čitala o kamenju poput „Sunca“. Dijamant „Koinur“, poznat kao „Planina svetlosti“, donosio je ili veliku nesreću ili uništenje kraljevstava svih muškaraca koji su ga posedovali. Marija Antoaneta je nosila dijamant „Nadu“, i ostala je bez glave – priča se da su i taj kamen pratili nesreća i smrt.

Bilo je i drugog prokletog kamenja: dijamant „Crni Orlov“, „Ljubičasti safir iz Delhija“, „Rubin Crnog princa“. I „Sunce Cejlona“.

Kejsi Dauling ga je posedovala, i sad je mrtva.

Sara je taj kamen dala Hajdi kao romantičan poklon – ali šta ako on u njen život uvede zlo?

Sara je morala da se zapita: *Da li sam zaista toliko sujeverna?*

Prekrštanje prstiju i bacanje soli preko ramena su gluposti. Ipak, nazovite to stresom ili iracionalnošću – nije bilo važno. Sara je to snažno osećala. Bilo je dobro dokumentovano. Ljudi koji poseduju ukleto kamenje umiru.

Mora da uzme taj kamen od Hajdi pre nego što je Pit zaista povredi.

83.

Policajska kola su kružila po parkingu Krisi filda poput lešinara. Sara se ukočila dok je u retrovizoru posmatrala patrolna kola kako polako opisuju krugove po parkingu, pitajući se da li je njen bivši učenik Mark Ogrodnik rekao policiji da ju je video u *Brznoj hrani* bosonogu, izgrebanu i uplašenu.

Sara nije disala i pomerala je samo oči, a onda su crno-bela policijska kola polako izašla s parkinga i nastavila dalje bulevarom.

Bože, Saro, opusti se.

Nema šanse da ti policajci tebe traže ovde. Nema šanse!

Stavivši naočare na sunce, Sara je izašla iz kola. Prešla je preko staze pored plaže i sela na jednu klupu koja je gledala ka vodi.

Vreme se kvarilo, oblaci su zaklanjali popodnevno sunce ali nisu obeshrabrili jedriličare, koji su se dovikivali presvlačeći se tu na asfaltu.

Zakopčavši jaknu do kraja, Sara se osetila sleđeno spolja i iznutra. Kako da nekome koga voliš kažeš da vodiš dvostruki život – u njenom slučaju, život *zločinca*? Mora da natera Hajdi da shvati da ona, Sara, zna da nije u redu krasti i da je to opasno, ali da bi mogla da živi s onim što je učinila ako bi se zahvaljujući tome svi oni izbacili od Užasa i Zveri.

Sara je zamišljala kako je Hajdi gleda kao da je vanzemaljac, okuplja decu, vraća se u kola i odlazi. Sara je prekrstila ruke preko grudi i presamitila se. Pomisao da će izgubiti Hajdi ju je ubijala. Ako se to desi, sve što je učinila bilo bi uzaludno.

Sari je zazvonio mobilni. Javila se.

– Gde si, Saro? Mi smo na parkingu.

Sara ustade i mahnu. Šeri vrisnu: – Saro, Saro – i potrča ka maminjoj prijateljici. Sara podiže malu devojčicu u naručje.

Hajdina usta se razvukoše u širok osmeh. Pridržavala je svoj šešir širokog oboda i nosila Stivija na kuku, dok joj je vetar lepio haljinu uz telo. Hajdi je bila prelepa. A to je bilo u dnu liste razloga što ju je Sara volela.

Hajdi joj priđe i zagrlj je, s decom između njih dve, dok je Šeri pomno posmatrala Sarino lice, upitavši je: – Šta nije u redu, Saro? Je li te neko povredio?

Sara spusti Šeri i zaplaka.

84.

Hajdi i Sara su prešle preko živopisnog mosta postavljenog preko jednog rukavca koji je iz zaliva uticao u lep mali park. Šeri je povelala Stivija ka drvenom pristaništu i, zaboravivši na odrasle, njih dvoje stadoše da skupljaju kamenčiće koje će bacati u vodu.

Dve žene sedošu zajedno na klupu i Hajdi upita: – Šta se dešava, dušo?

Sara se zagleda u Hajdino lice i reče: – Ne postoji dobar način da ti kažem to. Htela sam da te poštedim. Nisam želela da te mešam u to ni na koji način.

– Čoveče – reče Hajdi. – Stvarno me plašiš.

Sara klimnu glavom i, gledajući u stopala, reče: – Znaš za onog provalnika kojeg zovu Cicamaca?

– Onaj koji je ubio ženu Markusa Daulinga?

– Da, pa... ja to nisam uradila.

Hajdi se nasmeja. – Šta mi reče. Naravno da nisi. O čemu pričaš?

– Hajdi, ja sam Cicamaca.

– Ma, beži! Nisi!

– Da li bih izmislila to? Hajdi, veruj mi, ja sam taj provalnik. Pusti me da ti prvo ispričam sve, i onda ću ti reći sve što te zanima.

– Dobro. Ali... dobro.

– Pričala sam ti da je moj deda bio juvelir – reče Sara. – Ali ti nisam rekla da je imao jednog prijatelja koji je bio preprodavac nakita. Čula sam dosta priča kad sam bila Šerinih godina, dok sam se igrala u dedinoj radnji.

– Kad sam počela da razmišljam kako da nas sve odvedem odavde, shvatila sam da mogu da se obogatim na brzinu. Počela

sam da se penjem na zid u teretani, da jačam, i počela sam da istražujem potencijalne mete, birajući isključivo ljude koji će se oporaviti od gubitka stvari. Isprva nisam bila sigurna da uopšte mogu to da radim.

– A onda me je Trevor silovao.

Sara proguta knedlu, terajući se da u mislima preskoči to sećanje.

– Mojih prvih nekoliko provala bilo je lako – reče Sara. – Imam dara za to, a mogla sam da računam na to da će Užas biti onesvešćen ispred televizora dovoljno dugo da ja odradim posao, vratim se kući i uvučem se u krevet pre nego što se on probudi.

– A onda su na red došli Daulingovi.

Hajdi je izgledala uzdrmano, kao da pokušava nešto da kaže ali ne može da nađe prave reči. Umesto toga, samo je zurila. Sara je nastavila. Ispričala joj je o odvratnim lažima Markusa Daulinga i o svojoj sledećoj provali – prilikom koje je Džim Morli ušao u sobu dok su njoj ruke bile pune nakita koji je pripadao njegovoj ženi. Onda joj je rekla za pljačku Dajane King, poslednju koju će ikad izvesti.

– To je moralo da se desi. Mislila sam da sam slobodna. A onda su se jedna policijska kola pojavila iz mraka, osvetivši me farovima, prateći me. I zato sam bacila sve: nakit, veći deo odeće i – što je bio potpuno genijalan potez – vreću s alatom u kojoj su mi ostali ključevi od kola. Kad ti nisi mogla da dođeš po mene, pozvala sam Užasa.

– Žao mi je, Saro.

Sara zavrte glavom. – Nisi ti kriva. U svakom slučaju, Užasu se nije svideo moj odgovor na pitanje zašto se nalazim na Pasifik hajtsu bosa i ne mogu da uđem u sopstvena kola – nastavi Sara. – Nisam mogla da smislim laž koja nije potpuno jebeno smešna, a istinu očigledno nisam mogla da mu kažem. Pa sam mu rekla da nemam zašto da mu polažem račune. Da imam prava na sopstveni život.

Hajdi promrmlja: – O ne, o ne.

– Optužio me je da sam se iskrala da bih bila s nekim tipom. A onda mi je „očitao lekciju“.

Sara povuče okovratnik svoje rolke i okrenu glavu da bi Hajdi mogla da vidi tragove prstiju oko njenog grla.

Hajdi pokri usta šakama.

– O bože, Saro – reče. Zagrlila je voljenu ženu i privukla je bliže sebi. – Ponekad se zapitam da li te uopšte poznajem.

85.

Topla koliba je jarkobela prodavnica suvenira i restoran na granici parka Krisi fild i Prezidija, odakle se ispružena ruka Golden gejta proteže preko zaliva.

Sara i Hajdi su ručale supu i sendviče dok su deca sedela blizu prozora, igrajući se s hranom i duvajući mehuriće u svojim čašama.

– To nije sve – reče Sara. – Onaj kamen koji sam ti dala...

– Da pogađam. „Vruć“ je.

– Veoma, veoma vruć. To je dijamant. Ima sopstveno ime i jezikovnu istoriju.

Hajdi povuče ogrlicu kako bi mogla da ga osmotri. – Rekla si da je nešto drugo. Citrin.

– Zove se „Sunce Cejlona“ i prati ga kletva.

– Kletva? To je ludo.

– Znam, znam, ali priče o njemu sežu tri veka u prošlost. Hej, pripadao je Kejsi Dauling kad ju je ubio njen seronja od muža. Zar je potrebno da kažem još nešto?

Šeri im je prišla i naslonila se na Hajdi. – Šta je kletva, mamice?

– To je kad se nekome poželi nešto... loše.

– Kao kad bih ja poželela da se tatici desi nešto loše?

– Šeri, Stivi će se rasplakati. Budi dobra devojčica i zagri ga.

– Ne želim da ga više nosiš – reče Sara kad je Šeri otišla. – To je izazivanje sudbine, znaš?

– Stvarno? – nasmeja se Hajdi. – Ovo je izazivanje sudbine? Bože, to je smešno. – Ona otkopča lanac i dade ogrlicu Sari. – „Sunce Cejlona“, a? Pa, ionako je malo preraskošno za mene.

Sara reče: – Hvala – uze privesak, nagura ga u džep od pantalone i nastavi s poslednjim delom svoje priče – o planu da se sastane

s Linet Grin i pretvori nakit u novac kako bi njih četvoro mogli da započnu novi život kao porodica.

- Imam nešto da ti kažem, Saro.

- Dobro, ali budi nežna. Užasno se osećam.

- Ne mogu da verujem da si to uradila.

- Zgrožena si. Reci slobodno.

- Potpuno sam preneražena. Ali veoma sam ti zahvalna što si uradila to za nas. Rizikovala si život, Saro. Da deca nisu ovde, poljubila bih te. Nikad nikoga nisam toliko volela.

- I ja tebe volim.

- Šta sad? Misliš li da te policija traži?

- Moguće je - reče Sara, trljajući slepoočnice. - Onaj klinac iz supermarketa. On bi mogao da kaže policiji. Otisak prsta bi mogao da se pojavi na nečemu što sam bacila. Vreme ističe na svim frontovima, Hajdi. Ako mislimo da pobegnemo odavde, moramo to uraditi uskoro.

- Znam. Mi smo tim. Sve što radiš sada utiče na sve nas.

Sara klimnu glavom; ćutala je neko vreme dok je razmatrala nekoliko opcija, od kojih je svaka bila strašnija od one prethodne - ali jednako dobra.

- Saro?

- Znam šta ćemo.

86.

Pit Gordon je parkirao kola uz najdalju ivicu tržnog centra, van domašaja svetala i sigurnosnih kamera, i sada je čekao Hajdi i klince da dođu.

Uzbuđen ali kontrolišući se, Pit je bio svestan svega oko sebe: mirisa sveže iscrtanih linija na parkingu, kupaca koji idu ka svojim kolima, svetala na radnjama *Mervins* i *Toys ar as*, i sve gušćeg sumraka.

Adrenalin u venama mu je izoštravao um dok je čekao da prođu poslednji minuti pre nego što sprovede u delo najkritičniju fazu svog plana. Jednom kad bude eliminisao tri leva smetala, odšetaće do kuće i ispružiti se ispred TV-a. Biće kod kuće još i pre nego što neko pozove policiju.

U sebi je ponovio tri kratke rečenice iz svog pisma poslatog *Kroniklu*: Da li mi sad verujete? Cena je porasla na pet miliona. Nemojte ponovo da uprskate.

Nije mogao da bude jasniji od toga.

Pismo će biti objavljeno dok ga policija i mediji budu tešili zbog užasnog ličnog gubitka, pripisujući još tri „bezumna ubistva“ Ubici s Karminom.

Bio je to genijalan plan, i morao je da pohvali samog sebe, jer niko drugi to nikad ne bi uradio.

I s tim mislima, Pit je čuo Hajdi kako brblja i ugledao je u retrovizoru kako nosi Smrdu na kuku dok gura kolica s namirnicama. Čuo je još nečiji glas – dođavola. Bila je to ona ružna Endži Vejder, njihova komšinica, i gurala je svoje derle u kolicima.

Hajdi se pozdravila s Endži i zaustavila kolica s namirnicama iza kola.

– Pite?

Hajdi otvori zadnja vrata, stavi deci pojaseve, i doviknu mu preko sedišta: – Piti, hoćeš li da ubaciš namirnice?

– Nema problema, princezo. Sve što treba da uradiš je da tražiš.

Pit navuče rukavice, iskoči iz kola, otvori prtljažnik i sačeka da jedna kola izađu s parkinga. Kad se vazduh raščistio, uredno je naslagaio namirnice pored obavezne auto-opreme i kutije od cipela u kojoj je držao napunjen pištolj.

– Hej, Pite – dobaci mu Endži Vejder – vas dvoje biste mogli da pođete s nama na večeru. Idemo u *Bludžej kafe*.

– Drugi put, u redu? – reče Pit, ubacujući pištolj nazad u kutiju dok ga je obuzimao bes, plimski talas gneva uperen ka kučki koja mu je jednim udarcem uništila i priliku i alibi. Za trenutak je pomislio da ubije nju i njeno derište, ali mogao je da zamisli kako Hajdi vrišti a Šeri beži, i nikad ne bi uspeo da ih sve pobije a da ne bude viđen.

Hajdi ga je ignorisala. – Deco, hoćete da odemo na večeru?

Šeri je potvrdno zacvrkutala, a Smrda zagugutao. Pit zalupi prtljažnik i, jedva potiskujući bes, reče: – Vi slobodno idite. Za deset minuta mi počinje utakmica.

Hajdi reče: – Samo se seti da staviš sladoled u friz, a ja ću se pobrinuti za ostalo kad dođem kući.

Zgrabila je Smrdu iz sedišta za bebe, a Šeri je odskakutala do kombija Vejderovih. Sirena trubnu i oni odoše.

Pit upali auto i izveze se u rikverc.

Promena plana. Ipak neće otići kući.

87.

Prošlo je nedelju dana otkako sam zaustavila saobraćaj na mostu Golden gejt s *Kroniklom* privijenim na grudi, deset dana otkako je psihopata kojeg nazivamo Ubica s Karminom ubio Elejn Maron i njeno dete. Još uvek sam mogla da osetim težinu ubičinog telefona koji mi visi oko vrata, i da čujem njegov podsmeš i poruge dok mi je naređivao da se razoružam i razodenem idući na sastanak zbog primopredaje novca do koje nikad nije došlo.

Laknulo mi je što su federalci preuzeli slučaj Ubice s Karminom na sebe. Slučaj Dauling se sve više zahuktavao. Imali smo snimljen razgovor koji bi nas mogao dovesti do motiva za ubistvo. A među dokaznim materijalom imali smo jednu patiku za planinarenje, *banana ripablik* džemper i vreću s alatom koji je verovatno pripadao Cicamaci.

Bio je lep osećaj konačno se pomeriti s mrtve tačke, tako da nisam bila nimalo srećna kad me je Džekson Brejdi pozvao u šest sati te večeri i rekao mi da je FBI zatražio moju pomoć u rešavanju jednog slučaja trostrukog ubistva.

Dvadeset minuta posle Brejdijeve poziva, Konklin i ja smo se peli uz rampu jedne prohladne javne garaže. Imala je nekoliko nivoa spiralnih betonskih hodnika koji su jednim prolazom bili povezani s Dokom 29, ogromnim šetalištem punim butika i restorana, savršenim mestom da se u njemu nestane posle krvavih ubistava.

Brejdi nas je upoznao sa specijalnim agentom Dikom Benbouom, čovekom širokih ramena od četrdesetak godina, besprekorno uglancanih cipela i podšišane kose. Benbou se rukovao s nama, a zatim nas je poveo ka mestu zločina, koji je sada obrađivalo dvanaest federalnih agenata.

Benbou reče: – Narednice Bokser, niko ne poznaje tu životinju kao vi. Hoću da znam šta vidite. Šta je isto? Šta je drugačije? Koja je vaša teorija o ovom slučaju?

Koža na glavi mi se zategla, a svaka dlaka na telu mi se naježila kad smo se približili mladoj crnkinji koja je ležala pod jarkim neonskim svetlom, širom otvorenih očiju s rupom od metka posred čela.

Nosila je skupu garderobu: dugu firmiranu suknju s printom, mornarskoplavi sako, belu košulju s naborima i lepom dugmadi. Izgledala je ne samo kao posetilac šetališta već i kao da je došla iz drugog grada.

Na dva metra iza nje ležala su prevrnuta dupla kolica za bebe. Kolica su zaklanjala dvoje mrtve dece, ali mogla sam da vidim dosta toga a da ne priđem ni korak bliže: dve lokve krvi, malo stopalo u beloj cipelici koje viri s leve strane kolica, šaku drugog malog deteta s desne strane, cuclu samo nekoliko centimetara dalje.

Možda je posegnulo rukom za tim malim komadom utehe pre nego što je izdahnulo.

Benbou reče: – Žrtve su Veronika Vilijams, njena ćerka Teli i sin Ven. Došli su iz Los Anđelesa. Obavestili smo njihovu porodicu.

Suzdržala sam se da ne vrisnem od gneva dok sam stajala iznad tela žrtava broj sedam, osam i devet. To nije bilo samo ubistvo. Bio je to pokolj.

Bespomoćno sam piljila u Benboua, a potom prišla iznajmljenom ševrolet blejzeru. Vrata s vozačeve strane bila su otvorena, a na betonu je ležala skupa crna kožna tašna. Iz nje su ispali novčanik, otvorena vrećica sa šminkom, cucla, futrola s avionskim kartama, tabla aspirina, mobilni telefon i paket vlažnih maramica.

Zavirila sam u vozilo. Svetlost koja je dopirala kroz staklo isticala je natpis ispisan karminom, bojeći ga pritom u crno. Umesto tri zagonetna slova tu je stajalo pet reči, podjednako neshvatljivih.

PRVO ŽENE I DECA. RAZUMETE?

Ne, nisam razumela. Uopšte nisam razumela.

Pametna je i vešt, i *mrzi* žene i decu, toliko sam shvatila. Ali šta ga je izazvalo da ubija? Kako je počinio devet ubistava a da ga niko nije primetio? Kako ćemo ga uhvatiti?

Ili će slučaj Ubice s Karminom postati jedna od onih nerešenih misterija koje policajce proganjaju do groba?

Rekla sam Benbou: – Nema sumnje, isti napadač je u pitanju. Rekao nam je šta znači njegova skraćena. To je njegov potpis. Nemam nikakvu teoriju o ovom slučaju. Kad bih imala makar jedan prokleti trag.

Naslonila sam se na betonski stub i pozvala Kler, ostavivši joj govornu poštu: – U garaži sam Doka 39. Imamo još tri žrtve, od toga dvoje male dece.

Kler se javila. Ona ne psuje često, ali izbacila je iz sebe impresivan niz psovki pre nego što je rekla da kreće. Dok sam prekidala vezu čula sam korake po betonu. Okrenula sam se i ugledala Džeksona Brejdija kako se penje uz rampu s još dvojicom muškaraca: jednim uniformisanim policajcem i mršavim belcem prosede kose. Brejdijeve oči su sijale a lice mu je poprimalo neki novi izraz koji mi je ulio nadu.

Osmehnuo se.

Imala sam osećaj kao da se olujni oblaci razilaze a božji prst svetlosti probija betonsku tavanicu kad mi je Brejdi rekao: – Ovo je gospodin Kenedi. Kaže da je svedok događaja.

88.

Šest predstavnika zakona okružilo je čoveka po imenu Danijel Kenedi. Stajali smo tako blizu da smo maltene udisali njegov vazduh, ali činilo se da mu ta pažnja prija. Kenedi nam je ispričao da ga zanimaju priče o kriminalnim delima i da je pročitao sve o Ubici s Karminom. Rekao nam je da je vlasnik *Ju-tela*, prodavnice telefona u Doku 39, a onda je otpočeo svoju priču.

– Belac u ranim tridesetim mi je ušao u radnju – reče Kenedi – i odmah sam pomislio da nešto nije u redu s njim.

– Zašto? – upita ga Benbou.

– Prišao je polici s pripejd telefonima, izabrao jedan s kamerom i karticom od dva gigabajta. Jeftini telefoni s pripejd karticama prodaju se kao ludi, ali oni skupi? Ko još baca skup telefon? U svakom slučaju, taj tip je znao šta želi. I stalno je gledao dole, nije dizao glavu čak ni kad je plaćao.

– Je li nosio kačket?

– Da, bejzbol kačket, plavi, bez loga, ali jakna mu je bila drugačija od one na slikama na TV-u. Ova jakna je bila smeđa, od nagnužvane kože, s američkom zastavom na desnom rukavu.

– Avijatičarska jakna – reče Konklin. – Koje boje mu je bila kosa?

– Smeđa, koliko sam mogao da vidim. Znači, kupio je telefon i otišao, a ja sam rekao svom menadžeru da preuzme brigu o radnji na dva minuta.

– Pratili ste tog tipa? – upita Brejdi.

– Nego šta. Držao sam se nekoliko metara iza njega da me ne bi primetio, i ubrzo sam ga video kako priča s nekom lepom Afroamerikankom s dvoje dece u duplim kolicima. Gestikulirao je, nudio se da joj pomogne oko kesa.

- Onda me je menadžer pozvao da potpišem ček za jednu veliku prodaju. Okrenuo sam se na trenutak, i kad sam se ponovo okrenuo, izgubio sam ga iz vida – bila je strašna gužva, znate? Vratio sam se u radnju, i u sledećem trenutku su se začule sirene. Okrenuo sam policijsku frekvenciju na radiju i čuo da je došlo do pucnjave.

- Da li biste mogli da identifikujete tog tipa s fotografija? – upitah.

- Mogu da učinim nešto još bolje. Sve što je taj tip uradio u mojoj radnji i ispred nje zabeleženo je na visokokvalitetnom digitalnom video-snimku. Mogu odmah da vam ga narežem sa svog hard-diska.

- Je li nosio rukavice?

- Ne – reče Kenedi. – Ne, nije.

- Kako je platio telefon? – upita Konklin.

- U kešu – reče Kenedi. – Vratio sam mu kusur.

- Hajde da otvorimo vašu kasu – rekoh.

89.

Mobilni mi je zazvonio u gluvo doba pred zoru. Napipala sam ga u mraku i odnela u dnevnu sobu da ne bih probudila Džoa. Džekson Brejdi me je pozvao. Uprkos umoru koji mu se osećao u glasu, registrovala sam njegovo uzbuđenje dok mi je pričao kako je celu noć proveo u kriminološkoj laboratoriji posmatrajući forenzičare kako skidaju otiske sa svake novčanice uzete iz kase *Ju-tela*.

– Otkrili ste nešto? – upitah, usudevši se da se ponadam.

– Samo delimične otiske koji se poklapaju s otiscima jednog bivšeg marinca.

– *Ozbiljno?* To je bio vaš predosećaj.

– Kapetan Piter Gordon. Služio je u Iraku, dve uzastopne misije.

Stajala sam u svojoj plavoj flannelskoj pidžami posmatrajući tihu i lepu ulicu Lejk dok mi je Brejdi pričao o tom bivšem marincu koji je nakon otpuštanja iz vojske nestao s radara. U njegovom vojnom dosijeu nije bilo ničeg neobičnog, nikakvih hospitalizacija po povratku kući – ali ni proslave zbog povratka.

– Posle otpuštanja iz vojske – reče mi Brejdi – Gordon se vratio u Volkil u državi Njujork, gde je živeo sa ženom i malom ćerkom dva meseca. Porodica se onda preselila u San Francisko.

– Šta mislite, Brejdi? Je li on naš ubica?

– Svakako izgleda kao Ubica s Karminom – reče Brejdi. – Naravno, snimci iz garaža su sranje, a ono što smo dobili od *Ju-tela* nije nepobitan dokaz. Gordon je kupio telefon s pripejd brojem dvadeset minuta do sat vremena pre ubistva Veronike Vilijams i njene dece – to je sve. Ne možemo da učinimo bogzna šta s tim.

– Čekajte malo. Gordon je viđen kako razgovara s Veronikom

Vilijams – rekoš. – Imala je dvoje dece u kolicima. Gospode!

– Ne znamo da li je žena koju je Kenedi video Veronika Vilijams. Imamo šest ljudi koji pregledaju snimke svih video-kamera s Doka 39 – reče Brejdi. – Čujte, Lindzi, voleo bih da ga uhapsim, ali kad to budemo učinili, bolje da budemo sigurni da ćemo ga udesiti.

Brejdi je bio u pravu. Ja bih mu održala isto predavanje da su nam uloge bile zamenjene.

– Znamo li išta o Gordonu otkako se preselio u San Francisko?

– U stvari, jedan komšija je dva puta prijavio nasilje u porodici, ali niko nije podneo nijednu krivičnu prijavu.

– Imate li sliku tog tipa?

– Stara je, ali upravo vam je šaljem.

Na telefonu mi se pojavila slika muškarca prosečno dobrog izgleda od tridesetak godina, smeđe kose i očiju, simetričnih crta lica koji se ni po čemu nije isticao. Da li je ovaj čovek nosio dvobojnu bejzbol jaknu i krio lice od sigurnosnih kamera u *Stounstaun galeriji*? Ne znači da je to bio on jer sam ja tako želela, ali instinkt mi je govorio da jeste.

Pit Gordon je Ubica s Karminom.

Znala sam da je to on.

90.

Sara Vels i Hajdi Majer, zajedno s još šest svojih kolega, okupili su se oko televizora u školskoj zbornici tokom pauze za ručak. Na ekranu, snimljena kamerom koja se tresla, gradski patolog Kler Vošbern pokušavala je da se odveze s mesta užasne pucnjave do koje je došlo prethodne večeri u garaži šetališta Dok 39.

Gomila posmatrača sastavljena od slučajnih prolaznika, reportera i policije blokirala je ulaz u garažu, zatvorivši prolaz njenom vozilu. Jedna kamera se fokusirala na Ketrin Vinsted s *Krajm* televizije, koja je dovikivala doktorki Vošbern: – Koliko ljudi je ubijeno? Još jedna majka i dete? Je li u pitanju isti ubica?

– Pomerite se. Ne šalim se. Odmaknite se od kola! – uzvratila doktorka Vošbern.

– Nedavno ste poručili ženama da se naoružaju – nastavila je Vinstedova. – *Javnost mora da zna.*

– Ozbiljno sam to mislila – odgovori Vošbenova, pa razmaknu masu svojom sirenom i izađe na ulicu.

Kamera se vratila u studio, uz komentar Ketrin Vinsted: – Za one koji su nam se tek pridružili, dobili smo jedan snimak načinjen sigurnosnom kamerom gospodina Danijela Kenedija, vlasnika *Jutela*, prodavnice na šetalištu Dok 39. Čovek kojeg vidite na ovom snimku je po svoj prilici isti onaj kojeg smo videli na snimku iz garaže *Stounstaun galerija*. Izvori bliski Policiji San Franciska potvrđuju da se možda radi o Ubici s Karminom.

Hajdina usta se širom otvoriše dok je posmatrala svog muža kako kupuje mobilni telefon.

Ali to je neka greška. Pit nije Ubica s Karminom.

Kako je to moguće?

Sara uze Hajdi za ruku i odvuče je dalje od TV-a, pa je izvede iz

zbornice u hodnik. Sara je upita: – Gde je Pit bio sinoć?

– Pit? Otišli smo u kupovinu, a ja sam onda otišla do *Bludžej kafea* s mojom komši... – reče Hajdi, bledog lica, očiju razrogačenih od užasa. – Pit je rekao da ide kući da gleda neku utakmicu. Bio je na kauču kad sam se vratila. On nije mogao da uradi ono što kažu.

– Od tvoje kuće se kolima brzo stiže do Doka 39.

– Ostali smo na večeri neko vreme... o, bože. Ali to ne može biti on. Znala bih da jeste, zar ne?

– Hajdi, on je zao. Nasilan. Tebe i decu tretira kao... čuj, kuda Pit odlazi kad želi da bude „bilo gde, samo ne ovde“ i onda ga nema satima? Znaš li?

– Bože. Ozbiljna si. – Hajdi se zagleda u Sarino odlučno lice, i kolena joj popustiše. Sara je pridrža i reče: – Hajdi, Hajdi, jesi li dobro?

– Šta ako je to istina? Šta ću da radim?

– Gde su deca?

– Šeri je u školi. Stivi je u vrtiću... osim ako, o bože. Koliko je sati? Pit je pokupio Stivija. Moram da pozovem policiju. Gde mi je tašna? Treba mi telefon. Moram da pozovem policiju *odmah*.

91.

Pit Gordon je čistio pištolj ispred televizora, gledajući snimak na kojem kupuje mobilni na šetalištu.

Taj snimak se emitovao na svim TV stanicama u poslednjih pola sata, i sada je voditelj na CNN-u govorio: – Izvori blisku FBI-ju potvrdili su da je ovaj čovek zanimljiv policiji u vezi s nedavnim ubistvima u javnim garažama širom grada. Njegovo ime nije objavljeno i ako ga poznajete ili ste ga videli, nemojte stupati u sukob s njim. Smatra se naoružanim i veoma opasnim...

– Veliko vam hvala – reče Pit, navrćući prigušivač na cev svoje berete. Zatakao je pištolj za pojas i otišao do garaže. Torba sa stvarima mu je već bila u prtljažniku zajedno s priborom za prvu pomoć i paketom flaširane vode.

Ušao je u kola, podigao vrata od garaže i istog trenutka čuo zvuk helikopterske elise. Nije mogao da vidi da li taj helikopter pripada federalcima ili nekoj TV ekipi, ali u svakom slučaju, njegova posada je znala ko je on i došla je tu zbog njega.

Morao je da pređe na rezervni plan. A rezervni plan je bio jedan prokleta dobar plan.

Pit je spustio vrata od garaže. Izašao je iz kola, skinuo rashladnu posudu od stiropora s visoke police i odneo je u kuću. Skinuo je kućno zvono i vešto prespojio žice. Eksplozivne kapisle su se nalazile u maloj kutiji oblepljenoj selotejpom označenoj sa „spajalice“ u zadnjem delu fioke sa sitnim potrepštinama. Ubacio je zvono i jednu kapislu u kutiju od stiropora, izašao do ivičnjaka i ostavio je pored poštanskog sandučeta.

Vrativši se u kuću, Pit je ubacio drugu kapislu u kartonsku kutiju, pokrio je listom starih novina i izneo je na trem, ostavivši je odmah ispred zadnjih vrata.

Vratio se u dnevnu sobu i provirio kroz zavese. Jedan crni terenac je došao i parkirao se ispred njegovog prilaza. Pet ili šest identičnih vozila sad je uletalo u njegovu ulicu iz oba smera. Više nije bilo sumnje. Bili su to federalci.

Pit je sklonio zavese s prozora tako da je bio jasno vidljiv, stavlajući im do znanja da ih je video. Onda je uzeo dete iz kolevke. – Idemo, Smrdo.

Stivi je zaplakao, migoljeći se u Pitovim rukama, pa ga je Pit protresao i rekao mu da ućuti. Zgrabio je sok u tetrapaku i kesicu ovsenih pahuljica sa šanka. Onda je otišao u garažu i seo u kola sa Smrdom u krilu.

Pit je zamišljao radio-komunikaciju koja se odvijala između timova specijalaca u terencima i komandnog centra, koji je dosad bio postavljen u susednom bloku. Dok je čekao u mraku garaže, a neprijateljske snage mu opkoljavale kuću, kapetan Pit se u mislima vratio nekoliko godina unazad do dana kada je s komandom pristizao u Haditu.

Bio je to dan kada je poginula jedina osoba na svetu do koje mu je bilo stalo.

92.

Pit Gordon je bio u kolima na čelu kolone od šest vozila koja su prevozila opremu i zalihe u zelenu zonu. Sedeći na mestu suvozača pored kaplara Endija Daglasa, pričao je s komandom preko voki-tokija kada je ceo svet odleteo u paramparčad.

Eksplozija je poremetila svako njegovo čulo, ogluveo je i oslepeo od dima, dok je vozilo odskočilo od siline udara, tresnuvši potom snažno na zemlju. Iskobeljao se na put na kojem je vladao haos, a sluh mu se vratio samo da bi doneo srceparajuće vriske ranjenih i umirućih.

Preskačući preko ostataka tinjajućeg čelika i kamenja, Pit je pronašao poslednje vozilo u svom karavanu. Bilo je prevrnuo i u plamenu. Video je trojicu svojih ljudi: kaplar Ajk Lenar je ležao na zemlji, trzajući se. Redov Oren Henkok je držao svoja creva koja su se prosipala na zemlju. Drugi marinac je bio Keni Maršal, iz Pitovog rodnog grada, kojem je eksplozija odnela noge do iznad kolena.

Pitove oči su sada zasuzile dok se prisećao tog dana.

Pao je na kolena kraj svog dragog prijatelja, strgao Keniju šlem s glave i uzeo mu голу glavu u naručje. Izgledalo je kao da Isusova slika koji ju je Keni nosio u šlemu zavrtila glavom kad se šlem prevrnuo na stranu. Pit je praznim rečima tiho tešio Kenija, dečaka koji je rekao da će biti spreman kad god ga Gospod pozove k sebi. Keni je pogledao u Pita – s iznenađenjem u očima – i život ga je napustio.

I sâm Pit je imao osećaj kao da je sav život istekao iz njega, a onda je bujica besa ispunila tu prazninu. Pocepao je košulju i prekrilo Keniju lice, a zatim doviknuo svojim ljudima da je neko daljinski aktivirao eksplozivnu napravu iz kola iza karavana. Ostatak

njegove čete, deset dobrih ljudi, opkolio je obična siva kola i pootvarao vrata na njima.

Napred su sedele dve kukavice, a pozadi žena i dete koji su vrištali. Pit je izvukao ženu iz kola, s detetom u rukama. Nije razumeo šta mu žena govori, ali nije ni mario. Kad su pobunjenici polegali licem ka zemlji, Pit se razdrao na njih, uperivši oružje u dete i ženu u crnoj odori kraj svojih stopala.

– Volite li ove ljude? – vrisnuo je na muškarce. – Volite li ih?

Nanišanio je u tu kučku, i ona se okrenula da ga pogleda, vadeći ruke iz šalvara, dlanova okrenutih naviše da zaustavi metke. Opalio je iz automata, posmatrajući je kako se trza i koprca, i dok je umirala ubio je i njeno uplakano dete. Potom je uperio oružje u ostale pobunjenike, ali njegovi ljudi su skočili na njega i razoružali ga, bacili ga na zemlju i sedeli na njemu sve dok nije prestao da jeća.

Taj incident nikad nije bio pomenut nijednom rečju. Ali u svojoj glavi, Gordon je još uvek živeo na tom prašnjavom putu ispred Hadite. Tada je poslednji put osetio saosećanje.

Urlik slećućeg helikoptera vratio je Pita u stvarnost. Sedeo je u kolima u svojoj garaži, opkoljen neprijateljem sa svih strana, ali željno je iščekivao da akcija počne. Potapšao je Smrdu po stomaku, *tap, tap, tap*, i nastavio da čeka pravi trenutak za pokret.

93.

Brejdijev poziv me je zatekao za radnim stolom u pola dva popodne. Vikao je u telefon, govoreći mi da je naš svedok sve upropastio i da se naoružani Piter Gordon nalazi u pat-poziciji s FBI-jem. – To kopile drži svog sina kao taoca. Agent Benbou te treba na licu mesta. Pit Gordon kaže da će pričati samo s tobom.

Džakobi je stajao iza mene. Iznela sam mu situaciju u desetak reči, i videla mu suprotstavljena osećanja na licu.

– Kreni. Javlaj mi šta se dešava – zareža on. – Budite pažljivi – viknu za nama dok smo Konklin i ja odlazili s odeljenja.

Trebalo nam je bolno mnogo vremena da se od stanice probijemo kroz gužvu u okolini Gradskog centra, a zatim i do mesta gde je Gordon živeo. Prošli smo kroz kordon na kraju ulice i ugledali gomilu crnih terenaca ispred jedne blatnjavosmeđe kuće na dva sprata s pridruženom garažom pozadi na osušenom travnjaku.

Agent Benbou nam je mahnuo da stanemo, prišao prozoru sa suvozačke strane i rekao mi: – Imate li iskustva u pregovaranju oko oslobađanja talaca?

– Ne dovoljno – rekoh.

– Dajte sve od sebe, narednice – reče on. – Postavite se prijateljski prema njemu. Nemojte ga izazivati. Pokušajte da ga navedete da izađe napolje s dečakom.

– Šta imam da mu ponudim?

– Šta god želi. Kad dobijemo dete, naš je.

Benbou mi je pružio zaštitni prsluk. Obukla sam ga i uzela megafon. Doviknula sam Gordonu: – Pitere, Lindzi Bokser ti se obraća. Došla sam jer si me tražio, i želim da se ovo završi dobro po sve. Otvori polako vrata, stavi ruke iznad glave i izađi, u redu? Niko neće pucati.

Odgovora nije bilo, pa sam pokušala ponovo, preformulisavši svoj zahtev. Onda sam, uzevši broj od Benboua, okrenula Gordona na fiksni. Zazvonilo je pet puta. Niko se nije javio. Onda se uključila sekretarica i glas male devojčice je rekao: – Ovo je kuća Gordonovih. Molim vas ostavite poruku.

Ponestalo mi je ideja, i pitala sam se zašto je Gordon uopšte tražio da ja dođem, kad mi je mobilni zazvonio. Skinula sam ga s pojasa i zagledala se u ekran. Broj je bio sakriven, ali znala sam ko je.

– Bokserova.

– O, pa gde si, lepojko – reče Ubica s Karminom.

94.

Zvuk Gordonovog glasa u mom uvetu zaobišao je razum i zario se pravo u moje nadbubrežne žlezde. Istog trenutka sam počela da se znojim, osećajući kako mi se znoj sliva niz bokove, između grudi, preko obrva. Imala sam utisak da ponovo preživljavam neke od najužasnijih trenutaka u životu, ali nekako sam naterala sebe da mi glas ostane miran.

– Gordone, niko ne želi da te povredi. Znamo da imaš svog sina, i on nam je svima veoma važan.

– Važan je vama. Mene nije briga za njega. Pitajte moju ženu. Po svoj prilici, uopšte i nije moj.

– Kako da svi dobijemo ono što želimo?

– Postoji samo jedan način, i to je moj način. Bacite oružje – reče Gordon. – Opozovite helikoptere. Ako čujem elise, ovaj razgovor je završen. Kuća mi je minirana. Postavio sam žice spolja i iznutra. Postoji jedan bezbedan prolaz, a to je staza koja vodi do ulaznih vrata. Dođi ovamo, Lindzi, doođi ovamooo.

Rekla sam Gordonu da sačeka, prepričala naš razgovor Benbou, koji je odmahnuo glavom i rekao: – Nema jebene šanse.

Rekla sam: – Neću ući u kuću, Gordone. Hoću da ti izađeš sa Stivenom. Garantujem ti bezbednost. Dajem ti časnu reč, niko neće pucati.

– Lindzi, ako želiš klinju, moraš da dođeš do mene. Upotrebiću tebe i malog kao štit. Sešćemo u tvoja kola i niko nas neće pratiti. Ako vidim oružje, ubiću sebe i malog. Ako čujem helikopter, pucaću. Ako iko slomi prozor ili kroči na travnjak, kuća će odleteti u vazduh. Razumeš li me?

Benbou mi uze telefon iz ruke i reče: – Gordone, ovde specijalni agent Ričard Benbou iz FBI-ja. Ne mogu da pustim narednicu

Bokser da uđe u kuću, ali ja ću doći do tvojih vrata nenaoružan i ispratiti te na bezbedno mesto. Daj nam dete, i ja ću te lično odvesti do Meksika. Kako ti to zvuči?

Benbou je saslušao Gordonov odgovor, a zatim zaklopio telefon. – Rekao mi je da želi Bokserovu. U suprotnom je gotovo i mogu da se jebem. Prekinuo mi je vezu.

Postoji samo jedna opcija, rekao nam je ubica. Njegov način, ili će sve dići u vazduh, uključujući sopstveno dete.

Izvadila sam glock iz futrole i spustila ga na travu. Zamolila sam boga da me štiti i stupila na stazu ispred kuće Pitera Gordona.

95.

Nisam skidala pogled s ulaznih vrata sumorne kuće u neuglednom kraju koja će možda biti poslednje što ću ikad videti. Pokucala sam na vrata – odgovora nije bilo. Pokucala sam još jače. Opet ništa.

Šta je bre ovo?

Okrenula sam se da pogledam u Konklina i slegla ramenima. Onda sam pružila ruku i pritisla zvono.

Čula sam Konklina kako viče: – Ne, Lindzi, NE! – i u tom trenutku su se začule dve jake eksplozije, u razmaku od jedne nanosekunde.

Vazduh se raspukao. Zemlja se zatresla i to me je srušilo na zemlju. Imala sam osećaj kao da me je udario kamion. Tresnula sam na zemlju i progutao me je gust oblak crnog dima. Udahnula sam opori miris baruta, kašljući sve dok želudac nije počeo da mi se grči. Ljudi su vikali na ulici i čuo se jak statički šum radija iz kola. Čula sam Konklina kako me doziva.

Provirila sam kroz dim i videla svog partnera kako leži pet metara dalje. Vrisnula sam: – *Riči* – ustala s naporom i otrčala do njega. Krvario je iz posekotine na čelu.

– Pogođen si!

Prineo je šaku glavi i rekao: – Dobro sam. Kako si ti?

– Jebeno savršeno.

Pomogla sam Riču da ustane. Zagrlio me je jednom rukom oko ramena. – Gospode bože, Linds, pomislio sam da nas je ubio.

Vatra je gutala jedan terenac kraj ivičnjaka. Povređeni ljudi koji su krvarili iz rana od šrapnela stajali su naslonjeni na svoja vozila ili su čučali na ulici. Na osnovu toga koliko su tragovi eksplozije u blizini ulice bili intenzivni, zaključila sam da je Gordon

postavio bombu na trotoaru. Druga bomba je eksplodirala iza kuće – koju je zahvatio požar. Je li svrha ovih eksplozija bila da ubiju? Ili da izazovu kaos?

Gde je Gordon sada?

Čula sam nepogrešivo struganje garažnih vrata koja su se podizala iza mene. Okrenula sam se i ugledala Gordona za volanom plavog honda karavana kako izlazi iz garaže na prilaz i ide ka ulici.

Rič je potegao svoju devetku, a znala sam da njegovo oružje nije bilo jedino upereno u tu hondu. Kuća je bila pokrivena, sa svih strana – a ja sam se nalazila na direktnoj liniji vatre.

– *Ne pucaj* – vuknih u pravcu ulice.

Digla sam ruke i pošla ka Gordonovim kolima. Dok sam zurila kroz prozor s vozačeve strane, otkrila sam da gledam u lice preplašenog deteta. Gordon je držao svog sina priljubljenog uz prozor, s pištoljem prislonjenim uz njegovu glavu, koristeći ga kao štit.

Prozor se spustio dva centimetra, i do mene je dopro Gordonov previše poznati glas.

– Smrdo – reče on – upoznaj narednicu Bokser.

O dvojila sam pogled od prestrašenog malog dečaka, hitro se okrenula ka ulici i ponovo vrisnula: – *Ne pucaj. Zaboga, dete je s njim. Ne pucaj.*

Jedno zamagljeno obličje proletelo je iza vozila i nastavilo da trči paralelno s ulicom ka prilazu. *Bio je to Brejdi.* Užasnuto sam posmatrala kako baca „ježa“ ispred Gordonovih kola a zatim kako staje ispred vozila i, držeći pištolj obema rukama, nišani u vetrobran.

Brejdi doviknu Gordonu: – *Izlazi iz kola. Izlazi iz kola odmah.*

Gordon zatrubi pa doviknu meni: – *Reci tom klovnu da držim pištolj uz Smrdinu glavu. Kad izborojim do tri, pucam. Jedan.*

Glas mi je bio promukao kad sam viknula: – *Brejdi, spusti pištolj. Ubiće dečaka. Pucaće!*

Gordon je bio serijski ubica s taocem. Proceduralno, Brejdi je bio u pravu i verovatno bi ga smatrali junakom zbog Gordonovog hapšenja, čak i ako Stiven pogine.

Onda me je Benbou podržao.

– *Brejdi, spusti oružje.*

Brejdi je oklevao, a zatim poslušao. Dirnula me je Benbouva humanost, čak i dok sam se molila da čini pravu stvar.

Gordon reče: – *Lindzi? Neću da vidim oružje. Ni helikoptere. I neću da me iko prati. Razumeš? Dva.*

Prenela sam Gordonove zahteve razdravši se u pravcu ulice, i helikopter je odleteo van dometa. Čula sam vrištanje guma na asfaltu, okrenula se i ugledala Gordonov auto kako izleće s prilaza. Obišao je „ježa“ i udario u jedan terenac odgurnuvši ga s puta, a potom se popeo na ivičnjak i jurnuo ulicom u pravcu auto-puta.

U roku od nekoliko sekundi, ovaj kraj u predgrađu pretvorio

se u nešto nalik ratištu. Zavijanje sirena dopiralo je iz svih pravaca: jedinica za demontiranje bombi, kola hitne pomoći i vatrogasci, svi su oni pohrlili ka mestu dešavanja.

Otišla sam do ulice, gde je Benbou naređivao da se honda prati iz vazduha.

Konklin me je spojio s Džakobijem, i ja mu rekoh da sam dobro, ali zapravo sam bila ošamućena i zadihana od eksplozija, i vid mi se stalno na momente maglio.

Dok smo Konklin i ja pomagali jedno drugom da dođemo do kola, pred očima mi je lebdela slika crvenog, preplašenog lica malog dečaka koji nemo vrišti kroz prozor kola.

Vrtoglavica me je savladala. Presamitila sam se i povratila u travu.

97.

Probudila sam se u urgentnom centru, u krevetu s rešetkama, u boksu s navučenim zavesama. Džo je ustao sa stolice pored mene i položio mi šake na ramena.

– Zdravo, draga. Jesi li dobro? Sve u redu?

– Nikad bolje.

Džo se nasmeja i poljubi me.

Stegoh mu šaku. – Koliko dugo sam spavala?

– Dva sata. Bio ti je potreban san. – Džo sede nazad u stolicu, s mojom šakom u svojoj.

– Kako je Konklin? Kako je Brejdi?

– Konklin je zaradio nekoliko šavova na čelu. Ožiljak će mu dobro stajati. Brejdi je savršeno dobro ali je besan kao ris. Kaže da je mogao da sredi Gordona.

– Ili smo zbog njega mogli da poginemo on, Konklin, ta beba i ja.

– Ispravno si postupila, Linds. Niko nije poginuo. Džakobi je u čekaonici. Zagrlio me je.

– Je l'?

– Uhvatio me je u medveđi zagrljaj. – Džo se osmehnu od uva do uva, a ja prasnuh u smeh. Nisam bila sigurna da li je Džakobi ikad *mene* zagrlio.

– Ima li vesti o Gordonu?

– Dok je podrška iz vazduha stigla, njegova honda je bila jedan od milion istih plavih karavana. Izgubili su ga.

– A dečak?

Džo slegnu ramenima. Opet mi je pripalo muka. Svi ti profesionalno obučeni ljudi, a Gordon je od svih nas napravio budale. – Koristiće Stivena kao taoca sve dok mu više ne bude potreban.

– Mislim da se do sada otarasio malog, dušo. Nakon što se izvu-
kao odande, plačljiva beba može samo da mu smeta.

– Hoćeš da kažeš da ga je ubio?

Džo slegnu ramenima. – Recimo da ga je samo ostavio negde. –
Džo obori pogled.

Jedna sestra je ušla i rekla da će se lekar vratiti za minut. – Da
ti donesem nešto, dušo? Sok?

– Ne, hvala. Dobro sam.

Kad je otišla, Džo reče: – Sve je to bila diverzija. Taj tip zna ka-
ko se pravi bomba.

– Jesam li je ja detonirala?

– Zvono na vratima. Kad si pritisnula dugme, signalu su otišli do
dve eksplozivne kapisle, od kojih je jedna bila u rashladnoj posudi
kod ivičnjaka. Druga je raznela zadnji deo kuće – bivše kuće.

– Tražio je mene, Džo. Zahtevao je da dođem do vrata. Plani-
rao je da ja detoniram tu bombu. Zašto ja? Da li je hteo da mi se
osveti jer nije dobio pare?

– Mislim da jeste. Tebe bira kao predstavnika u svojoj borbi s
gradom za moć...

Lekar je ušao i Džo je izašao iz boksa. Doktor Dvek me je za-
molio da očima pratim kretanje njegovog prsta. Udarao mi je čeki-
ćem po kolenima i rekao mi da savijam ruke. Rekao mi je da imam
predivnu kontuziju na ramenu veličine dlana i da će mi posekotine
na šakama fino zarasti.

Poslušao mi je disanje i srce, pri čemu su se oboje ubrzali kad
sam pomislila da bi Piter Gordon dosad mogao da bude bilo gde, s
onim malim dečakom ili bez njega – i da niko nije znao gde se do-
đavola nalazi.

98.

Zavalila sam se u suvozačko sedište dok nas je Džo vozio kući. Džakobi mi je rekao da uzmem nekoliko dana slobodno i da dođem u ponedeljak da vidimo hoće li me pustiti da radim sledeće nedelje.

Džo reče: – Ima da legneš da spavaš dok ne ozdraviš, čuješ li me, plavušice? Čim dođemo u stan, stavljam te u kućni pritvor.

– Dobro.

– Prestani da se raspravljaš sa mnom.

Prasnula sam u smeh i okrenula glavu da osmotrim njegov snažni profil spram kobaltnoplavog sumračnog neba. Pustila sam da me centrifugalna sila priljubi uz vrata kad je Džo skrenuo u Bulevar Argeljo i posmatrala sam tornjeve Crkve Svetog Jovana kako promiču pored nas. Mora da sam zadremala jer sam se probudila čuvši Džoa kako mi govori da smo stigli kući.

Pomogao mi je da izađem na trotoar ispred naše zgrade i pridržao me dok nisam uhvatila ravnotežu.

Džo me je upitao: – Šta bi volela za večeru? – kad sam ugledala nešto što je moralo da mi se pričinjava. Preko puta ulice bio je parkiran plavi honda karavan s zgužvanim prednjim branikom.

– Šta je ono? – upitah, upirući ka kolima.

Nisam čekala Džoov odgovor. Poznala sam ta kola. Čak i s razdaljine od šest metara, mogla sam da pročitam natpis na vetrobranskom staklu. Strah je prostrujao kroz mene kao da je Piter Gordon zapalio fitilj pod đonovima mojih cipela.

Kako zna gde živim?

Zašto se dovezao do mojih vrata?

Istrčala sam na ulicu Lejk, izbegavajući kola koja su proletala pored mene. Došla sam do honde, postavila dlanove na staklo i

provirila unutra. Videla sam malog dečaka kako leži na zadnjem sedištu izvaljen na bok. Čak i pritom slabom osvetljenju, okrugla tačka na slepoočnici Stivena Gordona bila je jarkocrvene boje.

Taj psihopata je ubio svog malog sina.

Upucao ga je – iako smo uradili sve što je od nas tražio! Vrisnula sam: – *Ne!* – i brzo otvorila vrata. Svetlo u kolima se upalilo, i uhvatila sam dete za ramena. Dečakove oči se otvoriše i on ustuknu od mene, vrisnuvši.

Bio je živ. Zbrzala sam: – Stivi, jesi li dobro, jesi li dobro? Sve će biti u redu.

– Hoću moju mami-cu.

Palcem sam izbrisala karmin sa Stivenove slepoočnice, obeležje toliko odvratno da nisam mogla da ga gledam. Izvadila sam dete iz kola i namestila ga na kuk, čvrsto ga držeći. – Dobro, mališa. Tvoja mamica će brzo doći.

Džo se naginjao u sedištu. Pogled mu je bio prikovan za slova ispisana na vetrobranskom staklu.

– Šta je ono? Šta piše? – upitah ga.

– O, sranje, Lindzi. Taj tip je lud.

– Reci mi.

– Piše: „Sad želim pet miliona. Nemojte ponovo da uprskate.“

Ubiće još ljudi ako ne dobije novac. Uradio je to i ranije. Izgubila sam ravnotežu, i Džo me je zadržao.

– Očajan je – reče Džo. – On je terorista. Ne dozvoli da te poremeti, Lindzi. Sve su to gluposti.

Želela sam da Džo bude u pravu, ali poslednji put kada grad nije isplatio otkupninu, Gordon je ubio još troje ljudi.

„Nemojte ponovo da uprskate“ nije bilo izazivanje. Bila je to pretnja, napunjen pištolj uperen u građane San Franciska. A pošto se činilo da sam ja postala Gordonova veza s ostatkom sveta, ta pretnja je bila upućena i meni.

Džo me je zagrlio i odveo nazad do svojih kola, smestivši me na zadnje sedište sa Stivenom. Seo je za volan i zaključao vrata.

Trljala sam dečaka po leđima dok je Džo zvao Benboa. Razmišljala sam o ocu Stivija Gordona, manijakalnom ubici koji nema šta da izgubi.

Gde se kog đavola nalazi?

Pomislila sam da neću moći da zaspim dok on ne bude mrtav.

Četvrti deo Čudovište

99.

Džakobi mi je spustio svoje mesnate šake na ramena i pogledao me u oči. – Piter Gordon je problem FBI-ja, Bokserova. Ti si učinila sve što si mogla. Dečak je bezbedan. Sad uzmi nekoliko dana slobodno. Koliko god ti treba.

Znala sam da je Džakobi u pravu. Bio mi je potreban odmor, fizički i emotivno. Bila sam u tako lošem stanju da sam se trzala kad bi aparat za kafu zašištao.

U nedelju, Džo i ja smo ušli na stadion *Monster park* na pola prve četvrtine. *Fortinajnersi* su gubili od *Ovnova* iz Sent Luisa, ali nije me bilo briga. Bila sam sa Džoom. Bio je to divan dan za sedenje pored linije od pedeset jardi. I da, ispod jakni smo imali pištolje i zaštitne prsluke.

Redar je morao da pomeri dva tipa s naših skupih sedišta rezervisanih za pripadnike FBI-ja, ali zaboravila sam na tu malu neprijatnost posmatrajući napad koji se odvijao na terenu ispod nas.

Arnaz Betl je uhvatio malo prejako dodatu loptu, stavio je pod ruku i potrčao za svojim blokerima u polje. Kod protivničke linije za četrdeset jardi naglo je skrenuo udesno uz liniju i odjurio, neometan, do kraja zone.

Skakala sam gore-dole. Džo me je zgrabio i zalepio mi jedan sočan poljubac od bar pet zvezdica. Čula sam nekog lajavca kako viče s tribina iznad nas, nadjačavajući huk mase: – Iznajmite sobu!

Okrenula sam se i videla da je u pitanju jedan od tipova koje smo pomerili s naših mesta. Bio je pijan, i bio je seronja. Doviknula sam u odgovor: – Gledaj svoja posla! – i na moje iznenađenje, prostak je ustao sa svog sedišta i pošao dole do mesta gde smo Džo i ja sedeli.

Stao je tu, nadnoseći se nad nama kao planina.

– Šta vi zamišljate? – povika tip, dok mu je pljuvačka letela iz usta. – Mislite da možete da radite šta god hoćete samo zato što možete da priuštite sebi ova mesta?

Nisam znala o čemu govori, ali nije mi se svidelo to što sam videla. Kad jedan tip poludi na nekom sportskom događaju, dok si lupio dlanom o dlan, gomila drugih tipova poželi da mu se pridruži.

– Zašto se ne vratite do sedišta koje ste platili? – reče Džo, ustajući. Moj verenik ima preko metar i osamdeset tri, ali nije krupan kao debeli lajavac koji je težio oko sto trideset kila. – Propuštamo utakmicu, a dama se oseća nelagodno zbog vas.

– Koja dama? – reče seronja. – Vidim debeloguzu kučku, ali ne vidim nikakvu damu.

Džo zgrabi tipa za jaknu i stegnu mu je čvrsto ispod brade. Ja mu nabih značku u lice i rekoh: – Misliš, debeloguza pandurka.

Gestikulirala sam policajcima na stadionu, koji dotrčaše niza stepenice. Dok su grubo odvodili lajavca uza stepenice, praćeni ohrabrujućim povicima navijača oko nas, shvatila sam da ubrzano dišem i da mi adrenalin opet kola venama.

Falila mi je nanosekunda da potegnem pištolj.

Džo me je zagrlio i rekao: – Šta misliš o tome, Lindzi? Kao što je čovek rekao, hajde da iznajmimo sobu.

– Odlična ideja – rekoh. – Imam na umu i koju.

100.

Zavese u našoj spavaćoj sobi mreškale su se na lakom povetarcu koji je duvao kroz odškrinut prozor. Džo nam je spremio obrok, okupao nas, divio se mojoj „savršenoj zadnjici“ i umotao me u kućni ogrtač.

Nije mi dao ništa da radim.

Ležala sam na leđima na sredini kreveta, gledajući u njega, ogromnog i prelepog na blagoj svetlosti koja je dopirala od stone lampe i bandere spolja.

– Ne pomeraj se, plavušice – reče Džo.

Bacio je peškir preko vrata ne skidajući oči s mene. Disanje mi se ubrzalo, i krenula sam nespreno da odvezujem pojas kućnog ogrtača.

– Šta sam ti rekao, Linds? Lekar ti je naredio da miruješ.

Nasmejala sam se dok je on legao na ogromni krevet pored mene.

– Nos me svrbi – rekoh.

– I mene nešto svrbi.

– Dobro, šaljivdžijo.

– Šaljivdžija, a?

Okrenuo se na bok i poljubio me u vrat, na onaj poseban način od kojeg odmah stignem od nule to stotke. Ispružila sam ruke da ga zagrlim oko vrata, a on mi ih je spustio. – Lezi mirno.

Razvezao je pojas na mom ogrtaču i pomerio me – a onda smo oboje bili nagi ispod prekrivača.

Ležali smo isprepletanih udova, okrenuti jedno prema drugom, s mojom nogom iza Džoovog kuka, njegovim rukama oko mog tela, s mojim obrazom ugnežđenim ispod njegove brade. Osećala sam se bezbedno i veoma voljeno, i čudila se kako smo posle svih

uspona i padova koje smo pregurali došli do ovog blaženog stanja.

Džo mi je pokupio kosu i uvio je u ruci, i poljubio me u vrat. Privukao me je bliže sebi. Malo sam pomerila kukove kako bi mogao da uđe u mene. Za trenutak sam zaboravila da dišem. Bila sam na rubu provalije i nisam želela da stanem.

– Sačekaj trenutak – reče Džo, pružajući ruku da otvori fioku noćnog stočića. Čula sam pucketanje kesice od kondoma, spustila mu šaku na mišicu i rekla: – Ne.

– Samo se oblačim.

– Ne. Stvarno. Lekar je tako naredio. Nemoj.

– Draga? Sigurna si?

– Sigurna sam.

Džo me je strasno poljubio i, čvrsto me držeći, oboje nas prevrnuo tako da sam legla na njega. Pridigla sam se i podvila noge, položila šake na njegove grudi i zagledala mu se u lice. Videla sam mu svetlost u očima – njegovu ljubav prema meni. Uhvatio me je za kukove i, širom otvorenih očiju, počeli smo da se ljuljamo polako, polako, bez žurbe, bez brige.

Nije bilo mesta na kojem bih radije bila.

Nikoga s kim bih radije bila nego s Džoom.

101.

Bila sam za svojim stolom kad me je Brenda zvrknula na interkom. – Lindzi, stigao je neki paket za tebe. Kevin ne želi da ga pošalje gore bez provere.

Spustila sam se stepeništem do hola i pronašla našeg čuvara kako čeka pokraj detektora za metal. Držao je običnu crnu najlonsku torbu za laptop, s mojim imenom na nalepnici, umotanu u mnogo metara providnog selotejpa. Nisam očekivala nikakav paket. I uopšte mi se nije sviđalo kako ovaj izgleda.

– Provukao sam ga kroz detektor za metal – reče naš čuvar. – Unutra ima metala, ali ne mogu da razaberem kakvog.

– Otkud ta torba ovde?

– Proveravao sam ljude na ulazu, gomila klinaca s pravnog fakulteta, zagledao sam u torbe foto-aparata i tako dalje, i kad sam se okrenuo, ova torba je bila na stolu. Niko je nije uzeo.

– Zovem Jedinicu za demontiranje bombi, bez uvrede – rekoh.

– Ne vređam se – reče Kevin. – Pozvaću šefa obezbeđenja.

Ponovo sam se tresla, odeća mi se lepila za telo, ugruvano rame mi je pulsiralo. U glavi su mi odjekivale snažne eksplozije bombi, i setila sam se da mi je Džo rekao da je napraviti bombu tako lako da je to jezivo.

Pozvala sam Džakobija stojeći iza mermernog stuba na suprotnom kraju hola i ispričala mu za tajanstvenu torbu. Rekla sam mu da je Piter Gordon verovatno sposoban da digne u vazduh glavnu policijsku stanicu.

– Skloni se odatle, Bokserova – reče Džakobi.

– I ti isto – rekoh. – Evakuišemo zgradu.

Dok sam to govorila u stanici se oglosio alarm, i preko razglasa se čuo glas šefa obezbeđenja koji je naredio svim vatrogascima da

se jave na dužnost.

Zgrada je bila ispražnjena – sudije, porotnici, tužioci i policajci i sprat pun pritvorenih lica, svi su nahrupili zadnjim stepeništem i na ulicu. Izašla sam napolje na glavna vrata i slušala puls kako mi bubnji u ušima. U roku od sedam ili osam minuta, zgrada je bila ispražnjena i ispred nje je bio parkirano vozilo Jedinice za demontiranje bombi.

Posmatrala sam iza policijskog kordona kako se robot s kamerom na „rukama“ penje uz rampu za osobe s hendikepom i ulazi na glavna vrata stanice. Konklin i Či su došli da čekaju sa mnom, i zajedno smo posmatrali kako tehničari iz Jedinice za demontiranje bombi, maskirani i obučeni u zaštitna odela otporna na vatru i šrapnele, idu iza robota s daljinskim upravljačem.

Čekala sam na detonaciju za koju sam bila sigurna da će uslediti. Onda smo čekali još neko vreme. U trenutku kad mi je došlo da vrisnem, Konklin je rekao: – Mogli bi da ostanemo ovde celu noć.

Pa smo otišli kod *Makbejna*.

Tamo je bilo kao na žurki. Policijski službenici svih vrsta zabavljali su se i galamili čekajući da čuju imaju li još uvek radne prostorije u koje mogu da se vrate. Šaka mi je bila u činiji s kikirikijem kad mi je telefon zazvonio.

Bio je to poručnik Bil Beri iz Jedinice za demontiranje bombi. – Ustanovljeno je da je vaša takozvana bomba bezbedna.

Otišla sam s Konklinom i Čijem do njihovog vozila, koje se sada nalazilo na parkingu iza stanice. Pokucala sam na vrata kombija i, kad su se otvorila, preuzela sam torbu iz ruku poručnika Berija.

– Šta je unutra? – upitah ga.

– Božić u septembru – reče on. – Mislim da će vam se svideti.

102.

Nešto što će vam se svideti – ponovi Či. – Šta bi to moglo da bude?

– Nadam se da je neko kuće – rekoh.

Konklin nam je pridržao vrata i nas troje smo se pridružili masi zaposlenih koji su se vraćali u svoje kancelarije. Popeli smo se do trećeg sprata, skrenuli desno na Odeljenje za ubistva i nagurali se u Džakobijevu kancelariju dok se on svaljivao u svoju rotirajuću stolicu.

Džakobijeva kancelarija je, kao i obično ličila na svinjac, bez uvrede svinjama. Sklonila sam gomilu dokumenata s jedne stolice, Konklin je seo u stolicu pored mene dodirujući kolenima sto, a Či se naslonio na dovratak u svom elegantnom sivom odelu s uskom kravatom.

– Kažu da ovo neće eksplodirati – rekoh, spuštajući torbu za laptop na Džakobijev sto.

– Hoćeš li otvoriti to, Bokserova? Ili čekaš pozivnicu?

– Dobro.

Izvadila sam rukavice od lateksa iz džepa i navukla ih, a zatim presekla selotejp nožem koji Džakobi koristi za otvaranje pisama i rašnirala torbu sa svih strana.

Isprva nisam shvatala u šta gledam. Torba je bila puna vreća od jelenske kože, kutijica i satenskih tašnica, a još istog takvog sadržaja bilo je nagurano u svaki njen džep. Za jedan od džepova bila je pričvršćena obična bela koverta s mojim imenom.

Pokazala sam kovertu mojim kolegama, a zatim je otvorila i polako izvadila list bele hartije za štampanje presavijen na tri dela.

– Piše li išta zanimljivo? – upita Džakobi.

Pročistila sam grlo i pročitala pismo naglas.

– Zdravo, narednice Bokser. Ja NISAM ubila Kejsi Dauling. Sav njen nakit je ovde, kao i nakit svih ostalih ljudi. Molim vas recite svima da mi je žao. Grdno sam pogrešila jer sam mislila da nemam izbora, ali više nikad neću krasti. Markus Dauling je ubio svoju ženu. Mora da je on.

– Potpisano je s „Cicamaca“.

Okrenula sam torbu kako bi Džakobi mogao da vidi kako otvaram male pakete. U moje šake u rukavicama prosuo se neverovatan nakit. Dijamanti i safiri koje sam prepoznala kao one koji su pripadali Kejsi Dauling, viktorijanski broševi i biseri Dorijan Morli, i drugi nakit koji je pripadao ostalim Cicamacinim žrtvama.

Prebiralala sam po izuzetnom nakitu koji sam videla na slikama iz dokumentacije Odeljenja za suzbijanje imovinskih delikata, a onda sam primetila pet centimetara dugu kožnu kutiju u obliku gusarskog kovčega. Otvorila sam kutiju i ugledala neki četvrtasti predmet umotan u maramicu.

Razmotala sam maramicu i ogoljen žuti kamen veličine zrna grožđa namignuo mi je s dlana. Zurila sam u „Sunce Cejlona“.

– Je li to to? – upita Konklin. – Ukleti dijamant Kejsi Dauling?

Džakobi jedva da ga je pogledao. Dohvatio je telefon i pritisnuo broj jedan za brzo biranje – broj šefa policije. – Je li Toni tu? Džakobi ovde. Recite mu da imam vesti. Dobre vesti.

Krajičkom oka sam ugledala Brejdija kako nam se žurno približava. Zadihano me je oslovio: – Bokserova, ti ne proveravaš poruke? Čuj, ranije u toku dana žena Pitera Gordona ušetala je u prostorije FBI-ja.

103.

Hajdi Majer je sedela sama u sobi za ispitivanje, iscrpljena fizičkim i emotivnim dejstvom nezamislivih trauma koje je preživljavala jednu za drugom. Njen svet se promenio. Ona se promenila. Kako je moguće da je živela s Piterom Gordonom a da nije znala ko je on? Slike su joj neprestano iskrsavale u glavi, slike nje kako kuva za Pita, kako se objašnjava s njim, pokušava da ga kontroliše. Rodila je njegovu decu, trpela njegove mane i lečila mu duševne rane. Spavala je pored njega skoro svake noći u poslednjih deset godina.

A sada im je njen muž bukvalno i figurativno razorio život.

Pošto ju je agent Benbou tri sata ispitivao, ostavio ju je samu sa šoljom sveže skuvanog čaja. Hajdi je razmišljala o njihovom razgovoru, kako je ispraznila svaki džep svog sećanja ne bi li mu rekla sve što je znala s ciljem da mu pomogne da pronađe njenog muža pre nego što ponovo ubije.

Rekla je da je Pit bio čudan otkako se vratio iz Iraka. Rekla je da je stalno bio ljut, da je plašio decu, i da je, da, držao oružje u kući i umeo da koristi eksploziv.

Hajdi je agentu Benbou pokazala modrice na rukama i dozvolila jednom ženskom agentu da uslika one s unutrašnje strane njenih butina.

I dok je sedela u toj sobi bez prozora, konačno joj je postalo jasno koliko je Pit zaista mrzeo nju i decu, i da je, ako je stvarno po bio sve te majke decom, to učinio zato što su one bile zamene za nju, Stivena i Šeri.

Pitala se gde se Pit sada nalazi i da li je prati, da li ju je posmatrao kad je ušla u zgradu FBI-ja, da li čeka da izađe odatle. I sad kad je ispričala sve FBI-ju, šta da radi? Zašto joj niko nije rekao šta

da radi?

Hajdi podiže pogled kad se vrata otvoriše i agent Benbou se vrati s jednom visokom plavušom. Predstavio ju je kao narednicu Lindzi Bokser iz Policije San Franciska. Hajdine oči se ispuniše suzama. Ustala je i protresla ruku narednice Bokser obema svojim.

– Vi ste pronašli Stivija. O, bože. Ne znam kako da vam se zahvalim.

– Bilo mi je veliko zadovoljstvo, Hajdi. Smem li da vas zovem Hajdi?

– Naravno.

Benbou je izašao iz prostorije, a narednica Bokser je izvukla stolicu. – Recite mi, šta se desilo u međuvremenu? Nisam u potpunosti obavještena. Gde su Stiven i Šeri sada?

– S mojom prijateljicom, Sarom Vels. Nas dve radimo zajedno u srednjoj školi *Buker T. Vošington*.

– A gde je Sara?

– Vozi se po gradu, čeka da me pokupi. Ne može da ide kući. Njen muž... ostavila ga je. Nemamo gde da odemo. Čak i da mi kuća nije razneta, moram da pobegnem daleko od Pita.

– Hajde onda malo da popričamo – reče narednica Bokser.

– Naravno. Šta god mogu da vam kažem.

– Jeste li pričali sa svojim mužem od incidenta u vašoj kući? – upita narednica Bokser.

– Ostavio mi je poruku u govornoj pošti. Rekao mi je da je planirao da ubije Stivija dok se vozio unaokolo, ali onda je video nešto na Stivijevom licu. Rekao je: „Pljunuti je ja. Ali ti, Hajdi... ti uopšte ne ličiš na mene.“

– To je bilo dosta ružno. Šta je još rekao?

– Rekao je da kažem vlastima da će pronaći decu i mene i ubiti nas ako ne dobije pet miliona dolara. Tada sam pozvala agenta Benboa. Dala sam mu moj mobilni s Pitovom porukom u njemu.

Narednica Bokser klimnu glavom i reče: – Odlično – pa upita: – Gde vam žive roditelji?

– Moja mama je bila samohrana majka. Umrula je pre pet godina. Narednice, šta da radim?

Vrata sobe za ispitivanje se otvoriše i agent Benbou uđe unutra. Bio je precizno podšišan i imao je vojničko držanje, ali izraz lica mu je bio saosećajan, skoro topao. Seo je u čelo stola.

– Hajdi, čuli ste za program zaštite svedoka? – reče Benbou. – Želimo da stavimo vas i vašu decu u taj program. Dobićete dokumenta s novim imenima, nove identitete i novo mesto za život.

– Ali ja nisam dobar svedok. Ništa ne znam.

– Stavljali smo ljude u taj program za mnogo manje od toga što su se našli na nišanu Pitera Gordona. Morate nam dozvoliti da vas zaštitimo, Hajdi. Ako uspemo da ga pronađemo, bićete veoma dobar svedok. Bio je nasilan prema vama. I vi možete da posvedočite o tome iz prve ruke.

Hajdin um preplaviše svakakve misli. Benbou je rekao da je, radi njene sopstvene zaštite, njen život kao Hajdi Majer završen. Da mora da nestane zbog bezbednosti svoje dece, da izbriše svoj stvarni život i počne iz početka kao druga osoba. To joj je bilo skoro nezamislivo.

Jedino Sara može to da učini podnošljivim.

Hajdi je rekla narednici Bokser i agentu Benbou za Saru Vels, svoju blisku prijateljicu i osobu od poverenja, Stivijevu kumu. I bila je nepopustljiva. Sara mora da uđe u program s njima.

Benbou je izgledao zabrinuto, čak ozlojeđeno. – To je rizično, Hajdi. Ako Sara bude kontaktirala sa svojim mužem ili bilo kim od ljudi koje zna, dovešće vas i decu u smrtnu opasnost.

– Verujem Sari. Volim je. Ona je moja jedina prava porodica.

Benbou zadobova prstima po stolu, pa reče: – Dobro. Odvešćemo vas u sigurnu kuću dok izvršimo pripreme. Svi morate odmah da krenete, Hajdi. Bez telefonskih poziva. Bez opraštanja. Ne možete poneti sa sobom ništa osim odeće koju nosite.

Hajdi preplaviše emocije zbog ogromnog značaja ovog bliskog i potpunog raskida s prošlošću – i pomisli da u njenom životu više

neće biti Pita. Kakav će osećaj biti živeti bez straha, biti sa Sarom svake noći i po danjem svetlu?

Svi će moći da žive ispunjenim životom.

Hajdine oči ponovo se napuniše suzama, i one joj potekoše niz obraze. Pokrila je lice šakama i pustila ih da teku. Kad je povratila glas, rekla je Bokserovoj i Benbou: – Hvala vam. Bog vas blagoslovio oboje. Hvala vam.

104.

Izašla sam s Hajdi na ulicu. Pogledala me je, ošamućena i nadutih očiju, i rekla: – Ne znam šta da kažem deci.

– Znam da ćete pronaći prave reči. Hajdi, razumete li šta će se sada desiti?

– Provešćemo noć u sigurnoj kući FBI-ja u Los Angelesu dok budu vršili pripreme za nas. Onda ćemo odleteti...

– Nemojte mi reći gde idete. Ne govorite to nikome.

– Nestaćemo s lica zemlje.

– Tako je. Je li to vaša prijateljica, Sara? – upitah dok se crveni saturn zaustavljao uz ivičnjak.

– Da. To je ona.

Hajdi se odmakla od mene i nagnula se kroz prozor sa suvozačke strane. Obratila se ženi za volanom, a potom rekla: – Narednice Bokser, upoznajte moju prijateljicu Saru Vels.

Sara je bila lepa brineta, bez šminke, u kasnim dvadesetim, u preširokoj odeći. Spustila je ružičastu gumenu lopticu na sedište i pružila ruku da se rukuje sa mnom. Imala je impresivan stisak. Rekla je: – Čujte, lepo je upoznati vas konačno. Hvala vam za sve.

Sarin izraz lica bio je čudan – kao da me se plaši. Da li je imala problema sa zakonom u prošlosti?

– Konačno?

– Mislim, otkako ste pronašli Stivija.

– Naravno.

Stivi je bio na sedištu pozadi, pored jedne male devojčice. Dečak je naslonio dlan na prozor i rekao ozbiljno. – Zdravo, gospođo.

– Zdravo, Stivi – rekoh, naslanjajući dlan s druge strane stakla, poklapajući njegov mali dlan. Devojčica objavi: – Stivi je zaljubljen u vas.

Uputila sam širok osmeh deci, a onda me je Hajdi snažno zagrlila, plačući. Sela je u kola, a zatim proturila ruku napolje i prihvatila moju šaku.

– Želim vam da budete srećni – rekoh.

– Ja vama takođe.

Crni sedan se zaustavio pored saturna i agent Benbou je proturio glavu kroz prozor. Rekao je Sari da će on voziti na čelu. Druga kola se postaviše iza saturna i karavan od troje kola zatim krenu, prateći Hajdi, Saru i decu u sledeće poglavlje njihovih novih života.

Nadala sam se da će im život biti lep.

Posmatrala sam ih dok mi se kola nisu izgubila iz vida. Razmišljala sam o Hajdi i pitala se kako će Pit Gordon reagovati kad bude saznao da je nestala s njegovom decom. I pitala sam se kako ćemo ga pobogu pronaći pre nego što ponovo ubije.

105.

Leonard Parizi je izgledao naročito neuredno sledećeg jutra kada smo Juki i ja došle u njegovu kancelariju da mu tražimo nalog za pretres. Parizi, poznat kao Riđi Pas zbog svoje tamnocrvene kose i nepopustljivosti, pregledao je slike ukradenog nakita vrednog oko četiri miliona dolara i kopiju Cicamacinog pisma.

– Imate li ikakvih tragova o toj Maci?

– Sakrila se u gomili koja je ulazila u stanicu. Sigurnosne kamere su snimile masu, ali nismo mogli da vidimo ko je ostavio torbu – reče Juki.

– Narednice?

– Ne znamo ništa o njenom identitetu – rekoh mu. – Nakit je u laboratoriji. Za sada nismo pronašli otiske ni na čemu. Znamo jedino da je Maca vratila svaki komad nakita. Mislim da to daje izvestan kredibilitet njenoj izjavi da nije ubila Kejsi Dauling.

– Za šta nam koji moj služe sigurnosne kamere? – naroguši se Parizi.

Kao i mi ostali, i Parizi se naslušao prekora zbog toga što je njegovo odeljenje imalo mali procenat osuda dok je stopa kriminala u San Francisku bila u porastu. Za to smo bili krivi mi – policija, koja javnom tužiocu nije donosila dovoljno dokaza da izgradi jake slučajeve.

– Dakle, jedino što imamo je šta? Nepotvrđena izjava anonimnog kradljivca nakita, po sopstvenom priznanju, koji tvrdi da nije ubica? Zaista mislite da je Dauling to uradio?

– Maca je bila izričita u dva razgovora koje smo imale, i zvučala mi je uverljivo.

– Pustite *nju*. Ona je niko. Ona je duh. Šta je s Daulingom?

Ispričala sam Pariziju šta smo znali o Karolajn Henli, Daulingo-

voj devojci već dve godine. Objasnila sam mu da Daulingovo bogatstvo iznosi nekoliko desetina miliona i da je, budući da bi ga razvod mnogo koštao, imao dosta dobar motiv da ubije ženu. Rekla sam mu da je Daulingova priča bila neusaglašena. Da se njegovo objašnjenje zvukova, pucnjeva, toga da li ga je žena dozivala ili ne menjalo tokom vremena.

- Šta još?

- Kosa mu je bila mokra kad smo obavili razgovor s njim odmah posle pucnjave.

- Znači, istuširao se da bi se otarasio dokaza.

- Tako mislimo.

Riđi Pas gurnu fasciklu s fotografijama preko stola u mom pravcu. - Tuširanje nije dovoljan osnov. Pre nego što pretražite kuću filmske legende i mediji saznaju za to i on nas tuži za klevetu, bolje bi vam bilo da imate nešto jače od izjave provalnika koji kaže da to nije učinio i činjenice da se Dauling istuširao.

- To nije dovoljan osnov za vađenje naloga, Juki - reče Parizi.

- To neće proći na sudu.

Ščepala sam svoju radnu stolicu i njome snažno odalamila kantu za smeće, a zatim ponovila to jer mi je buka prijala. Rekla sam Konklinu: – Riđi Pas neće da traži nalog osim ako ga ne uhvatimo s prokletim pištoljem u ruci.

Konklin se zagleda u mene i reče: – Čudno što to kažeš. Sinoć sam gledao neke stare Daulingove filmove. Pogledaj ovo.

Konklin okrenu monitor svog kompjutera ka meni.

Sela sam, dokotrljala se do stola i pogledala u Konklinov monitor. Videla sam ono što je ličilo na fotografiju s filmskog seta nekog starog špijunskog filma.

– *Noćna straža* – reče Konklin. – Snimio ga je pre nekoliko decenija s Džeremijem Kušingom. Užasan film, ali bilo je to ono što su nazivali „kemp“. Stekao je kulturni status. Pogledaj ovo.

Dauling je bio u crnom odelu, sa zulufima, skupljenih očiju, koje oko očiju ispucale od sunca. I držao je pištolj. – Šališ se. Je li to kalibar 11 mm?

– Ruger blekhok. U pitanju je revolver sa šest metaka – reče moj partner, klikćući na drugu sliku. Poznati i sada pokojni Džeremi Kušing na slici poklanja Daulingu pištolj za uspomenu dok se rukuje s njim. Gotovo da možeš da čuješ sevanje bliceva.

Konklin je pritisnuo tipku i štampač je iskašljao kopije fotografija. Podigla sam slušalicu i pozvala Juki. – Uhvati Riđeg Psa pre nego što ode. Vraćam se kod vas.

Stigli smo u Daulingovu veličanstvenu vilu na Nob hilu pre ručka s troja kola punih policajaca iz Odeljenja za ubistva koji su umirali od želje da obave hapšenje. Pozvonila sam na vrata i Dauling ih je otvorio u farmerkama i otkopčanoj beloju košulji.

– Narednice Bokser – reče on.

– Ponovo se srećemo. Sećate se inspektora Konklina. I volela bih da vas upoznam s pomoćnikom javnog tužioca, Juki Kasteljanom.

Juki predade Daulingu nalog za pretres. – Studirala sam zajedno s Kejsi, znate – reče prolazeći pored Daulinga u ogromno rasokošno predsoblje.

– Nisam siguran da vas je ikad pominjala. Hej, ne možete...

Či, Maknil, Samjuels i Lemke nahrupiše u kuću za nama s odlučnošću pandura koji vrše raciju u baru u vreme prohibicije. Za trenutak me je uhvatila panika. Uprkos onome što sam rekla Pariziju – da Dauling nikad ne bi bacio podsetnik na poslednji film koji je Džeremi Kušing ikad snimio – sad nisam bila toliko sigurna.

– Čekajte – reče Dauling. – Šta tražite?

– Znaćete kad to budemo našli – rekoh.

Pošla sam zavojitim stepeništem u pravcu glavne spavaće sobe dok se ostatak moje grupe raštrkao po kući. Čula sam zvonjavu telefona, a zatim Daulinga kako viče, glasom koji je odzvanjao od srdžbe.

– Pa, Pejsere, za to advokati i služe. Odmah se vraćaj iz Nape.

Ušla sam u sobu filmske zvezde. Petnaest minuta kasnije, u njoj nije bilo fioke ni police koja nije osetila moju ruku.

Svlačila sam dušek s kreveta kad sam osetila pre nego čula da je u sobu ušla druga osoba. Podigla sam glavu i ugledala tamnoputu ženu u crnoj haljini kućepaziteljke.

Setila sam je se. Dan nakon ubistva Kejsi Dauling, onog dana kad smo Konklin i ja došli ovamo da ispitamo Markusa, ta žena nas je poslužila flaširanom vodom.

– Vi ste Vendži, zar ne?

– Ja sam ilegalni imigrant.

– Shvatam. Ja... to nije moj resor. Šta želite da mi kažete?

Vendži me je zamolila da pođem s njom do vešernice u podrumu. Kad smo stigli tamo, upalila je svetlo iznad mašine za pranje i sušenje veša. Obujmila je mašinu za sušenje veša rukama i odma-

kla je od zida.

Pokazala je na odvodno crevo, deset centimetara dugu savitljivu cev koja je odvodila vreo vazduh iz mašine napolje.

- Tu ga je sakrio - reče mi ona. - Čula sam kako zveči. Mislim da je ono što tražite unutra.

107.

Bili smo u sobi za ispitivanje broj dva, većoj od dve takve prostorije, onoj s boljom elektronikom. Proverila sam kameru i uverila se da snima pre nego što sam uvela Daulinga unutra i ponudila mu stolicu koja je gledala na neprozirno staklo.

Želela sam da dobijem puno priznanje – za mene, Konkлина, Juki i Parizija, Riđeg Psa. Želela sam brzu i sigurnu pravdu za Kejsi Dauling. I želela sam da rešim ovaj slučaj za Džakobija.

Dauling je bio zakopčao košulju i obukao sako, i izgledao je kao da sve drži pod kontrolom. Morala sam da se divim njegovoj smirenosti, s obzirom na to da mu se pištolj nalazio u providnoj plastičnoj kesi za dokaze na stolu.

I Konklin je izgledao potpuno opušteno. Mislim da se maksimalno trudio da potisne osmeh. Zaslužio je da se smeje, ali ja još nisam počela da slavim. Dauling je bio toliko zaljubljen u sebe da je verovatno ubedio sebe da mu niko ništa ne može.

– Moj advokat stiže ovamo – reče Dauling.

Neko je pokucao na vrata. Otvorila sam ih Karlu Lumisu, balističkom tehničaru iz kriminološke laboratorije. Pokazala sam mu pištolj u kesi i on ga je uzeo, okrenuo se ka Daulingu i rekao: – Vaš sam veliki obožavalac, gospodine Dauling.

– Lumise, ovo balističko veštačenje ima najveći prioritet – rekoh.

– Dobićete rezultate za sat vremena, narednice – reče on dok je iznosio kesu s dokazima iz sobe.

Okrenula sam se ka Daulingu, koji mi je stavljao do znanja koliko je ležeran time što je sedeo zavaljen u stolici, ljuljajući se na njenim zadnjim nogama.

– Gospodine Dauling, hoću da budem sigurna da razumete situ-

aciju u kojoj se nalazite. Kad u laboratoriji budu opalili iz vašeg pištolja, probni metak će se poklapati sa zrnima izvađenim iz tela vaše žene.

– To vi tvrdite.

Konklin reče: – Možeš li da veruješ? Hajde da prosto uhapsimo ovog tipa pod sumnjom za ubistvo. Imamo ga. Gotov je.

– Ispričajte nam šta se desilo – rekoh Daulingu. – Ako nam uštedite vreme i poštedite nas troškova suđenja, javni tužilac će uzeti u obzir vašu saradnju....

– Oh. Časna reč?

– Čisto da znate, javni tužilac ide kući u pet. To je za petnaest minuta. Vreme da sklopite pogodbu brzo ističe.

Dauling frknu prezrivo, a Konklin se nasmeja.

Izašao je iz sobe i vratio se s tri šolje kafe, praveći čitavu predstavu od sipanja mleka i šećera u svoju šolju, sve vreme pevušeći uvodnu numeru iz filma *Noćna straža*. Bila je to zarazna pesmica koja je dospela na top liste čak i kada je Daulingov i Kušingov film propao.

Videla sam da se Daulingov izraz lica promenio kad je Riči zapevužio. Njegova ležernost je isparila. Noge stolice spustile su se na pod. Učinilo mi se da je ta melodija, kao ništa pre toga, naterala Daulinga da se usredsredi.

108.

Daulingu je zazvonio mobilni. Pogledao je u ekran, rasklopio telefon i rekao: – Pejsere? Gde si? Šta radiš? Nameravaš li da dopešačiš dovde?

Dauling je sačekao da čuje odgovor svog advokata, i rekao: – Beskoristan si. Beskoristan. – Besno je zaklopio telefon i pogledao na sat. Bilo je tačno pet.

– Pozovite tužioca. Pričaću s vama po sopstvenoj volji – reče Dauling. – Nemam ništa da krijem. Treba li mi nešto napismeno od vas ili javnog tužioca?

– Ne – rekoh. Pokazah put kamere u uglu iznad svoje glave. – Razgovor se snima.

Dauling klimnu glavom. Nalazio se pred kamerom. Tamo gde je voleo da bude.

– Lagao sam da bih sačuvao Kejsinu reputaciju – reče on. – Kejsi je saznala da imam devojkicu. Potegla je pištolj na mene. Oteo sam joj ga iz ruke i on je opalio.

– Pre ili nakon što je provalnik izašao kroz prozor? – upitah ga.

– Provalnik je bio otišao. To joj je dalo ideju. Kejsi je uvrebala priliku da me upuca. Zgrabila je pištolj s noćnog stočića i počela da vrišti na mene. Pokušao sam da joj ga otmem, i on je opalio. To je istina.

– Gospodine Dauling, jeste li sigurni da je bilo tako? Vaša žena je bila upucana s dva metka, sećate se? Jednom u grudi. Drugi put u vrat. Bila je naga i nenaoružana. Na njenoj koži nije bilo tragova baruta. To znači da ste bili udaljeni barem jedan i po metar jedno od drugog. Ugao pod kojim su meci ušli u telo to će potvrditi.

– Nije se tako desilo...

– Desilo se baš tako, gospodine Dauling – rekoh. – Vaš ruger is-

paljuje jedan po jedan metak. Morate da zapnete oroz svaki put kad opalite.

Sklopila sam šaku u obliku pištolja. Zapela sam „oroz“ u vidu mog palca, i rekla: – Beng. – Onda sam ponovila to: – Beng. – Želite li da pokušate da ubedite porotu kako je to bila samoodbrana?

– Jeste bila samoodbrana. Desilo se baš kao što sam rekao – insistirao je Dauling. Sad je pljuckao, počevši da vrska u govoru, ali držao se svoje priče. – Pokušala je da me ubije. Oteo sam joj pištolj, i on je opalio. Možda sam se uspaničio i opalio dva puta. Ne sećam se. Bio sam uplašen – reče on, počinjući da plače. – Žao mi je – molećivo će on. – Voleo sam je. Pitajte bilo koga. Nije trebalo da je varam. Teško mi je, zar ne shvatate? Žene mi se stalno nabacuju. Kejsi to nije razumela.

Vrata se ponovo otvoriše, ovoga puta bez kucanja, i na njih uđe Toni Pejser, Daulingov samouvereni advokat od hiljadu dolara na sat.

– Ne govori ništa, Mark. Kako glase optužbe? – upita me advokat.

Ispunila me je čudna mešavina besa i ushićenja. Snimili smo Daulingovu izjavu, i tužilaštvo će je upotrebiti da ga rastrgne na komade.

Nisam čak ni pogledala u advokata. Rekla sam: – Ustanite, gospodine Dauling. Uhapšeni ste zbog ubistva Kejsi Dauling. Imate pravo da ćutite...

Konklin je Daulingu stavio lisice dok sam mu ja očitavala prava do kraja. Dauling se još uvek bunio: – Bila je to samoodbrana!

– Ko zna? Možda će vam porota poverovati – rekoh, gledajući u lice koje je osvojilo na hiljade ženskih srca. – Ali znate li šta ja mislim? Loš ste glumac. Očajan.

109.

Ne sećam se kad mi je bilo potrebnije da popijem piće. Našla sam se sa Sindi u prizemlju u pola sedam i odvezla nas do *Suzi* u svom eksploreru. Radovala sam se tome da provedem neko vreme nasamo sa Sindi, i imala sam prilično sočnu ekskluzivnu priču za nju.

Kiša je počinjala snažno da pada, nošena jakim vetrom uobičajenim za večernje sate. Dok su brisači sklanjali vodu sa stakla, ispričala sam Sindi kako se ispostavilo da je „bomba“ ostavljena u glavnoj policijskoj stanici u stvari paket s nakitom vrednim četiri miliona.

– Mislim da je Maca vratila nakit zato što nije htela da joj nad glavom visi ona optužba za „ubistvo počinjeno tokom pljačke“.

– Šta je tačno pisalo u njenom pismu? – upita Sindi.

– Sindi, možeš da pišeš o Maci, ali Daulinga ćemo optužiti za drugostepeno ubistvo. To je nezvanično, u redu?

– Dobro – reče Sindi. – Ujutru ću potražiti drugi izvor informacija o Daulingu. U međuvremenu, ovo je neverovatno. Cicamaca je vratila plen.

Osmehivala sam se Sindi dok sam joj citirala Cicamacino pismo, i parkirala što sam mogla bliže Suzinom lokalu. Obe smo izašle iz kola i, cijučući kao devojčice, pretrčale jedan blok po jakoj kiši.

Svaki ulazak u restoran *Kod Suzi* čarobno je iskustvo. Dolazimo tu godinama, tako da ovo mesto budi mnoga sećanja. U vazduhu se osećao miris Suzinog specijaliteta – pikantne riblje čorbe. Orkestar je štimovao instrumente, a za šankom je sedela gomila mušterija bez pratnje.

Opazila sam Juki na jednoj stolici, i Sindi i ja stadosmo da se

probijamo kroz masu sve dok nisam lupnula Juki po ramenu. Okrenula se i obe nas zagrlila. Onda nas je upoznala s barmenom. Vikala je da nadjača buku.

– Lindzi, Sindi, upoznajte Majlsa La Liberteu. Majlse, ovo su moje prijateljice, Lindzi Bokser i Sindi Tomas.

Rukovala sam se s Majlsom, i dok smo se opraštale od njega, Juki se nagnula preko šanka i poljubila ga u usta.

Poljubila ga je!

– Predugo nisam u toku – rekoh Juki dok smo prolazile pored kuhinje na putu do zadnjeg dela restorana. – Šta sam ja to upravo videla?

– Sladak je, zar ne?

Juki se nasmeja i uze jelovnike od Lorejn, i nas tri sedosmo u separe. Sačuvala sam jedno mesto do sebe za Kler.

– Veoma sladak – rekoh. – I koliko to već traje?

– Nedeljama.

– Znači, u pitanju je... *ozbiljna* veza?

– Da – reče ona, crveneći i osmehujući se od uva do uva.

– *Čoveče* – reče Sindi. – To si *krila* od nas?

– Drago mi je zbog tebe, Juki. Novi slučaj *i* novi dečko. Bokal piva, molim – rekoh Lorejn. – Četiri čaše.

– I ja imam nešto da vam kažem – reče Sindi, sklapajući šake, naginjući se preko stola, praktično mi upadajući u krilo. – Rič i ja živimo zajedno.

– Opa. To je *sjajno* – rekoh, i bila sam iskrena. Sto posto. – Nije mi rekao.

– Ja sam želela da ti kažem – reče ona.

Pivo je došlo zajedno s kolutićima sušenih banana, a Sindi je pričala o mestu u ormaru i tome kako je krevet previše mekan za Riča, a ja sam pomislila koliko je vremena prošlo – ako se to ikad i desilo – otkako smo sve bile srećne u isto vreme. Poželela sam da je Kler s nama da uživa u ovome.

Pogledala sam preko ramena i ugledala je kako juri uskim

hodnikom ka našem separeu.

Izraz njenog lica mogao se opisati samo kao pomračenje sunca. Oluja se bližila.

110.

Kler se nije čak ni pozdravila s nama.

Uvukla se u separe, nasula čašu piva i rekla: – Izvinjavam se što kasnim. Kopala sam po bazi podataka, još uvek pokušavajući da ostvarim neki napredak u ovoj katastrofi od slučaja Ubice s Karminom. Edmund kaže da treba da skinem slike onih mrtvih beba s table u svojoj kancelariji, ali želim da ih držim tamo sve dok taj đavo ne bude uhapšen.

– Jesi li išta otkrila? – upitah.

– Ne pronalazim nikakav šablon koji se poklapa s bilo čime u ostalim bazama podataka. Nije bilo drugih ubistava majki i dece. Nikakvih poruka napisanih karminom. Šablon rasprskivanja barutnih čestica je jedinstven. Šta ga motiviše, šta ga izaziva da ubija, u čemu je njegov problem? Nemam nikakvu predstavu. Sindi, dodaj mi te sušene banane.

– Kaže da to radi zbog novca – reče Sindi.

Kler klimnu glavom, pa podiže ruku, pokazujući da nije završila. Sažvakala je zalogaj i zalila ga pivom, pa nastavila.

– Dobro. To je neobično, zar ne, Linds? Da jednog psihopatu motiviše novac? U svakom slučaju, hajde da razmotrimo tu poruku koju je Gordon napisao na staklu svojih kola: 'Sad želim pet miliona. Nemojte ponovo da uprsKate.' Dokle se stiglo s tim? – upita me Kler.

– Kola su kod FBI-ja, i slučaj je njihov. Sarađujem s njima, ali Benbou je glavni.

Sindi reče: – Šta bi se desilo ako bismo mi otkrile nešto? Šta ako *Kronikl* odreaguje na tu poruku na vetrobranu otvorenim pismom ubici, kao ranije?

– Budi precizna. Na šta misliš? – upita Juki.

- Recimo da Henri Tajler napiše pismo, u kojem će da kaže: 'Imamo pet miliona i želimo da dogovorimo primopredaju.' I uputi izazov ubici, na neki način mu vrati istom merom, i kaže: 'Nemoj ponovo da uprskaš.'

- I šta onda? - uputa Juki Sindi. - Još jedna zamka? Kako bi se to drugačije završilo?

Nadala sam se zamci u kojoj neću učestvovati. Nisam znala da li bih mogla ponovo da proživim onako užasan dan, da mi mobilni telefon visi oko vrata i da ne znam da li će i kada Gordon da uzme novac i da me ubije.

Ali morala sam da priznam ono što je bilo očigledno istinito.

Rekla sam: - Kažeš da će, ako FBI uskoro ne učini nešto, on ubiti još ljudi da bi dokazao da je ozbiljan.

- Još majki i dece - reče Sindi.

- Da, to mislim - složi se Kler. - Imam zanimljivu ideju, nešto drugačije od prošlog puta. Mislim da bi moglo da upali.

111.

Provodila sam treću noć uzastopno u kombiju za prismostru s Konklinom i Džakobijem. Vozilo je imalo vazdušnu i zvučnu izolaciju i održavalo je bežičnu komunikaciju s dva tajna ženska operativca postavljena blizini robne kuće *Nordstrom* u tržnom centru *San Francisko* koja su gurala kolica s bebi-lutkama. Slušala sam devojkicu koja mi je bila dodeljena, agenta Heder Tomson, kako pevuši „Can't Touch Me“, a Konklin je pratio Koni Kakas, dvadesetogodišnju početnicu iz Poroka nevinog izgleda koja je dobro vladala uličnim slengom.

Postojalo je još sedam kombija punih agenata FBI-ja i policajaca iz tri divizije, i svaki od njih je pratio devojkicu-mamce s dečjim kolicima u tržnim centrima širom grada.

Dok su mediji neprestano upozoravali na Ubicu s Karminom, gradonačelnik, Policija San Franciska i FBI odbijali su da pošalju bilo kakvu poruku Piteru Gordonu. A ni on nije uspostavio nikakav kontakt.

Da li je Gordon ljut? Iznerviran? Čeka pravo vreme? Gde se nalazi?

Ako se držao svog ustaljenog načina ponašanja, onda je već dosta kasnio s ubistvom.

Naš kombi je bio parkiran u ulici Sater, u neposrednoj blizini javne garaže *Sater-Stokton*, na blok udaljenosti od *Nordstroma* i na dva bloka od *Mejsija* na Junion skveru.

Džakobijeve slušalice bile su nameštene na frekvenciju policijskog dispečera i održavao je otvorenu vezu sa specijalnim agentom Benbouom, koji je bio parkiran dva bloka dalje u pokretnom komandnom centru.

Klerin plan je imao smisla, ali bio je daleko od savršenog. Svi

smo čekali, spremni na skok, ali nismo imali na koga da skočimo. Džakobi je pričao s Benbouom, kad sam čula pucnje u slušalici. Heder je prestala da pevuši.

– *Heder!* – viknuh u mikrofona. – Reci nešto!

– Je li to bila pucnjava? – upita ona.

– Vidiš li nešto?

– Ja sam u ulici Stokton. Mislim da su pucnji došli iz garaže.

Doviknuh Džakobiju i Konklinu: – Pucnjava! Agent Tomson je dobro. Riči, imaš li Koni na vezi? Je l' s njom sve u redu?

– Koni je dobro.

– Ne znam šta se kog đavola desilo, ali nije ništa dobro. Bićemo na vezi – rekoh Džakobiju.

Navukla sam prsluk, krenula ka zadnjem delu kombija, otvorila vrata i izašla. Konklin me je pratio u stopu.

Da li se Piter Gordon pojavio?

Ako jeste, šta je učinio?

112.

Piter Gordon je pratio ženu kroz radnju, posmatrajući je kako navlači ćebe svom detetu do brade pre nego što će s kolicima izaći u pro hladno veče.

Njegova meta nije bila kraljica lepote, ali imala je očaravajući zadnji trap koji se lepo njihao u hodu. Pit ju je nazvao Vilma Kamenko, što je bilo savršeno. Mala suknja na tufne, kosa podignuta u punđu, i Kamičak u kolicima. Vilma je spustila tašnu u kolica i išla s ivičnjaka, idući ka garaži na uglu ulica Sater i Stokton.

Pit je znao tu garažu. Bila je ogromna, s nebrojeno mnogo parking-mesta na nekoliko spratova i otvorenim poslednjim spratom koji se video s okolnih solitera. Održavao je razdaljinu od deset koraka između sebe i Vilme, motreći na grupu radnika obezbeđenja na uglu, kad se jedna četvoročlana porodica ubacila iza Vilme i zaklonila mu vidik.

Pit je zaostao. Spustio je obod kačketa i, ulazeći za svojom metom u garažu, držao se uske staze za pešake koja se pružala obo dom rampe. Porodica koja mu je zaklanjala vidik je skrenula – i Pit je ubrzao korak, pretražujući pogledom redove parkiranih kola u potrazi za Vilmom u tufnastoj suknji.

Svuda unaokolo bilo je pešaka, kašljanja motora koji se pale, cviljenja guma vozila koja se spuštaju niz rampu. Pit je počeo da brine da ju je izgubio, kad je ugledao njenu haljinu. Ubacivala je kolica u lift.

Vrata se zatvoriše za njom, svetla iznad lifta stadoše da se pale redom i zaustaviše se na trojci. Pit požuri ka stepenicama i ustrča uz dva niza stepenika, čak se i ne zadihavši kad je stigao na treći sprat.

Vozači su jezdili duž redova tražeći slobodna parking-mesta,

ali oko njega nije bilo pešaka. Pit je prešao šakom preko pištolja za pojasom, obišao oko jednog stuba i našao se u direktnoj liniji s Vilmom.

I ona je njega ugledala.

Na Vilminom licu ukazala se panika. Zurila je dugo u njega, razrogačenih očiju, a zatim naglo okrenula kolica i potrčala ka kolima, praćena zvukom mahnitog kotrljanja točkića, *vik-vik-vik*.

– Gospođice – doviknu Pit. – Možete li da sačekate malo?

Vilma dobaci preko ramena: – Beži od mene. *Beži*.

Vilma ga je prozrela, ali nije imala kuda da ode, s obzirom na to da ju je dete usporavalo.

– Gospodo, pogrešno ste shvatili. Baterija mobilnog mi se ispraznila. Pogledajte.

Bila je naslonjena leđima uz svoj folksvagen pasat, s jednom rukom na drški kolica, usta otvorenih dok je gledala u svim pravcima tražeći pomoć. Dete je vrisnulo, i Vilma je zavukla ruku u kolica, i kada se uspravila, Pit je ugledao pištolj kalibra 6 mm uperen u njega.

Potegao je svoj pištolj, ali on mu je zapeo za majicu. Dizao je cev kad je čuo pucanj i osetio kako mu metak udara u levo rame. Pištolj mu je ispao iz ruke i zakloparao po betonu.

Razdrao se: – Kučko glupa! – i bacio se da dohvati oružje. Jedno zrno se odbilo od poda na dva i po centimetra od njegovog nosa. Prevrnuo se na leđa s pištoljem u levoj ruci.

– Ne mrdaj, Vilma – reče on, ciljajući. Ali vid mu je bio zamućen i svetla su plesala oko njega. Ispalio je nekoliko metaka, ali nije je oborio. Vilma je opet zapucala.

Nastavila je da puca.

113.

Trčala sam ulicom Sater dok mi je Džakobi vikao na uvo preko mobilnog: – *Nije niko od naših!*

– *Ponovi to.*

– Niko od naših ljudi nije učestvovao. Neko je zvao policiju. Pucnjava u garaži na uglu ulica Sater i Stokton. Treći sprat.

Prenela sam to Konklinu, vičući da nadjačam glasno zavijanje sirena. Bili smo na nekoliko metara od garaže, a onda smo se obrelili unutra, trupćući po metalnim pragovima dok smo trčali uza stepenice s potegnutim oružjem.

Izbili smo na treći sprat i čula sam bebu kako vrišti. Potrčala sam ka tom zvuku. Žena u dvadesetim stajala je zaleđena u mestu na samo koji metar od čoveka koji je raširenih udova ležao na leđima na podu. Držala je pištolj.

Polako sam prišla ženi, značke ispružene u ruci, i rekla: – Ja sam narednica Bokser. Sad je sve u redu. Molim vas dajte mi pištolj.

– To je on, zar ne? – reče ona, još uvek paralisana, s bebom koja je vrištala iza nje. – Ona žena patolog je rekla da se naoružamo, i ja sam to uradila. To je on, zar ne? To je ubica, zar ne?

Morala sam vratim oružje u futrolu, protresem ženi zglob i otvorim joj prste da bih uzela pištolj kalibra šest milimetara. Na koji metar dalje, Konklin je šutnuo pištolj iz mlitave šake čoveka na podu.

Pridružila sam se Konklinu i prslonila prste na čovekovu vratnu žilu.

– Riče, osećam puls.

Konklin je pozvao hitnu pomoć, a policijska kola se popeše uz rampu. Nisam mogla da odvojim oči od lica Pitera Gordona.

To je bilo čudovište koje je pogubilo devet ljudi, od kojih su petoro bila deca, ubica koji je mučio sopstvenu porodicu i držao ceo grad kao taoca.

Krv mu je isticala na betonski pod.

Nisam želela da umre. Želela sam da ga vidim u narandžastom odelu, vezanog lancima za sto odbrane. Želela sam da čujem njegovu poremećeno viđenje sveta. Želela sam da plati tako što će biti osuđen na devet doživotnih zatvorskih kazni, po jednu za svaku osobu koju je ubio. Želela sam da *plati*.

Šakom sam pritisla ranu na butini iz koje je šikljala krv. Umalo nisam odskočila kad je Gordon otvorio pospane oči i okrenuo glavu k meni, rekavši: – Le... pojko. Mislim... da su me... upucali.

Toliko sam mu se unela u lice da sam skoro mogla da osetim povetarac dok je otvarao i zatvarao oči.

Rekla sam: – Zašto si ih ubio, seronjo?

Nasmešio se i rekao: – Zašto da ne? – Onda je hrapavo izdahnuo i umro.

Epilog

Halo, policija?

114.

Bio je 25. septembar, i Džo i ja smo pozvali prijatelje kod nas da nazdravimo jedni drugima i danima koji slede.

Meso se peklo u rerni, premazano mangom i biberom. Marta je molila da joj dam malo, ali je umesto toga dobila pseći biskvit. Nosila sam kimono a na licu sam imala masku od avokada, i ljuštila sam krompire dok je Džo seckao jabuke za pitu. *Fortinajnersi* su igrali protiv *Kauboja*, i sa TV-a je dopiralo navijanje publike, kad je Džoov mobilni zazvonio.

Rekoh mu: – Ne javljaj se, dragi.

Nisam se šalila, ali on mi se široko osmehnuo i uzeo telefon.

Već nedeljama nisam primila telefonski poziv koji me nije poslao kroz tunel strave i, iskreno, bila sam toliko pod stresom od posla da nisam mogla da podnesem da mi pregori sijalica. Ni da mi se slomi nokat. Čak ni da napolju zahladni. Više prosto nisam mogla ništa da podnesem.

Džo je doneo telefon u dnevnu sobu, a ja sam oprala krompir i stavila ga da se kuva. Spirala sam masku od avokada u kupatilu kad me je Džo pozvao. Zatvorila sam vodu i obrisala lice mekim peškirom i kad sam se okrenula, videla sam Džoa kako me posmatra, ozbiljan i siv u licu.

– Na pisti međunarodnog aerodroma *Dales* nalazi se avion pun ljudi – reče on. – U njemu je jedan tip koji je pre nekoliko godina bio moj doušnik. Prokrijumčario je plastični eksploziv u svom ručnom prtljagu. Preti da će dići avion u vazduh.

– O, bože. I federalci žele da ih savetuješ?

– Ne baš. Tip s plastičnim eksplozivom, Valid Muhamed, želi da priča jedino sa mnom.

Džo je bio zamenik direktora Državne bezbednosti kad smo se

upoznali i postao je vodeći konsultant za bezbednost kad se preselio ovamo iz Vašingtona – konsultant koji radi *od kuće*.

– Znači, treba da pozoveš tog tipa – rekoh. – Da ga smiriš.

– Moram da odletim za Vašington – reče Džo, prilazeći mi i grleći me. – Kola dolaze po mene. Moram odmah da krenem.

Osetila sam da mi je srce stalo.

To je bilo glupo, ali prosto sam poželela da zaplačem u Džoo-vom naručju i kažem mu da ne može da ide, i da ću, ako ode, nastaviti da plačem sve dok se ne vrati.

– Uradi ono što moraš – rekoh.

115.

Obukla sam se dok su Juki i Majls stigli. Majls, taj preslatki bar-men, doneo mi je flašu vina na poklon, i ispričao mi o njegovim posebnim kvalitetima. Jedva da sam ga čula, ali prilično sam sigurna da sam mu zahvalila. Juki je pitala gde je Džo, i ja sam joj suznih očiju, s knedlom u grlu, rekla da je odjurio u Vašington.

Okrenula sam joj leđa da ne bi morala da otrpi moj sramni napad plača. I zato je pošla za mnom u kuhinju i pomogla mi da naredam masline i sir na tanjir. – Šta se dešava, Lindzi? – upita me.

– Ne gledaj me. Radi se samo o tome da me je sve konačno stiglo. Znaš. Sve.

– Kad se Džo vraća?

Slegla sam ramenima, i utom se začulo zvono, a Marta je zalajala od sreće kad su se na njima ukazali Edmund i Kler. Kler me je stegla u jak zagrljaj, ugušivši me cvećem.

Edmund reče: – Lindzi, crvena ti prelepo stoji. Prelepa si u svakom pogledu, ali crveno je definitivno tvoja boja.

Edmund se pridružio Majlsu ispred TV-a, gde su se zbližili zapodenuvši razgovor o fudbalu, dok je Kler otišla u kuhinju, njuškajući okolo u potrazi za vazom.

Kad su se Sindi i Rič pojavili, shvatila sam da je to prvi put da ih vidim da su negde izašli kao par. A možda je to bio prvi put da su zajedno izašli u javnost. To što se njihov debi odvijao u mojoj kući bilo je prilično kul. Rekla sam im da je Džo nestao u akciji, i zašto.

Rič reče: – Da pustim neku muziku, Linds?

– Hvala ti. To bi bilo sjajno.

Rič je prekopavao po diskovima a ja sam izvlačila meso iz rerne kad su nam telefoni zazvonili istovremeno, po jedan u svakoj od četiri prostorije.

- Hoćeš ti da se javiš? – upita me Kler.
- Nisam u ljubavi s telefonom.
- Možda je Džakobi.
- On bi me zvao na mobilni.

Mobilni mi je zazvonio u tašni. Izvadila sam ga i pogledala u ekran. Nisam prepoznala broj. Možda me, pomislila sam, Džakobi zove s telefona svoje tajanstvene devojke.

- Vorene, jesi li se izgubio?
- Narednice Bokser?
- Da. Ko je to?

- Ovde komandant Džon Džordan. Bojim se da je došlo do nesreće. Hteo sam da pričam s vama pre nego što čujete na vestima.

Mozak mi je skrenuo kao igla preko stare gramofonske ploče. Nije moguće da se radi o toj krizi s taocima u Vašingtonu. Nije moguće da je Džo stigao tamo – ne još. Njegov avion tek što je poleteo. Gledala sam u televizor kroz otvor u zidu između kuhinje i dnevne sobe.

Fudbalsku utakmicu zamenile su glave voditelja i pročitala sam naslov najnovijih vesti: PAD ČARTER AVIONA U KALIFORNIJI.

Na ekranu se pojavio snimak iz helikoptera na kojem se videla zelena dolina naružena olupinom aviona i kuljajućim stubom crnog dima.

Komandant mi je nešto govorio, ali nisam čula. Već sam shvatila. Džooov avion se srušio. Nisu znali šta se desilo, da li je eksplodirao ili se prosto srušio.

Pao mi je mrak na oči i sručila sam se na pod.

116.

I splivala sam iz mraka, začuvši Kler kako priča sa Sindi, osećajući nešto hladno na čelu, i Martine šape na grudima. Kapci su mi se otvorili. Gledala sam u plafon svoje spavaće sobe.

Gde je Džo?

Kler reče: – Tu sam, dušo. Svi smo tu.

– Džo? Je li Džo..? – zakukah. – O, ne. O, bože, ne.

Kler me je bespomoćno posmatrala dok su joj se suze slivale niz lice. Sindi mi je stegla šaku, a Juki je plakala, i šetkala, i plakala.

Obuzeo me je strašan osećaj praznine, bol tako dubok, tako šokantan, da sam poželela da umrem. Prevrnula sam se na bok kako ne bih mogla da vidim nikoga i pokrila glavu jastukom. Jecaji su pokuljali iz mene.

– S tobom sam, draga – reče Kler.

– Reci svima da idu kući. Molim te – rekoh.

Nije mi odgovorila. Vrata su se zatvorila, a ja sam uzela Džoov jastuk u ruke u uljuljkala se u san koji je bio pre nalik padanju u rupu bez dna nego na lebdenje u snu.

Probudila sam se ne znajući zašto se davim u osećaju strepnje.

– Koliko je sati? – upitah, govoreći u jastuk.

– Skoro će pet – reče Kler.

– Po podne?

– Da.

– Spavala sam samo sat vremena?

– Daću ti nešto za spavanje – reče ona. – Uzela sam na recept.

Navukla sam cebe preko glave.

Ponovo sam izronila iz tame, ali ovoga puta sam začula glasan žamor, klicanje – *šta se to dešava, kog đavola? Da li još uvek sa-*

njam? Vrata spavaće sobe se otvoriše i svetla sinuše. Džo je stajao iznad mene.

Vrisnula sam njegovo ime.

Je li to stvarno on? Zaista? Ili sam poludela?

Džo raširi ruke i ja se bacih na njega, osećajući njegovu vunenu jaknu kako me grebe po obrazu, slušajući njegov glas kako izgovara moje ime.

Odvojila sam se i pogledala u njega ponovo da se uverim da je to zaista on, i soba se sada ispunjavala mojim prijateljima.

– Dobro sam, dobro sam, draga. Tu sam.

Ponovo sam zaplakala, i pitala Džoa da mi ispriča šta se desilo.

– Bio sam na aerodromu – reče Džo. – Našem, Međunarodnom aerodromu San Francisko, kad su me moji iz Vašingtona pozvali i rekli da su putnici u avionu savladali Validu. Sve se završilo. Mogao sam da se vratim kući.

– Pozvao sam kola da me odvezu. Nisam znao da je taj avion pao, Lindzi, sve dok moj vozač nije uključio radio i preneo mi novosti.

Pomogli su mi da izađem iz spavaće sobe i doveli me do stola. Džo je seo pored mene. Hrana je bila gumenasta i hladna, a bio je to najbolji prokleti obrok koji sam u pojela u životu – u čitavom svom životu.

Nasuli smo vino. I nazdravili. Pogledala sam oko stola, i konačno mi je sinulo – Džakobi nije bio tu.

– Riče, jesi li se čuo s Džakobijem?

– Nije zvao – reče Rič.

Nazdravili smo Džakobijevoj novoj devojci. U slast smo pojeli Džoovu pitu s jabukama i, da ne zaboravim, *Fortinajnersi* su pobedili. Bila sam iscrpljena od emocija i nisam čak ni pokušala da zaustavim ljude kad su krenuli da rasklanjaju sto.

Do osam sati sam bila u krevetu i grlila Džoa.

117.

Telefon je zazvonio nekoliko puta te noći i sledećeg jutra. Rekla sam Džou da je mrtav čovek ako se javi, a onda sam izvukla telefonski kabl iz zida, stavila oba naša mobilna telefona u sef u zidu i promenila kombinaciju.

Džo i ja smo izveli Martu na trčanje, i kad smo se vratili Džo je od ostataka hrane napravio omlet sa šunkom i sirom. Bilo je prošlo podne, pa smo otvorili vino koje je Majls doneo. Džo je otpio gutljaj, pogledao u flašu i rekao: – Čoveče.

Kupili smo, ali nikad nismo imali vremena da odgledamo, kompletnu prvu sezonu serije *Izgubljeni*, pa smo dovukli fotelje do televizora i odgledali šest epizoda, napravili pauzu za picu i pivo, i odgledali vesti. Saznali smo da avion koji se srušio nije bio sabotiran. Uzrok pada bila je greška pilota, što je bilo strašno jer je četvoro ljudi poginulo, ali i olakšanje jer se nije radilo o neuspelom pokušaju Džoovog ubistva.

Proveli smo još pet sati gledajući *Izgubljene*, i pretpostavljam da bi neki rekli kako smo time protraćili dan, ali su Džo, pivo i TV serija, tim redosledom, bili ono što mi je trebalo. Zaspala sam u Džoovom naručju gledajući snimak nastupa Bila Mahera u emisiji *Veče s Kregom Fergusonom*. Isključila sam televizor i probudila Džoa protresavši ga.

– A?

– Volim te – rekoh.

– Naravno da me voliš. Volim i ja tebe. Voleo bih kad bi postojao neki bolji, skuplji način da se to kaže. Šteta što ne možeš da se uvučesh u moju kožu i osetiš koliko te volim.

Nasmejala sam se.

Čoveče, kako je dobar osećaj smeјati se.

– Verujem ti, dragi – rekoh.

Kad sam se ponovo probudila bilo je jutro. Izvela sam Martu u šetnju, i kad smo se vratile posmatrala sam Džoa kako spava dok sam se oblačila. Uključila sam telefone u utičnice i iskapila čašu soka od pomorandže.

Opasala sam pištolj, otvorila sef u ormaru i izvadila naše mobilne telefone. Džoo sam stavila na noćni stočić i poljubila ga.

Otvorio je svoje plave oči.

– Kako se osećaš, plavušice?

– Nikad bolje – rekoh. – Pozovi me kasnije.

Marta se uvukla u krevet kod Džoa, a ja sam otišla do kola, setivši se da proverim poruke dok sam sedala za volan.

Imala sam četiri propuštena poziva, sva četiri od Džakobija. Preplavili su me krivica i nemir. Volim Džakobija. Volim ga kao oca kojeg bih volela da sam imala. Šta mu se desilo? Koliko sam ga gadno izneverila?

Ispritskala sam dugmiće i preslušala Džakobijevu prvu poruku.

– Bokserova – rekao je. – Žao mi je što neću doći na večeru kod tebe, ali zaglavio sam u stanici s Trakiom i gradonačelnikom. Ukratko: Trakiju je dozlogrdilo. Daće ostavku, a ja ću biti unapređen u kapetana.

Iznervirala sam se i vilica mi se oteгла do patosa kad ga je pištanje prekinulo. I zato sam pustila sledeću poruku.

– Kao što rekoh, Bokserova, možeš da dobiješ svoj stari posao – reče Džakobi u poruci koju je ostavio nekoliko sati ranije.

– Ponovo ćeš biti poručnik, sa svim prednostima tog položaja, haha. A prokleta je sigurno da možeš da vodiš Ubistva. Naći ću ti još ljudi, to ti obećavam. Ako ne želiš taj posao, daću ga Džeksonu Brejdiju. Ti imaš prvenstvo izbora, ali moraš odmah da mi javiš. Šef će dati zvanično saopštenje u utorak ujutru.

Sledeća dva poziva od Džakobija bila su kratka: – Bokserova, pozovi me. – Poslednji je bio upućen prošle večeri. *Propustila sam*

rok koji nisam ni znala da imam.

Šta je Džakobi odlučio da uradi? Da mene stavi na svoje mesto? Ili Džeksona Brejdija? Očigledno sam propustila šansu da glasam. Pokušala sam da dobijem Džakobija i dobila signal za zauzeto. Isto se desilo kad sam ga ponovo pozvala.

Upalila sam auto i krenula ka glavnoj policijskoj stanici, ali kuda sam se zaista zaputila? Nisam imala pojma.

Zahvalnost

Veliku zahvalnost dugujemo sledećim velikim profesionalcima koji su sa nama podelili svoje dragoceno vreme i stručnost tokom pisanja ove knjige: Filipu R. Hofmanu, doktoru Hamfriju Germanijuku, kapetanu Ričardu Konklinu, Mikiju Šermanu, Klintu van Zantu, doktorki Mariji Pejdž, doktoru Majku Šari, Darsi Hamerman Dalton, Majklu Burku i Stivenu Doniniju.

Posebno smo zahvalni našim izvanrednim istraživačima: Lin Kolomelo, Loren Šeftel, Eli Šartlif i, naravno, Meri Džordan, ženi s dvanaest pari ruku.

Beleška o autorima

Džejms Paterson rođen je 1947. godine. Dobio je nagradu *Edgar* 1977. godine za najbolje debitantsko delo kriminalističkog žanra za roman *The Thomas Berryman Number*, koji je najpre odbilo 26 izdavača. Mada kao svog omiljenog pisca često navodi Markesa, Džejms Paterson priznaje da su na njega najdublje uticali filmovi *Operacija „Šakal“* i *Isterivač đavola*: „U jednom momentu sam shvatio da u meni ne čuči *Ulis*, ali da bi mogla čučati *Operacija 'Šakal'*.“

To otkriće polučilo je više od osamdeset napisanih romana, od kojih su mnogi i ekranizovani. Do sada su Patersonove knjige prodate u 220 miliona primeraka, i prevedene na desetine svetskih jezika. Pošto je napisao nekoliko uspešnih trilera, Paterson je ranih devedesetih došao na ideju da stvori afroameričkog heroja u okviru tog žanra. Tako je nastao forenzički psiholog Aleks Kros, koji je postao jedan od najpoznatijih likova u detektivskoj literaturi i inspiracija za dva filma *Prikrada se pauk* (Laguna, 2002. i 2006) i *Poljubi devojke* (Laguna, 2004), oba s Morganom Frimenom u ulozi Krosa. Treći roman iz tog serijala je *Džek i Džil* (Laguna, 2007), a slede *Mačka i miš* (Laguna, 2007), *Potruga za lasicom* (Laguna, 2010), *Ruže su crvene* (Laguna, 2011), *Ljubičice su plave* (Laguna, 2011), *Four Blind Mice, The Big Bad Wolf, London Bridges, Mary, Mary, Kros* (Laguna, 2009), *Double Cross, Cross Country, Alex Cross's Trial, I, Alex Cross, Cross Fire* i najnoviji, *Kill Alex Cross*.

Paterson se oprobao i u drugim žanrovima, pa je 1998. objavio naučnofantastični roman *Kad vetar duva* (Narodna knjiga, 2004), a 2001. pojavljuje se sentimentalni roman *Suzanin dnevnik za Nikolasa* (Laguna, 2001), roman koji po snazi poredi s *Mostovima*

okrug Medison, potom *Samantina pisma Dženifer* (Laguna, 2005) i *Sundays at Tiffany's*. U serijalu *Maximum Ride* dosad je objavljeno i njegovih osam romana za decu.

Ženski klub za rešavanje ubistava naziv je serijala knjiga o četiri prijateljice – detektivki, reporterki, sudskom patologu i javnoj tužiteljki – koje zajednički rešavaju ubistva, i po njemu je snimljena TV serija i napravljena kompjuterska igra. Dosada su objavljeni sledeći romani iz tog serijala: *Prvi koji umire* (Narodna knjiga, 2002), *Druga prilika* (Narodna knjiga, 2003), *Treći stepen* (Narodna knjiga, 2005), *Četvrti juli* (Mladinska knjiga, 2009), *Peti jahač* (Mladinska knjiga, 2010), *Šesta meta* (Mladinska knjiga, 2010), *Sedmo nebo* (Mladinska knjiga, 2011), *Osmo priznanje* (Mladinska knjiga, 2011), *Deveta presuda* i najnoviji *Deseta godišnjica*.

Paterson je napisao i sledeće romane: *Dvorska luda* (Laguna, 2003), *Kuća na plaži* (Narodna knjiga, 2004), *Kuća na jezeru* (Narodna knjiga, 2005), *Ponoćni klub* (Laguna, 2006), *Spasilac* (Evro-Giunti, 2007. i 2010), *Sudija i porota* (Evro-Giunti, 2008. i 2010), *Seks na brzaka* (Mladinska knjiga, 2008), *Season of the Machete*, *Hide & Seek*, *Miracle on the 17th Green*, *See How They Run*, *When the Wind Blows*, *Black Friday*, *Cradle & All*, *Santa Kid*, *Honeymoon*, *Ubistvo na plaži* (Evro-Giunti, 2009), *You've Been Warned*, *Jedrenje* (Laguna, 2009), *Bikini* (Evro-Giunti, 2009. i 2010), *Don't Blink*, *Od ubica, s ljubavlju* (Laguna, 2011), *Toys*, *Now You See Her*, *Kill Me If You Can*, *The Christmas Wedding*, *Middle School*, *The Worst Years of My Life*, *Guilty Wives*.

Godine 2007. Paterson je započeo nov serijal romana o detektivu Majklu Benetu i njegovo desetero dece. Do sada su objavljeni romani: *Stani na crt* (Evro-Giunti, 2010), *Trči koliko te noge nose* (Evro-Giunti, 2011), *Worst Case* i *Tick Tock*.

Godine 2008. Paterson je započeo serijal o Danijelu X i natprirodnim moćima. Do sada su objavljeni romani: *Dangerous Days of Daniel X*, *Watch the Skies*, *Demons and Druids* i *Game Over*.

Godine 2009. Paterson je pokrenuo serijal fantastike za tinejdžere o veštici i vešču. Do sada su objavljeni romani: *Veštica i veštac* (Evro-Giunti, 2011), *The Gift* i *The Fire*.

Godine 2010. Džejms Paterson je krenuo s novim serijalom o bivšem marincu i agentu CIA-e Džeku Morganu koji je od oca nasledio elitnu detektivsku agenciju. Prvi roman tog serijala je *Private*, a slede romani *Private London* i *Private Games*.

Paterson je 2009. objavio dokumentarnu knjigu *Ubistvo kralja Tutankamona* (Laguna, 2010).

Paterson poslednjih nekoliko godina knjige često piše u tandemu s drugim piscima – Endruom Grosom, Maksin Pitro, Piterom de Jongom, Hauardom Rafanom, Majklom Ledvidžom i Gabrijelom Šarbone. Džejms Paterson živi u Palm Biču na Floridi, sa ženom i sinom.

Maksin Pitro je romanopisac i novinarka. Živi u Njujorku s mužem.

Tea Jovanović

- [1](#) Biseri nepravilnog oblika. (Prim. prev.)
- [2](#) Državni zatvor s maksimalnim obezbeđenjem u državi Kalifornija. (Prim. prev.)
- [3](#) *Četvrti juli* (Mladinska knjiga Beograd, 2009). (Prim. prev.)
- [4](#) Tzv. *Social Register* – spisak imena i adresa društvene elite SAD. (Prim. prev.)
- [5](#) *Sedmo nebo* (Mladinska knjiga Beograd, 2011). (Prim. prev.)
- [6](#) *Šesta meta* (Mladinska knjiga Beograd, 2010). (Prim. prev.)
- [7](#) *Šesta meta* (Mladinska knjiga Beograd, 2009). (Prim. prev.)

Садржај

Prolog Lopor u noći	4
1.	5
2.	7
3.	10
Prvi deo Podmukli Pit	12
1.	13
2.	15
3.	17
4.	20
5.	22
6.	25
7.	28
8.	31
9.	33
10.	35
11.	37
12.	39
13.	41
14.	43
15.	45
16.	47
17.	50
18.	52
19.	54
20.	57
21.	60
22.	62
23.	64
24.	66

25.	68
26.	70
Drugi deo Predstava počinje	72
27.	73
28.	75
29.	78
30.	80
31.	82
32.	84
33.	86
34.	88
35.	90
36.	92
37.	94
38.	96
39.	98
40.	100
41.	102
42.	104
43.	106
44.	109
Treći deo Zamka	111
45.	112
46.	115
47.	117
48.	119
49.	121
50.	123
51.	125
52.	127
53.	129

54.	131
55.	133
56.	135
57.	137
58.	139
59.	141
60.	144
61.	147
62.	149
63.	151
64.	153
65.	155
66.	157
67.	159
68.	161
69.	163
70.	165
71.	167
72.	169
73.	171
74.	173
75.	175
76.	177
77.	180
78.	182
79.	184
80.	186
81.	189
82.	191
83.	194
84.	196
85.	199

86.	201
87.	203
88.	206
89.	208
90.	210
91.	212
92.	214
93.	216
94.	218
95.	220
96.	222
97.	224
98.	226
Četvrti deo Čudovište	229
99.	230
100.	232
101.	234
102.	236
103.	238
104.	242
105.	244
106.	246
107.	249
108.	251
109.	253
110.	256
111.	258
112.	260
113.	262
Epilog Halo, policija?	264
114.	265

115.	267
116.	269
117.	271
Zahvalnost	274
Beleška o autorima	275